

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 53

Ple del Parlament

Sessió 27, tercera i darrera reunió, dijous 17 de juliol de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la venda a la manta 302-00128/15	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema de salut 302-00129/15	13
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política agrària comuna 302-00130/15	25
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les administracions locals 302-00132/15	35
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la feblesa de l'Estat a Catalunya 302-00133/15	47
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la funció pública 302-00135/15	58
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la venda a la manta (continuació) 302-00128/15	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema de salut (continuació) 302-00129/15	70
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política agrària comuna (con- tinuació) 302-00130/15	71
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les administracions locals (continuació) 302-00132/15	71
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la feblesa de l'Estat a Catalunya (continuació) 302-00133/15	72
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la funció pública (continuació) 302-00135/15	73
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dret al lleure i a les oportuni- tats educatives a l'estiu 302-00131/15	74

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llibertat educativa 302-00134/15	85
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el dret al lleure i a les oportunitats educatives a l'estiu (continuació) 302-00131/15	95
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la llibertat educativa (continuació) 302-00134/15	95
Declaració del Parlament de Catalunya sobre els incendis i els aiguats a Catalunya 401-00030/15	96
Declaració del Parlament de Catalunya de condemna a l'atac de Piera 401-00031/15	97
Declaració del Parlament de Catalunya de defensa del valencià com a llengua pròpia d'Alacant 401-00032/15	98
Debat sobre la situació i la gestió de les infraestructures (continuació) 255-00006/15	99

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 27.3

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Mercè Arderiu i Usart i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera d'Educació i Formació Professional, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme i el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte de la venda a la manta

302-00128/15

El quinzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte de la venda a la manta. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, president. Barcelona, Tarragona, Salou, Cambrils, L'Hospitalet, Canovelles, Roses, Sitges, Sant Adrià de Besòs... En fin, podría seguir citando municipios catalanes afectados por la lacra del «top manta» y desgraciadamente no acabaría. Una lacra tipificada en el Código penal que ataca de manera frontal a nuestros vecinos, a nuestro comercio y a nuestra convivencia. Una lacra que no tan solo es permitida, sino claramente fomentada y protegida por el Govern de la Generalitat.

Algunos de ustedes ahora mismo estarán pensando en las decenas de imágenes de estos últimos días, imágenes de conflictos de agresiones, peleas, machetazos, vecinos que se intentan defender, ataques a la policía a pedrazo limpio; imágenes de las últimas redadas confiscando material falsificado e incluso –incluso– el apuñalamiento de un trabajador de la limpieza porque, haciendo su trabajo, molestaba al mantero delincuente. Pues no –pues no–, hablo de la lamentable imagen del consejero de Empresa, hace quince días, banalizando y permitiendo una competencia desleal sin precedentes contra esos comercios que pagan religiosamente sus impuestos y que lo están pasando francamente mal. Banalizando hasta tal punto que no fue ni capaz de pedir disculpas ni de solidarizarse con las víctimas. Una de esas víctimas, el trabajador que realizaba la tarea con una sopladora, acabó en el hospital.

Pues bien, hoy este Parlamento tiene la opción de lavar esa imagen, de construir una alternativa y dejar de lado unas políticas negligentes que han permitido una amenaza para la propiedad intelectual sin precedentes.

Fíjense, en Catalunya, según los datos de controles policiales, hay 2.500 manteros registrados; 2.500, sí, según los datos policiales, no sabemos exactamente los que habrá o los que hay. Pero, dando por bueno ese dato, para que ustedes se hagan una idea y para que puedan hacer sus cálculos, cada mantero supone 1.400 euros anuales en licencias municipales no pagadas o no percibidas. Ahora bien, a esos marchantes, a esos vendedores que pagan sus impuestos y dan la vida a nuestros mercados, cada año se les hace pagar más y se les reducen sus paradas.

Pues bien, miren, fíjense, solo en Barcelona, porque esto no queda aquí, según Pimec el «top manta» genera más de 135 millones de euros de perjuicio anual a la

ciudad; 75 millones corresponden al impacto directo al comercio de proximidad y 60 millones representan las pérdidas para la industria a causa de productos falsificados. Pero es que, si esto lo traducimos a la costa de Tarragona, hablamos de 50 millones de euros. Es muchísimo dinero. Es tantísimo dinero que supone un ataque frontal, desleal y cruel al pequeño comercio.

Eso sí, mientras se aumenta la presión fiscal y la carga burocrática a los autónomos, los manteros campan libremente, en una mano un machete y en la otra un datáfono. Es indignante –es indignante. (*Alguns aplaudiments.*) ¿No entienden que esta lacra provoca un gran foco de inseguridad ciudadana? ¿No entienden que fomentar e importar este tipo de comercio ilegal contribuye al asentamiento de redes mafiosas? Por cierto, mafias que no únicamente venden material falsificado, sino que muchas veces conllevan explotación ilegal, narcotráfico y prostitución.

Miren, mientras ustedes abren las puertas a aquellos que son incompatibles con nuestra sociedad, nuestra cultura y nuestra legalidad, les cierran las puertas a los españoles de bien, a ellos, a esos españoles que aportan, cotizan, contribuyen, que solamente buscan vivir en paz y que buscan que sus hijos puedan pasear tranquilos por las calles. (*Alguns aplaudiments.*)

Como decía anteriormente, hoy ustedes tienen una oportunidad de oro. Tienen la capacidad de reparar tantísimo daño y volver a abrir las puertas a los españoles de bien. Miren, en sus manos queda evitar imágenes como las que voy a enseñar ahora; lo digo porque algunos partidos se dedicarán a desmentir esto, a intentar desmentirlo. (*L'orador mostra una imatge a la cambra.*) Fíjense, esto es Salou este fin de semana. Salou. La señora de la CUP, que mira con muchísima atención..., para que vea –a lo mejor nunca ha ido–, que sepa cómo está la situación. Esto es Salou. Este fin de semana, ¿eh?, no hay que ir muchos días... (*L'orador mostra una imatge a la cambra.*) Pero es que esto es Calafell. En Calafell –fíjense, justamente debajo de una imagen que pone «Stop manta»– ya no es que se cachondean, es que la permisividad es tal que hasta los policías lo permiten. Esta es la imagen. (*Alguns aplaudiments.*)

Pero, como decía, hoy ustedes pueden evitar eso, revertir la situación. ¿Y cómo lo pueden hacer? Pues apoyando este paquete de medidas, que principalmente pasa por lo siguiente: proteger a nuestro comercio, reducir la presión fiscal al comercio legal, expulsar la venta ilegal de nuestras calles, garantizar el cumplimiento de la ley, retirar todo tipo de ayudas o subvenciones a personas involucradas en el «top manta» y, por último, y fundamental, deportar a todos aquellos inmigrantes ilegales que hacen de la delincuencia y de la inseguridad un negocio. (*Alguns aplaudiments.*) Reinmigración y billete de vuelta ya.

Muchas gracias.

El president

Només hi ha un grup parlamentari que hi hagi presentat esmenes, és el Grup Mixt. I per defensar-les té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ho saben, que vendre productes falsificats, sigui quin sigui el grau de participació en la cadena, és un delicte tipificat al Codi penal i castigat amb penes de fins a quatre anys de presó? Per més que s'entestin a anomenar-los «venedors ambulants», són delinqüents. La permissivitat de l'Administració i de les autoritats amb aquests col·lectius que fan competència deslleial al petit comerç contrasta amb l'abús d'impostos, controls, inspeccions i traves burocràtiques que els comerciants del país pateixen.

Els manters són un problema per a l'economia local i per a la imatge interna i externa de Catalunya. Un problema gravíssim que no podem resoldre des d'aquesta cambra perquè no tenim competències en immigració, per més titulars que intentés adjudicar-se fa uns mesos el Grup de Junts per Catalunya. No podem reformar ni endurir el Codi penal que permetria fer efecte dissuasiu.

L'Administració ha optat pel silenci davant el comerç il·legal i sense llicència que ocupa voreres, places i espais públics. L'Administració ha decidit fer els ulls grossos davant les màfies, explotació i criminalitat que s'amaguen rere les mantes voladisses. La deixadesa del Govern en aquest sentit res té a veure amb la fiscalització extrema a la que són sotmesos els catalans que regenten negocis.

El «top manta» no és un fenomen folklòric ni una curiositat turística, no és una exhibició multicultural a l'aire lliure; és una vulneració flagrant de la llei, un entrebanc a la convivència i un clatellot a la dignitat del nostre poble. No hi ha mantes esteses, sinó setge encobert al nostre teixit comercial. El petit botiguer que cada dia es lleva d'hora, que paga religiosament els seus impostos, el rebut d'autònoms, que compleix normatives, que supera inspeccions, que amb penes i treballs manté viu el comerç local i de proximitat, veu, incrèdul, com els immigrants il·legals delinqueixen amb impunitat i li roben els clients davant la porta.

No és humiliant veure com davant del teu negoci una colla de delinqüents venen productes falsificats, sense control, sense permís, sense vergonya, i amb la connivència i silenci de l'Administració? Blanquejant i permetent aquesta economia submergida ofeguen el petit empresari que aporta valor al país.

Dècades de polítiques immigratòries nefastes ens han conduït fins aquí. La vulneració permanent de la llei d'estrangeria per part de l'Estat espanyol, les regularitzacions massives d'il·legals aprovades a Madrid amb el vot favorable d'Esquerra i de Junts, l'efecte crida incessant que això provoca, han conduït a la tensió actual. Un cercle viciós que té conseqüències a tots nivells, conseqüències que ni s'havien previst ni semblen disposats a resoldre.

Gràcies a la casta política bonista i progre, som el país que no només no empaita els delinqüents i els condemna, sinó que autoritza i subvenciona amb milers d'euros públics curses esportives organitzades per ells. Mentrestant, molts botiguers han d'abaixar les persianes definitivament i el país bat rècords de productes falsificats. Inaudit i inacceptable.

Ens abstindrem en aquesta votació no perquè no en compartim el contingut, sinó perquè s'entesten en no redactar les mocions en la llengua natural i pròpia d'aquest país. A Catalunya, les mocions, en català, i les botigues, amb llicència.

El president

Ara és el torn per als grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició. I, en primer terme, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la diputada senyora Noemí Nieto i Fumanal.

Noemí Nieto i Fumanal

President, conseller, diputats, diputades... Avui ens trobem davant d'una moció de VOX que pretén abordar el fenomen del «top manta», però que ho fa des d'un prisma carregat de prejudicis, alarmisme i una clara voluntat de criminalització. VOX, que comença a moderar el seu discurs al Parlament –ahir, amb la política municipal–, al carrer continua instigant i animant a la violència.

Des de Junts per Catalunya volem deixar molt clar que la venda ambulant il·legal no és acceptable, no respecta la legalitat; no ho és pels drets dels consumidors i no ho és per la competència deslleial que suposa per al nostre comerç de proximitat. Ara bé, una cosa és perseguir l'activitat il·legal i una altra molt diferent és assenyalar collectius sencers com si fossin una amenaça. Sí, el «top manta» pot generar problemes d'ordenació urbana, d'ocupació de l'espai públic i en alguns casos de percepció d'inseguretat, però cal dir-ho clar: els veritables responsables no són els venedors, sinó les xarxes o màfies que s'aprofiten de la seva vulnerabilitat. I cal actuar contra aquestes xarxes amb intel·ligència, no amb retòrica buida.

També volem posar l'accent en les grans dificultats que viu el comerç local. Els nostres comerciants pateixen una pressió fiscal enorme –paguen IVA, IRPF, societats, IAE, quotes d'autònoms, impostos municipals– i compleixen amb una normati-

va cada vegada més exigent i complexa. A tot això s'hi suma una competència creixent en desigualtat de condicions amb les grans superfícies i plataformes digitals, i ens manca més suport públic real.

Per això la política municipal de Junts per Catalunya treballa per donar suport al petit comerç i de proximitat en el present i en el futur. Els seus beneficis no només són econòmics, també són socials. La realitat laboral és que tenim sectors que necessiten mà d'obra –construcció, restauració, agricultura, transport, serveis– i tenim persones disposades a treballar al camp de sol a sol, a la carretera transportant paquets d'Amazon o cuidant persones fràgils vint-i-quatre hores al dia.

Segons el Banc Central Europeu, el vuitanta per cent del creixement de l'ocupació de l'Estat en els darrers cinc anys s'ha produït gràcies a la incorporació dels treballadors migrants. Quatre de cada deu llocs de treball el 24 els han ocupat persones estrangeres. Els treballadors nascuts a Catalunya es desplacen cap a ocupacions més qualificades, i els estrangers cobreixen sectors essencials i de crisi de personal. Aquesta aportació no només ha evitat una caiguda econòmica, sinó que ha salvat sectors productius, ha rejuenit la població activa i contribueix a la sostenibilitat del sistema de pensions.

No oblidem un altre element clau: Catalunya té una taxa de natalitat d'un fill per dona, molt per sota del mínim necessari per garantir el relleu generacional. Sense immigració el nostre país s'encamina a un col·lapse demogràfic.

Ara bé, la integració ha de ser mútua. La societat ha d'oferir oportunitats i eines, però també és imprescindible que els nouvinguts vulguin formar part del projecte col·lectiu. Això vol dir aprendre la nostra llengua –el català–, respectar els valors democràtics i complir amb els drets i deures que ens uneixen com a societat. Per això recordem que Catalunya necessita les competències en immigració per gestionar amb eficàcia l'acollida, garantir la cohesió social, vincular polítiques laborals i lingüístiques i respondre als reptes demogràfics del país. Perquè acollir no vol dir tolerar el frau ni el menyspreu a les normes, vol dir construir un futur conjunt.

Per això des de Junts defensem que cal ordenar, regular, formar i integrar. Necessitem polítiques valentes i humanes que dignifiquin les persones i protegeixin amb determinació el comerç. No neguem els problemes, però entenem que la solució no pot passar per la por, l'estigmatització i la repressió indiscriminada.

Apostem per una Catalunya que respecti la llei, que cuidi el comerç, però que no perdi mai de vista la humanitat ni el futur.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ruben Wagensberg Ramon.

Ruben Wagensberg Ramon

Gràcies. Bé, re nou, perquè forma part de la vostra tradició política el fet d'anar a detenir les persones que es dediquen a la venda ambulante irregular, un dels oficis més antics de la història de la humanitat. Detenir-los, tancar-los en diferents centres i deportar-los, que és també com han acabat la intervenció i com estan centrant el debat aquests dies.

Jo crec que ho saben, perquè molts de vosaltres són gent culta, però durant els anys quaranta i cinquanta alguns pavellons de Montjuïc, en concret el pavelló de les Missions, va servir per allotjar, que no acollir, moltes persones migrades –migrades–, gent vinguda d'Espanya, «immigrants», segons el propi vocabulari del règim franquista. Gent que arribava a Barcelona sense papers i acabaven tancats allà. Aquells pavellons es van utilitzar per retenir persones que, en els seus termes, eren considerats «indesitjables».

Durant l'etapa de l'autarquia, l'arribada a Catalunya estava fortament controlada, fins al punt de que moltes de les persones que arribaven, abans d'arribar en tren a

una estació com la que està aquí a prop, a l'estació de França, saltaven, perquè l'única manera d'arribar a Catalunya era amb un permís de feina. L'atzucac de sempre: un permís de feina que no tens si no hi arribes, no hi pots arribar sense aquest permís de feina.

I hi havia força repressió contra aquestes persones que arribaven. En tot cas, les persones que aconseguien arribar, perquè saltaven del tren abans i que acabaven construint barris aquí al costat, també havien de sobreviure. I aquestes persones també treballaven sense autorització i es dedicaven a alguns oficis que en aquell moment sense autorització, sense regularització, s'hi podien dedicar –a la indústria, a la construcció–, però molts d'ells es dedicaven, en efecte, a la venda ambulants irregular, un ofici que després va acabar traslladant-se al que segur que vosaltres coneixeu, i molts han format part de la història..., dels «mercadillos» del país. Això no és res més que la regularització de tot un seguit de gent que es dedicava a la venda ambulants irregular que havia arribat a Catalunya per construir un futur millor. En aquell moment, com ara, vendre al carrer de manera irregular era únicament una manera de sobreviure, sense contracte, sense protecció i perseguits per la policia.

Però, en fi, el mòbil de l'economia i la migració, que a l'anterior intervenció també se'n parlava..., em dona la sensació que estem posant tota l'estona l'enfocament al final del camí, i que parlem de qui ha hagut d'emigrar obviant el perquè i fent-ho només amb una qüestió de rendiment econòmic i de les feines que, en principi, els hi deixarem algun dia, no ho sé, fer.

Fins i tot intentant fer-ne una pretesa defensa, quan es diu que volen fer la feina que aquí ningú vol fer, imposant, conscientment o no, segurament un sostre de vidre i una deshumanització prou subtil per ser efectiva, perquè, en efecte, tots nosaltres acabem tolerant veure cada dia a les llars de les nostres famílies gent cuidant els nostres avis i àvies, gent collint fruita de sol a sol en els nostres camps. I aquesta deshumanització..., al final sembla que hi hagi certes feines que vagin associades a un Pantone de pell.

I mentrestant aquí, doncs, això, seguim tractant els cossos com a mercaderies, com a propostes estrelles electorals. Mentre vostès parlen de «deportacions massives», altres en diuen «evitar importar-los o convocar-los». Deportacions i importacions jo diria que són una mica el mateix, però dit de manera diferent. I sobre deportar, que és el que ens ocupa, per ara, almenys, no hi ha cap legislació ni europea ni espanyola ni, efectivament, catalana que pugui sostenir les vostres propostes electorals.

I vostè acabava amb una proposta. Deia: «¿Hoy ustedes quieren acabar con eso?...» Efectivament, jo diria que aquí tenim el punt d'acord. Vosaltres volen acabar amb el «top manta» i nosaltres volem acabar amb el «top manta», però, no ho sé, diria que els primers que volen acabar amb el «top manta» són els qui s'hi dediquen. I són els primers interessats en poder tenir una feina regular, en poder treballar cotitzant, en poder pagar els seus impostos i, en definitiva, poder treballar de manera segura.

Per tant, no ho sé, jo li proposo una proposta. Si vostès porten aquí l'única via per la qual acabarem amb la venda ambulants irregular, els hi votarem, que és la regularització de les persones que no poden treballar. Aquesta és la via més ràpida per acabar amb les persones que es dediquen a això. I ja està.

I, per acabar, hi havia un últim punt que deia: «Acabar amb les subvencions a la Cooperativa Top Manta.» Jo el convido a venir, perquè potser quan vingui descobrirà que, dècades després, aquesta cooperativa ha aconseguit fer la primera peça a l'Estat espanyol en que tot el procés de producció, des del cultiu del cotó al teixit, el filat, l'estampat, s'ha fet tot íntegrament a l'Estat espanyol i a Catalunya. No ho ha aconseguit cap multinacional, amb tots els recursos que té. Ells, malgrat viure als marges, ho han aconseguit.

Surt als diaris, ho pot veure, però el convido a visitar com han aconseguit reactivar l'economia i el comerç local.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alberto Villagrasa Gil.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, *president*. *Conseller*, diputados... Hoy venimos a hablar del «top manta» del 2025, una actividad que no tiene ningún..., positivo, cero, para nuestra sociedad. Un fenómeno que, por desgracia, desde la extrema izquierda se potenció, liderado por Ada Colau, el cual envalentonó a los manteros a enfrentarse con los cuerpos y fuerzas de seguridad de forma muy agresiva.

Y, además, impulsó una de las grandes mentiras del «top manta», que es eso que llaman «sindicato de manteros», que no es ningún sindicato, porque –la izquierda lo sabe muy bien– de una actividad ilegal no se puede crear ningún sindicato. Sí que es una asociación que está registrada con el nombre de «Sindicato Popular de Vendedores Ambulantes de Barcelona». Por lo tanto, es una asociación, no un sindicato, lo que significa que el nombre no hace la cosa.

Pero sí que es verdad que el «top manta» tiene grandes perjuicios para nuestra sociedad. Primero, la competencia desleal a los autónomos y al pequeño comercio. Un autónomo con una gran carga fiscal, que paga sus impuestos, que tiene que levantar la persiana cada día y ve como hay unas personas que hacen su competencia desleal, que no pagan ningún tipo de impuesto ni de tasa.

Segundo, la competencia a los feriantes y mercados ambulantes que pagan sus impuestos y sus tasas de instalación en los municipios y que ven como el «top manta» se instala, aprovecha esas instalaciones y les hace la competencia desleal.

Tercero, a los fabricantes y empresas de los productos falsificados, porque generan muchos puestos de trabajo. El «top manta» pone en peligro también esos puestos de trabajo.

Cuarto, al propio comprador, porque ¿qué garantía de calidad y controles sanitarios hay sobre las gafas de sol, por ejemplo, que se venden en el «top manta»? Cero, ninguna.

Y, luego, al propio usuario, por ejemplo, del metro de Barcelona, donde las «corredizas» continuas que hay por los andenes al final pueden acabar con alguna desgracia en el metro de Barcelona.

Y preguntamos: ¿la policía puede actuar? Por supuesto que puede actuar, porque sobre esa manta hay varias infracciones administrativas y delitos. Primero, ocupación privativa del espacio público sin pagar tasas ni impuestos; ahí pueden actuar los ayuntamientos. Segundo, se realiza una actividad económica ilegal. Hacienda, que tanto persigue a los autónomos, que venga también aquí y persiga a los manteros. Y, por supuesto, hay un delito contra la propiedad intelectual: falsificaciones. Por lo tanto, cuando hay una manta puede actuar Mossos d'Esquadra, puede actuar el Cuerpo Nacional de Policía e incluso podría actuar la Guardia Civil.

Y, sí, además hay un problema de crimen organizado, donde las primeras víctimas son los manteros. Pero no por que estén explotados por el crimen organizado hemos de permitir una actividad ilegal. Hay que luchar contra el crimen organizado, pero no permitir la ilegalidad en nuestras calles. Mire, el buenismo hipócrita de la extrema izquierda cómplice con los socialistas lo único que hace es consolidar y normalizar el crimen organizado, estas mafias. Y, además, enquistan en la pobreza aún más a los manteros.

Yo sí que les propongo que se olviden un poquito del «top manta» y se acuerden de los autónomos. Ya sé que el concepto de autónomo a la izquierda es un concepto que le cuesta de entender; eso de iniciativa privada, autónomo, es un concepto que, como no forma parte de la subvención, no está en su ADN. Pero yo sí que propongo que empiecen a preocuparse por los autónomos, que se olviden del «top manta». Y les invito a que se líen la manta a la cabeza y empiecen a pensar en propuestas

para los autónomos. Y si no se les ocurre nada, nos preguntan al Partido Popular, que unas cuantas tenemos.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Andrés Garcia Berrio.

Andrés Garcia Berrio

Gràcies, president. Mirin, avui tenim una moció de VOX en la que demana de manera directa, no és casualitat, la deportació de totes les persones que es dediquen al «top manta» i que no tenen la situació regularitzada. Vostès funcionen així, posen a la diana col·lectius sencers de la nostra societat en un marc clarament racista, com ho han fet abans, durant i després dels greus fets de Torre Pacheco. Per això, de fet, i no és casualitat, la fiscalia ja està investigant els seus líders per delictes d'incitació a l'odi.

Per cert, la Guàrdia Civil ha fet una detenció molt important en relació amb les crides a *cacerías* que s'han fet a Torre Pacheco, i ha estat a Mataró. Un ciutadà, Christian L., segons hem pogut saber pels mitjans de comunicació, que, quina casualitat, va anar a inicis de maig a una manifestació encapçalada per la diputada Mónica Lora, que anava justament després de la seva pancarta, amb una pancarta que deia «Remigración». I també parlava amistosament amb el senyor José Casado, que és el seu *concejal*.

Mirin, de les investigacions de la Guàrdia Civil, què trobaran al seu telèfon mòbil? Quines connexions tenen vostès amb aquest ciutadà i amb la plataforma Deport Them Now? Així mateix... I és que, mirin, vostès assenyalen, com han fet avui, posen a la diana, i després venen diferents qüestions: primer, manifestacions legals, que convoquen vostès; després, patrulles ciutadanes, anem a dir-ho, i, després, col·lectius d'ultradreta radical que criden a les *cacerías*.

Mirin, com els hi agraden les *cacerías*, no? El senyor diputat Macián fa uns dies va penjar un vídeo dient que «ya había cazado a un carterista» al metro de Barcelona. *Cacerías*, patrulles ciutadanes... (*Alguns aplaudiments.*)

Mirin, jo de vostès estaria preocupat, perquè jo crec que els nostres cossos de seguretat cada cop tenen més clar que no es pot fer el que vostès han fet avui, que és posar a la diana el «top manta». No es poden fer patrulles ciutadanes, perquè la seguretat pública és competència dels cossos policials i, en tot cas, de la seguretat privada reglada.

Tampoc seguirà la tolerància amb empreses de desocupacions que fan desallotjaments extrajudicials. Perquè, què faran vostès..., el següent? Convocaran patrulles ciutadanes contra el «top manta»? És que no els hi tolerarem. I estan al focus i estaran al focus la ultradreta radical i les connexions a les extremes dretes de..., pels nostres cossos policials, n'estic absolutament convençut.

Ahir se'n van anar, de fet, a Polinyà, a continuar generant aquestes situacions d'odi. Mirin, la setmana passada es va atacar..., bé, el dia 3 de juliol, un local de kebab. (*Remor de veus.*) S'estan produint atacs contínuament contra la població migrada...

El president

Si us plau, si us plau. Si us plau...

Andrés Garcia Berrio

...a la que vostès volen deportar.

El president

Senyor Garcia Berrio, si us plau, el crido a l'ordre. Crido a l'ordre el diputat Garriga per primera vegada. (*Adreçant-se a Joan Garriga Doménech.*) El diputat Garcia Berrio ha de poder ser escoltat. El crido a l'ordre per segona vegada, d'acord? (*Adreçant-se a Andrés Garcia Berrio.*) Parli, si us plau.

Andrés García Berrio

Mirin, en aquesta ocasió els que parlen de deportació i els que assenyalen aquests col·lectius són vostès, no jo.

En tot cas, mirin, la Cooperativa Top Manta aquesta setmana ha celebrat el seu vuitè aniversari. Saben el que han fet en aquests vuit anys? Han donat regularització a més de dues-centes persones. La via per a aquesta gent que es pot guanyar la vida només de manera, diguem-ne..., amb la manta, és caminar i donar suport a processos d'inclusió com el que ha representat el Sindicat Popular de Venedors Ambulants amb aquest projecte del Top Manta, del qual, ja ho hem dit en altres ocasions, estem orgullosos. I n'estem orgullosos per la feina que fan –a més, la roba que fan és absolutament brutal– però també per la seva cursa antiracista, que va ser tota una crida i un exercici brutal contra les extremes dretes i contra la ultradreta radical.

I aquesta tarda a les set i mitja hi ha una concentració a plaça Sant Jaume que anirà fins a la plaça Idrissa Diallo, a la qual animo a que se sumin tots els diputats de la cambra, per lluitar contra el racisme d'aquests dies, que han instigat l'extrema dreta i la ultradreta radical violenta a Torre Pacheco.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, pot fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

«Muerte al moro.» «Hay que poner un garaje para secuestrar moros y mutilarlos.» «A por ellos.» Aquests són els missatges al grup de Telegram de Deport Them Now. «Más muros y menos moros.» «No queremos a gente así en nuestro país, les vamos a deportar a todos.» «A por ellos.» Això són declaracions de portaveus de VOX.

I jo no hi veig gaires diferències. Deu ser que els testos s'assemblen a les olles. Deu ser que és molt divertit quan van tots junts a les mateixes concentracions, com s'acaba de dir, que encapçala Mónica Lora, juntament amb la gent que fa les convocatòries a les caceres. Deu ser que la seva Espanya ja ha cantat «a por ellos» contra tothom: contra moros, contra «curreles», contra «mariques», contra «bolleres», contra pobres, contra «indepes», contra *rojos* i contra negres. De Torre Pacheco a Piera, d'Écija a Sabadell, tirant benzina sobre el malestar que neix després d'anys de vasallatge polític als mateixos senyorets de *cortijo* que us paguen a vosaltres, que és l'únic bonisme que conec, el que li està dient que és petit comerç a les botigues de Louis Vuitton.

Vostès l'únic que tenen són quatre «esquadrastes» al carrer i *traje* i corbata al Parlament. Vostès, que es preocupen tant de parlar-nos dels valors de la família, els valors dels fills, què estan dient?, què és lo que volen? Que hi hagi caceres també als col·legis? Què volen? Que deixem de creure que el nostre veí és el nostre veí, que és un de nosaltres, que forma part del nostre país? Que la seva vida no ens importi? Perquè aquesta setmana jo sé que hi ha un «nosaltres» que es dibuixa entre tota la gent que tenia l'estómac regirat en veure unes imatges que no haurien d'haver passat mai del blanc i negre al color.

I, mirin, jo els hi ensenyaré lo que són els catalans. (*L'oradora mostra una imatge a la cambra.*) Aquí tenen en Josep Mauri i la Maria Duran. Ell era analfabet. Va venir des del Baix Ebre fins al Poblenou i, després, a Badalona caminant. Va treballar de traginer, que són els *riders* d'aquella època. I ella feia de minyona, que són les interines d'aquella època; «treball informal», «treball il·legal», que dieu vosaltres.

(*L'oradora mostra una imatge a la cambra.*) I aquí poden veure Antonio Padilla i Leonor Lendínez, lluitadors contra el cop d'estat del que venen..., vosaltres, els de l'*una, grande y libre*. Després de la presó, de molts plats de lleties a la presó, van venir des d'Andalusia perquè allà no els contractava ningú. Van treballar ell de paleta a l'obra i ella cosint, moltes voltes sense contracte; «il·legals», que dirien vostès.

(*L'oradora mostra una imatge a la cambra.*) I aquí tenen la gent que té molta més dignitat que tots vosaltres junts, que és l'equip de Top Manta, amb el seu portaveu, Lamine Sarr, que va venir des del Senegal i que el van tancar en una presó d'inno-cents, que són els CIEs. Top Manta ara fa deu anys. Deu anys fent l'impossible: fent possible deixar la manta, fent possible tenir papers, fent possible aprendre català, re-cordant que cap persona, diguin el que diguin vostès, és il·legal.

I saben què hi veig jo? Obrers, catalans. Perquè la nostra pàtria és la que veu que són tan catalans els que van venir d'arreu de l'Estat com els que ja hi eren; tan ca-talans els que arriben a peu com els que salten concertines; tan catalans els que han emigrat a Londres o a Suïssa com els que estan per venir del Marroc i del Senegal.

Perquè ara, des de l'emoció de compartir un faristol, com va ser-hi també el «Ce-les», us vull dir a vosaltres, que sou els vassalls de la patronal que abandona ferits a portes d'hospital, com també va passar a Mataró, que no feu més que pena. Perquè a mi la gent que no té pàtria em fa pena. Perquè el nostre país està fet dels que saben que les seves mans seran el seu capital, i això és el que els hi fa ràbia, i que no de-portaran ningú, ni els de l'extrema dreta de l'*aguilucho* ni els de la dreta extrema de l'estelada a mitja asta, depèn de com vagin les enquestes.

Els juro que mentre existim d'aquí no faran fora un sol català. I no és perquè les seves feines..., perquè facin les feines que no volem, no és perquè rentin els terres que ha de rentar ma mare, és perquè la pàtria està als ulls de l'altre, i això és lo que vostès no han après mai. I sabent que als camps, de Cartagena i a Ponent, sota el mar de plàstics, aquestes persones treballen en règim de semiesclavatge.

I a vostès, VOX i Aliança –*tanto monta, monta tanto*–, els agrada que la gent no tingui papers perquè no tinguin drets. Això és el bonisme d'avui dia. Perquè no abaixen els salaris els immigrants, els abaixa la patronal. A un altre salari, amb aquest os.

Però la disjuntiva és clara. Com a les vagues salvatges del Baix Llobregat: o tots o ningú. Així que, en aquest país, o ens governen els cànctics de funeral i glòria, que llavors ja no importarà de quin color tinguem la pell perquè estarem tots en règim de semiesclavatge precisament en aquest tipus de camps de treball que tant els encanten, o regularitzem ja a tothom, que puguin tenir drets, que puguin deci-dir, que puguem estar d'igual a igual en una mateixa trinxera. No hi ha una altra..., contra la deportació massiva, regularització massiva. Així que cada dia que això no passa, cada dia que posem dificultats al padró, som responsables de la indefen-sió de tants i tants catalans per pura covardia. I Candel no voldria homenatges, Candel voldria fets.

I, per acabar –li demano que m'ho deixi fer, president, perquè crec que és neces-sari–, voldria adreçar-me a tots els catalans als que els diuen «immigrants» i que avui comprensivament poden tenir molta por, als de primera generació i als de se-gona, als que porten aquí cinc minuts i als que hi porten mitja vida. Aquests partits que diuen que us deportaran... Entenem que tingueu por, que estigueu espantats per si els vostres fills poden anar sols pel carrer, si patiran identificacions policials o si algun de «desalmat» els hi farà alguna cosa. Potser alguns de vosaltres esteu pen-sant en marxar, i ho entenem. Però deixeu-nos dir que aquest país és el vostre i que, si us plau, no marxeu, perquè ens agradaria, si us plau, que us quedeu amb nosaltres. No ens deixeu sols amb aquesta colla de feixistes. Perquè precisament la Catalunya que ha de ser serà la que es forjarà entre totes les persones que han vingut, totes les persones que vindran i totes les que ja estaven aquí, com ha sigut sempre.

Salut i llibertat.

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Conchi Jiménez Cruz.

Conchi Jiménez Cruz

Moltes gràcies, president. Conseller, diputats, diputades... Des del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, volem deixar molt clar que no compartim el to ni el fons d'aquesta moció. Aquesta moció, sota la capa de defensa del comerç local, que evidentment recolzem, com no pot ser d'una altra forma i així treballem, amaga en realitat un discurs que criminalitza les persones més vulnerables, que estigmatitza la pobresa i que alimenta la por. No els preocupa el comerç local, només generar por.

Quan parlem del «top manta», parlem de persones, la majoria joves, que venen al carrer com a única via per sobreviure. Són persones que sovint han arribat aquí fugint de conflictes, de persecucions o de misèria i que es troben atrapades en un sistema que no els permet regularitzar la seva situació fàcilment. Parlar del «top manta» ignorant les arrels profundes del fenomen no és només una irresponsabilitat política, sinó una manera molt clara de fer electoralisme amb el patiment aliè.

Però també hem de parlar d'allò que no es veu, perquè darrere del «top manta» hi ha xarxes organitzades que s'aprofiten d'aquesta situació, xarxes mafioses que introdueixen mercaderies falsificades i que els controlen com a mà d'obra explotada. És contra aquestes estructures que cal actuar amb fermesa. En aquest sentit, cal reconèixer la feina que fan els Mossos d'Esquadra i les policies locals per desarticular grups que distribueixen productes falsificats a Catalunya intervenint aquests productes i identificant els responsables de la distribució.

Però, malauradament, mentre s'identifica la lluita contra aquestes xarxes, partits com vostès, com l'extrema dreta que tenim en aquest Parlament, aprofiten l'existència del «top manta» per assenyalar, criminalitzar i estigmatitzar les víctimes i el conjunt de les persones migrades. I ho fan amb un discurs que no busca solucions, sinó enemics. Volen fer creure que el problema és la immigració, quan el problema real és la falta de vies legals d'integració.

Això és molt greu, perquè amb aquest discurs vostès alimenten la por, la xenofòbia i la crispació social. Es venen com defensors de l'ordre, però el que promouen és desconfiança i exclusió. La seva aposta no és per la convivència ni per la seguretat, sinó per l'enfrontament, i aquests dies ho estem veient molt obertament. El camí és oferir oportunitats, no càstig; construir ponts, no murs. Perquè volem una societat on tothom tingui oportunitats; una societat que lluiti contra les màfies, sí, però no contra les víctimes; una societat que defensi l'ordre i la legalitat, però també la justícia i la dignitat.

Miri, el que vostè ha fet avui aquí no és una denúncia política, és una construcció intencionada de por, una barreja de dades inflades, estereotips i acusacions greus sense fonaments. I això en democràcia no ho podem permetre. Parla vostè de màfies armades amb datàfons, matxets... Sap què és, això? Una caricatura populista que estigmatitza un col·lectiu sencer. Que hi ha incidents? Sí, i cal actuar-hi, i s'hi actua, però convertir aquests casos puntuals, que són puntuals, en norma és mentir i fomentar l'odi.

El més greu no són les xifres mal utilitzades, sinó el fons del seu discurs: assenyalar els febles per treure'n rèdit polític, convertir la pobresa en una amenaça. Això no és defensar la seguretat, això és alimentar l'enfrontament social.

Per això no podem ni volem votar a favor d'una moció que demana expulsions immediates, que insinua que les entitats socials són còmplices del delictes, entre altres barbaritats. No podem acceptar una política de mà dura contra els febles i silenci contra els forts. Protegir el comerç de proximitat no és incompatible amb tenir una societat cohesionada i justa. No hem de triar entre una cosa i l'altra.

Tot el nostre suport al comerç. Apostar pel comerç local també és apostar pel consum responsable, per la convivència i la cohesió social. Per tant, denunciem la manipulació interessada d'aquest fenomen per part d'alguns dels partits que estem aquí *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*

—perdó, i acabo—, denunciem la utilització del «top manta» com a excusa per fomentar l'odi. I defensem amb fermesa una Catalunya que no té por a la diversitat, que no es resigna a la injustícia i que no caurà en la trampa del populisme ni la xenofòbia.
Gràcies.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Para centrarnos otra vez en el debate, que algunos se han ido por los cerros de Úbeda..., el artículo 78 del Reglamento marca que ustedes tienen que ceñirse el debate, pero no sé de qué han venido a hablar, y como ustedes se han ido a otras cosas, les voy a contestar lo siguiente. Miren, el «top manta» tiene dos problemas muy grandes y fundamentales, que son la inseguridad y la competencia desleal al comercio local. Y ustedes hoy eso lo han obviado por completo. Se han ido a Torre Pacheco, a no sé muy bien el qué o no sé muy bien el cómo.

Miren, voy a ser muy breve. Al comunismo golpista de la CUP y de los Comunes, oigan, miren, de verdad, con la que ustedes han liado en Barcelona, que han permitido a diestro y siniestro que hubiese manteros que «campen» a sus anchas, que han permitido en la Rambla, que han permitido en todos lados que el comercio... (*Remor de veus.*) Sí, que el comercio en Barcelona está sufriendo por culpa de ustedes. Vienen ustedes..., ¿venir aquí a hablar de qué? ¿De faltarnos al respeto y a hablar de que...? (*Remor de veus.*) De faltarnos al respeto a nosotros no, porque..., en absoluto, no nos lo faltan, pero se lo faltan a los miles y cientos de comerciantes que lo están pasando francamente mal. (*Alguns aplaudiments.*) Y ustedes no están haciendo nada; es más, los señalizan y los criminalizan con este tipo de actuaciones.

Evidentemente, a la señora de la CUP..., bueno, en fin, es que tampoco voy a entrar, pero sí que hay que decir lo siguiente: respire, relájese, de verdad. Respire, tranquilícese, por favor, porque vale la pena. Usted puede debatir de manera sosegada y tranquila, y no pasa nada. ¿Sabe el problema? Que usted tiene que subir el tono para emitir un mensaje que no se lo cree ni usted (*algun aplaudiments*) —ni usted.

Y al señor de Esquerra, mire, dentro de su romanticismo utópico, está muy bien lo que usted ha venido aquí a explicar, pero ¿sabe lo que no tiene romanticismo?, ¿sabe lo que no es utópico? Los piedrazos que les daban a la policía y a los vecinos de Salou (*algun aplaudiments*) los manteros que usted aquí viene, protege y defiende.

Y a la señora Orriols, pues, agradecer profundamente su enmienda, pero decir lo siguiente. Vamos a ver, que en un parlamento español..., se hablan en España las mociones en español.

Muchas gracias.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vintè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema de salut

302-00129/15

El setzè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema de salut. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula el diputat senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Bon dia, president. Gràcies, diputats, diputades, representants dels treballadors tècnics sanitaris que ens acompanyeu. Com vam explicar el dia que vam fer la interpellació, la nostra voluntat és presentar una proposta que marqui un espai de treball compartit per tal de que aquelles millores que hi poden haver en el sector sanitari en aquest país, doncs, tinguin el màxim de suport i marquin quines són les línies de treball en els propers anys.

Com els hi vam explicitar, creiem que per al Govern és bo tenir un marc el màxim de compartit possible, i nosaltres, doncs, ens posem en aquesta proposta de moció en aquest sentit.

Segueix els quatre blocs que vam explicar en el seu moment. Un primer punt on evidenciem la necessitat de que calen més recursos en el nostre país per fer front a les necessitats que tenen els nostres ciutadans i ciutadanes i perquè aquest sistema de salut públic continuï sent un espai de drets, de llibertat i de benestar. Aquest és el primer punt.

Un segon bloc a on parlem dels professionals. Desgraciadament, en aquest punt –i en d'altres de la moció– reiterem qüestions que aquest Parlament ja havia aprovat el mes de desembre i que el Govern no ha complert, com són els acords de sortida de vaga, com són els treballs en l'harmonització dels diferents professionals del sector.

I, a més a més, després de la compareixença que vam tenir la setmana passada de representants dels tècnics, a través d'una esmena dels Comuns hem tingut la possibilitat d'incloure-hi el compromís per part del Govern de fer el reconeixement professional d'aquest personal tècnic en el moment en que s'aprovi de manera legal, en aquell precís moment, doncs, el pagament del nou nivell retributiu.

Creiem que és una proposta que pot construir grans espais de consens, que pot fer que el sistema de salut en aquest país tingui eines de planificació, com és el pacte nacional de salut iniciat en la legislatura anterior, i que pot marcar un espai de treball consensuat, i creiem que és important que s'aprovi. Aquest Parlament havia aprovat que s'aprovés abans del primer trimestre d'aquest any. Encara no hi han novetats. Creiem que tenim l'oportunitat de poder-ho fer durant aquest any 2025 i donem aquesta segona oportunitat, l'aprovació del mapa sanitari que garanteixi aquesta equitat territorial, i que, per tant, ens permeti fer aquesta planificació.

Un nou pla integral d'urgències de Catalunya. Continuar amb la feina feta amb les xarxes territorials de salut, que queden territoris pendents, i que creiem que és un bon model per treballar sinergies entre els diferents graus d'hospitals i poder tenir una equitat territorial més propera.

Enfortir el pla de millora d'accessibilitat a l'atenció primària i comunitària complint amb allò que marca l'ordre de Salut en els terminis d'accés a les proves diagnòstiques i consultes externes d'especialitat. I també, doncs, abordar aquesta situació de manca de recursos tant personals com d'infraestructures en l'àmbit de la primària. Hi han hagut millores, segur, però ens queda camp per córrer.

També, en l'àmbit del català, unes propostes que creiem que són bones, com pot ser demanar al ministeri que hi hagi el traspàs de les proves de formació especialitzada i que mentre no sigui així s'incorpori el català com a requisit, o bé el compliment de l'ordre del CatSalut de l'any passat al voltant de l'ús del català i de garantir els drets lingüístics.

I, per acabar, un espai on creiem que cal que el Govern treballi per tal de reduir cada vegada més l'afany de lucre en l'activitat del nostre sistema de salut, on plantejem preparar el procés d'internalització del transport sanitari, assumir la gestió directa que ja havíem iniciat i que el Govern hi va renunciar al voltant de la rehabilitació, i incloure en aquest procés d'internalització del SEM pediàtric, els treballadors i treballadores que han quedat en una situació... *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

Eren dotze punts inicials. El Partit dels Socialistes ens n'ha ofert un tercer, que acceptem. Després em posicionaré sobre les esmenes, però crec que és important explicar-ho per garantir la participació dels ciutadans i ciutadanes en tot això, com vam fer amb el pacte nacional de salut, un altre espai on mil ciutadans i ciutadanes van poder participar. I creiem que fer-ho a través del Consell de Pacients de Catalunya...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Juli Fernández Olivares

...un organisme reglat és el millor. Per tant, agrair-los a l'avançada les aportacions.

I acabo aquí, fins a la defensa de les esmenes.

Moltíssimes gràcies, diputats i diputades. Gràcies, president.

El president

Hi ha tres grups parlamentaris que han presentat esmenes en aquesta moció. I, en primer terme, per defensar-les té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Si em permet potser només un petit apunt, si me'l deixa fer..., en tot cas, hagués estat bé que haguessin gestionat vostès la conselleria de Salut durant uns quants anys per poder fer tota aquesta bona feina (*l'orador riu*) que, evidentment, nosaltres compartim de la moció perquè hi donarem suport, a la majoria.

Crec que val la pena també començar –i jo hi estic d'acord– amb el primer punt, sobre la necessitat d'un nou sistema de finançament singular per a Catalunya i, sobretot, arran del debat que tenim aquests dies. I crec que és important també situar-ho. I a vegades també és important que fem pedagogia. I és que, al final, Catalunya necessita un sistema de finançament més just i singular també perquè, evidentment, necessitem un sistema més just i més robust que permeti finançar els serveis públics del nostre país, i, especialment, que com a mínim –com a mínim– permeti que sigui equivalent a allò que necessitem amb la població que tenim.

Perquè quan parlem del sistema de finançament estem parlant de serveis que són universals que avui gestionen les comunitats autònomes. Catalunya gestiona directament, evidentment, la sanitat, gestiona l'educació, gestiona, evidentment, també la dependència. I ho ha de fer amb una població de 8 milions d'habitants. I, per tant, això és el que s'està plantejant amb l'estructura del model, que, evidentment, ha de ser un sistema de finançament just, un sistema de finançament singular, que respecti l'ordinalitat, que vol dir iguals recursos *per capita*, perquè estem parlant de serveis universals, no? Per tant, crec que aquest és un element que val la pena que també situem.

També una fiscalitat justa. Nosaltres sempre ho hem dit, que moltes vegades alguns se n'obliden. Evidentment, els sistemes públics tenen dos pots: un nou sistema de finançament, però també la redistribució de la riquesa, que aquí sempre se n'obliden. Perquè, si no, acabem en el Madrid d'Ayuso, i ja sabem com tenim la sanitat.

Hi ha un element també que els hi voldríem traslladar. Jo crec que hi ha d'haver un debat real. És una de les qüestions que quan Esquerra Republicana va gestionar directament la conselleria de Salut també els hi vam traslladar. És sobre el model sanitari català, quin és el camí. És veritat que vostès van iniciar, jo diria tímidament, l'aposta per la construcció d'un veritable sistema nacional públic de salut, però jo crec que cal un debat sobre el model, i ho hem dit moltíssimes vegades. No només per qui presta els serveis, no només per si té major o menor qualitat, sinó també i especialment per la gestió dels recursos. O sigui, estem en rècord absolut, estem per sobre de pràcticament els 16.500 milions d'euros, i ja veurem si no ens n'anem més enllà, aquest any, amb l'execució.

Jo crec que cal un debat sobre el model. Jo soc molt escèptic. A mi em sona bé la lletra, però em sona... Soc molt escèptic sobre la possibilitat d'arribar a bon port amb un pacte nacional de salut, si volem arribar especialment a parlar sobre el model. Jo crec que ens podem entendre amb vostès. Ens hauríem d'entendre amb el Partit Socialistes –sobre això tinc més dubtes, amb la consellera actual–, però veig difícil que ens entenguem amb Junts. Per tant, a vegades les idees també... Però, compte, perquè també ens poden fer un pacte nacional de salut que no ens agradi gaire, amb unes majories que no ens agradin gaire, i crec que ja ens estem entenent, no?

I, per tant, bé, crec que, si compartim veritablement l'aposta per aquesta construcció del sistema nacional de salut, potser el que hem de fer és recuperar aquells elements que vostès començaven a situar sobre..., deixar de fer coses que, per exemple, vol fer la conselleria de Salut. O sigui, a nosaltres, per exemple, ens preocupa molt seguir externalitzant, i estem davant de la possibilitat de que la conselleria externalitzi nous serveis. Per exemple, penso en la bugaderia de Bellvitge. Està molt preocupada, la consellera de Salut, sobre la lluita en aquest cas contra l'emergència climàtica, però potser en comptes de rentar a quilòmetre zero ens n'anem a rentar la roba dels sanitaris a Saragossa, perquè això potser surt més a compte o, en tot cas, la conselleria de Salut creu que surt més a compte, no? Per tant, crec que ens hem de concentrar en això.

I, després, situar tot un seguit de..., una bateria de propostes que nosaltres hi estem d'acord. Vull destacar especialment també que ens acompanyen avui tant la plataforma de TCAIs com també Sietess. La necessitat, en aquest cas, de complir els acords de vaga. Jo ho vaig dir també l'altre dia a la comissió, quan vam comparèixer. Hi ha una cosa que per mi és sagrada, que és que no ja les resolucions del Parlament de Catalunya, que ho haurien de ser, que és una cosa que també ha passat a millor vida, que és una cosa difícil d'explicar quan venen a veure'ns els ciutadans i ciutadanes, per què alguna cosa que es vota al Parlament no es compleix..., però, clar, jo crec que ja són paraules majors quan es signa un acord de sortida de vaga per part de l'Administració catalana i per part de la conselleria de Salut. Jo crec que això és l'abecé de les negociacions, diria, de les relacions laborals. Perquè si al final tu signes un acord per acabar una vaga i després no el compleixes... I, en tot cas, quina credibilitat tens per negociar qualsevol tipus d'acord?

Per tant, jo demanaria que com a mínim el compromís de les forces polítiques..., més enllà del fons, també hi ha una qüestió que crec que és fonamental per al funcionament del sistema democràtic, que és: allò que firmes, es compleix.

El president

Gràcies, senyor diputat. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Sara Jaurrieta Guarner.

Sara Jaurrieta Guarner

Gràcies, president. Molt bon dia, diputades, diputats. Vull donar també la benvinguda als professionals que ens acompanyen del cos dels tècnics sanitaris. I, en primer lloc, també vull agrair la moció presentada per part d'Esquerra Republicana per poder parlar del sistema sanitari de salut, que sempre és un tema que ens interessa molt aquí al Parlament i, especialment, al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

Recordar que portem..., aquest Govern no porta ni un any. No porta ni un any i, per tant, hi han elements sobre la taula que s'han pogut abordar i n'hi ha d'altres que s'està treballant en això. Estem en defensar un sistema sanitari públic, universal, de qualitat, per a tothom, i que incorpori precisament la realitat canviant del segle XXI.

Hi han elements en la moció que ens permeten arribar a acords. Han sortit aquí. Un és el pacte nacional de salut, on es recullen els treballs fets a l'anterior legislatura i que el Govern actual està actualitzant amb aportacions noves.

També hi ha un altre element, com és el mapa sanitari, en el qual hi ha la visió del Govern per poder planificar tots els serveis sanitaris en el territori català, i això,

doncs, cal adequar-ho les necessitats a la població. Aquest mapa s'està elaborant amb una anàlisi comparativa internacional també de la situació actual, de les necessitats poblacionals, les projeccions de futur; tot això també amb una anàlisi profunda dels professionals, quins rols hi han de jugar, l'evolució, necessitats, formació. I això està en procés d'elaboració, que no es preveu que acabi fins al final del 2026.

I d'aquí en deriven també les xarxes territorials, el tercer concepte d'acord, no? És desplegar un mapa sanitari que ve posteriorment al mapa. Per tant, en això hi estem d'acord, i requerirà més temps del previst.

En el que no estem d'acord –ho hem pogut comentar en altres sessions– és en eliminar el districte únic per a tot el territori. Pensem nosaltres que això s'ha d'analitzar bé. Disposar d'un sistema sanitari amb els millors professionals és el que aborda, no?, aquest..., escollir en un territori molt més ampli. Al final el que volem són els professionals millors, els més brillants, i com més puguem escollir, millor.

En l'apartat dels professionals, estem molt d'acord en consolidar i culminar les millores professionals aquest 2025 en les taules d'harmonització i en les comissions tècniques que estan treballant en això: amb els sindicats, les patronals, l'Administració, i que estan finalitzant aquests treballs per poder comparar el tercer conveni del Siscat amb el tercer conveni i acord de l'ICS.

Llavors, aquí es diu un mantra –també es va dir l'altre dia a la Comissió de Salut– de que els acords de final de vaga hi són per complir-los i que no s'estan complint. Clar que hi són per complir-los, i s'estan complint: una, l'estudiar aquesta comparativa de sous; dos, demanar la reclassificació al ministeri, i tres, engegar els canvis organitzatius. Llavors, jo ja ho vaig detallar. Aquí no em dona temps de més, però en la Comissió de Salut vaig detallar les coses que s'estaven fent, no?

En el capítol d'internalització dels serveis, nosaltres pensem que cal analitzar-ho bé. Aquest és un tema en que cal analitzar la qualitat i l'atenció ciutadana. La moció fa referència al canvi directe, no?, i pensem que cal analitzar i avaluar amb dades si el servei millora o no, i això no és ni curt ni senzill. I aquí, doncs, lamentem que no ens hagi recollit la nostra esmena.

En la internalització del transport sanitari al SEM pediàtric..., estem d'acord que cal cercar mecanismes legals que possibilitin la seva continuïtat, del personal tècnic, un cop el SEM assumeixi, doncs, aquesta gestió.

I, per acabar, m'agradaria..., la qüestió del català. Aquí hi ha el pacte nacional de la llengua, que és el marc de referència, amb una aplicació progressiva, que pensem que és bo tant per als professionals que arriben com per arribar als objectius que volem, que la gent sigui atesa en la seva..., en la nostra pròpia llengua, no?

I vull acabar, doncs, agraint l'esmena a que feia referència abans el diputat d'Esquerra Republicana, perquè ens han acceptat una esmena que incorpora un nou concepte, que és l'experiència del pacient, no?, del i la pacient. Pensem que tenir un sistema més just, un sistema centrat en les persones, ha d'incorporar de forma estructural la veu de les persones que són ateses i, per tant, que tinguin veu tant en la governança sanitària, en els òrgans de decisió, com també en els processos d'avaluació. Pensem que estar avaluats en resultats salut és el més rellevant i és el que més importa a la ciutadania.

Aquesta col·laboració no només reforça la legitimitat democràtica en el sistema, sinó que també millora l'experiència assistencial i afavoreix una atenció basada en el valor, que fonamenten, per tant, els resultats percebuts pels pacients i les pacients. Creiem que aquest és un concepte clau en el segle XXI.

Moltes gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega i Sabaté.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, president. Bon dia a tothom, diputades, diputats, gent que ens acompanya des del públic. Vuitena moció sobre salut d'aquesta legislatura. El diputat Fernàndez, en alguna de les passades mocions, parlava de tests de compatibilitat; jo crec que el test de compatibilitat entre Junts i Esquerra en aquesta moció és prou bo, eh? Hem presentat set esmenes; se n'han acceptat quatre i n'hem transaccionat dos.

Estem d'acord en complir les millores laborals dels professionals, pacte nacional de salut, actualitzar el mapa sanitari, el Planuc, el pla de millora d'accessibilitat, xarxes territorials de salut, abordar la manca de personal, recursos i infraestructures.

I, per la manca de professionals sanitaris, amb un elevat nombre de sanitaris a Catalunya que desconeixen la llengua i alguns d'ells que fins i tot la menyspreen, doncs, hem de complir la instrucció del CatSalut: hem d'acreditar un B2 a l'any i un C1 als dos anys, i hem de difondre els drets lingüístics a la població. Perquè el dret a rebre assistència sanitària a Catalunya és compatible, i al mateix nivell, al fet de fer-ho en català. A Catalunya, en català –és que és senzill.

També, eliminar el districte únic en l'accés a la universitat. Igualtat de condicions. No podem continuar amb un cinquanta per cent d'alumnes d'Espanya que es formen a Catalunya i quan acaben se'n tornen al seu país. Hem afegit aquí també el traspàs de l'homologació dels títols extracomunitaris, ja que Espanya no se'n surt.

Però és que tot això ja s'ha aprovat en totes les mocions prèvies, o en algunes. De fet, algun dels punts, en quatre mocions, els hem aprovat; justament complir els acords de vaga de la gent que avui ens acompanya, no? Però el Govern del PSC, o del PSOE i Comuns, perquè alguns punts depenen de Madrid, no ho ha complert. Bé, tornem-hi.

Aquesta moció és veritat que també incorpora el traspàs del MIR, de la formació sanitària especialitzada, i incorporant-hi el coneixement del català com a criteri d'accés. Completament d'acord. Gràcies, Esquerra, per posar-ho damunt de la taula. Aquesta també és una lluita..., aquesta sí que és compartida.

I el punt 12..., el punt 12 és el canvi de model, la internalització de serveis. Aquí el nostre test de compatibilitat, diputat Fernàndez, ja grinyola, no? El diputat Campuzano, el divendres passat, va visitar l'EBA d'Albera Salut, a Peralada, i piulava: «Un dels equips d'atenció primària més ben valorats del país segons els usuaris. Enhorabona.» Doncs..., una EBA que amb el full de ruta de la internalització no existiria, com tampoc podríem ser atesos a Sant Joan de Déu, a la Guttmann, a la Fundació Aspace o a l'hospital de Mollet, per posar-ne alguns exemples. Junts no desmantellarem el sistema sanitari català. Aquí, senyor Cid, no ens hi posarem d'acord. De moment han internalitzat el SEM pediàtric i els ECOs i han deixat al carrer els treballadors.

Però, bé, la nostra gran discrepància és en el finançament, el gran problema de la sanitat catalana –que no s'equivoqui ningú. Dimarts el diputat Vergés comentava que s'havia de ser molt espanyolista per ser usuari de rodalies i votar partits unionistes. Doncs amb la salut passa exactament el mateix: més del cinquanta-sis per cent dels pacients de Molins de Rei s'esperen més de deu dies pel metge de capçalera; a Lleida, els pacients s'esperen 499 dies per operar-se d'una hèrnia discal, o, a Barcelona, 145 per una artroscòpia. Tres exemples amb dades oficials, eh? I això passa perquè no podem disposar dels *nostres* recursos per a la *nostra* sanitat. Paguem cada any més de 62.000 milions d'euros en impostos. El pressupost de la Generalitat és de només 40.000, perquè n'hi ha 22.000 que marxen a Madrid i no tornen. Amb aquests 22.000 milions d'euros anuals no tindríem aquestes llistes d'espera; tindríem la sanitat que ens mereixem i la Catalunya que ens mereixem.

La solució d'Esquerra era el finançament singular. Just fa un any van anunciar que tindríem la clau de la caixa. Amb el pedaç del PSC i el PSOE, avui sabem que és generalitzable –la versió 2025 del «cafè per a tots», o sigui, marro per als catalans, com diu el president Puigdemont– un finançament plural que no resol el dèficit

fiscal i que no traurà la sanitat de l'UCI. Certament, a una taula on seuen el PSOE i el PSC, la clau de la caixa mai marxarà de Madrid, i si algú encara no n'era conscient, avui, aquesta setmana, ha quedat prou clar, clar i espanyol, malauradament.

La solució de Junts és l'acord de Brusselles: el concert econòmic de Catalunya fora de la LOFCA, plena sobirania fiscal en el cent per cent dels impostos i decidint a Catalunya la quota de solidaritat. Ahir els diputats Batet i Castellà els van oferir la mà per defensar-ho junts a Catalunya i a Madrid, perquè sense concert econòmic mai tindrem la sanitat que ens mereixem, i és així. I això és el que ens demana la gent: anar junts –plegats, eh?, si volen– a defensar Catalunya, a defensar els catalans i la salut dels catalans, fer un front comú pel concert econòmic, treure Catalunya de la LOFCA per assolir un sistema de finançament just, un concert econòmic amb la recaptació, gestió, liquidació i inspecció de *tots* els impostos per part de Catalunya.

Avui no ha estat possible trobar un acord. És cert que probablement no hi ha hagut temps i anàvem contra rellotge, però estic segur que ho aconseguirem. Perquè –acabo, president– només solucionarem les llistes d'espera que afecten a *tots* els catalans, també els que voten partits unionistes, amb *tots* els nostres recursos. I això es diu «concert econòmic» i això es diu «independència».

Moltes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal de fixar la seva posició. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora María Belén Pajares Ribas.

M. Belén Pajares Ribas

Gràcies, senyor president. Consellers –que no n'hi han, però bé, ja veuran la sessió més tard–, diputats, diputades, públic que avui ens acompanyeu en aquesta sessió... Jo, senyor Fernández, vaig escoltar amb molta atenció la seva interpellació i, per descomptat, la resposta de la consellera. Però, un cop revisats la interpellació i els punts que avui ens presenten... Vostè ha parlat de quatre grans blocs. Jo parlaria només de tres: *uno*, el «¿qué hay de lo mío?», el mal anomenat «finançament singular», que en realitat és la quota separatista; el desmantellament de la col·laboració publicoprivada en el model de sanitat a Catalunya, i un tercer, que és la imposició del català com a instrument excloent. Miri, tot plegat traspua –permeti'm la ironia, i amb això quasi l'haig de felicitar– un ADN totalment d'esquerres, independentista, però de les esquerres que salven el *soldado Sánchez*.

Comencem per la quota separatista, que va néixer del pacte per investir Salvador Illa president de la Generalitat i mantenir sigui com sigui Pedro Sánchez a la Moncloa. Vostès, els socialistes i els independentistes, fa anys que intenten vendre aquesta moto –avariada, per cert– del finançament singular, del concert econòmic, del federalisme asimètric, però és que ja no els hi compren ni els seus. El Govern de l'Estat o una comunitat autònoma no poden canviar d'una manera unilateral el model de finançament autonòmic trencant amb la igualtat de tots els espanyols. Els Països Catalans no existeixen –prenguin-ne nota–; el Principat de Catalunya, tampoc, no ha existit mai, no existeix actualment.

La dèria independentista els porta a inventar-se coses absurdes. Tornin a la realitat política, tots vostès. Ho saben, i ho saben altres governs autonòmics –ja dels pocs que queden, d'esquerres–, que qualifiquen aquesta quota separatista de *saqueo*. Vostès es recolzen en un relat inexistent: la Catalunya oprimida, asfixiada, «esquil·lada» econòmicament, quan els únics que oprimeixen són vostès, els ciutadans i les empreses catalanes (*alguns aplaudiments*), començant pel tema lingüístic i seguint per l'infern fiscal que patim els ciutadans, els autònoms i les empreses catalanes.

I si parlem de finançament, per què no parlem de gestió? Prioritzin, gestionin –no hi són..., ja veuran, si volen, després la intervenció– i eliminin la despesa supèr-

flua i innecessària: ambaixades, «xiringuitos» on col·locar els amics i coneguts, els observatoris que no sabem encara què observen, uns mitjans de comunicació totalment deficitaris, els més deficitaris de tot Espanya. Que l'únic que volen és mantenir unes estructures per eliminar l'Estat aquí a Catalunya, començant també per l'invent de l'Agència Tributària de Catalunya; un estat independent que ja els hi dic que no passarà –això és un deliri–, però que en el fons és molt més *cutre*, perquè això lo que és és una agència de col·locació en aquestes estructures.

Sembla, senyors d'Esquerra Republicana, que no hagin governat mai. Han governat en solitari, en coalició amb les diferents modalitats de Junts, amb el tripartit, però no van dir ni mitja paraula ni mitja frase d'autocrítica. No van fer autocrítica, i avui ens presenten una moció amb dotze punts perquè sembla ser que vostès tot això, quan governaven, no ho van fer.

Com sempre, a més a més, es reiteren en desmantellar el model d'atenció mixt, no?, la col·laboració publicoprivada de salut, arrelada a Catalunya, sense aportar cap estudi tècnic ni que ho justifiqui, o sigui, pura ideologia. Vostè creu que a una persona que ha de ser atesa en un hospital, un centre de salut, li importa qui és el propietari del centre, si és públic, mixt, privat, si és una EBA, una fundació? No, no li importa; lo que vol és ser atès amb agilitat, amb eficàcia professional, al més aviat possible, i que el curin, que per això paga impostos. I lo que no vol és una espera eterna i que, mentre espera –permeti'm la redundància–, encara empitjori més.

Això té uns costos econòmics per baixes laborals, però també té costos emocionals, personals i familiars. I l'obligació d'un govern responsable és gestionar amb la màxima eficàcia i eficiència els diners de les persones físiques i jurídiques que dipositen, no *regalen*, no es confonguin, en el pressupost públic. I si per aconseguir tot això s'ha de conveniar, s'ha de concertar amb acords publicoprivats, doncs, escolti'm, endavant, nosaltres pensem que s'ha de fer. Això sí, amb màxima transparència, rigor, retiment de comptes, inspeccions i el que calgui.

Vostès, amb el dogmatisme d'esquerra, ho volen internalitzar, tot, no?, «estatalitzar», que segur que és un terme que els hi agrada més a alguns: ambulàncies, físios... No existeix cap informe tècnic o memòria que avaluï això. Per tant, no vagin tant per endavant, mirin realment com són les coses i siguin més rigorosos.

I acabo, senyor president, amb el tercer punt, la imposició del català com a instrument exclouent. Bé, tots vostès han convertit el català en un instrument d'exclusió i sectarisme. La sanitat a Catalunya té uns problemes gravíssims, entre ells la falta de professionals, però la prioritat per a vostès és que els professionals parlin català, facin ús del català, ignorant les urgències que de veritat existeixen. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I acabo. Una cosa és el coneixement del català com a mèrit en la carrera professional i una altra molt diferent és que hagi de ser un requisit obligatori. Vostès estan expulsant persones, professionals qualificats que podrien venir a treballar..., no tan sols a treballar, sinó també a desenvolupar el seu projecte de vida a Catalunya, obviant que a Catalunya tenim dos llengües oficials: el català i el castellà. I vostès converteixen el català en això, en l'exclusió dels professionals qualificats.

Gràcies, senyor president.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula la diputada senyora María Elisa García Fuster.

María Elisa García Fuster

Gracias, señor presidente. Bien, quería agradecer a Esquerra Republicana que presente una moción sobre el sistema sanitario que versa sobre sus aspiraciones políticas y no tiene nada de sanitario. De esta manera es mucho más fácil, la intención de voto.

Bien, señores de Esquerra Republicana, vamos punto por punto. El primero es que ustedes llevan décadas cogobernando con Junts y con el PSC, y el desastre que

tenemos actualmente en hospitales –en listas de espera, en atención primaria, en falta de personal sanitario y en sobrecarga asistencial– es responsabilidad suya; suya, de Junts y de los socialistas, que llevan cogobernando con ustedes desde hace años.

Solicitan una financiación singular para avanzar hacia la soberanía fiscal. ¿Para qué, señores de Esquerra Republicana? ¿Es que no hemos visto lo que hace su grupo con el dinero de los catalanes? En los peores casos de irregularidades señalados por la Sindicatura de Cuentas o Antifraude de Cataluña de los últimos años, siempre brilla con luz propia un nombre de Esquerra Republicana. Caso DGAIA: contratos irregulares, fraude en prestaciones, etcétera, etcétera; el nombre de Esquerra Republicana que brilló cubriendo sus empresas con millones, Ricard Calvo. Caso Consorcio de Derechos Sociales de Barcelona: irregularidades en contratos, sobresueldos, malas praxis señaladas por la Sindicatura de Cuentas; el nombre de Esquerra Republicana beneficiado, Ramon Lamiel. Caso sobresueldos del Departamento de Recursos Humanos del ICS; el nombre de Esquerra Republicana beneficiado: Xavier Saballs, director de Recursos Humanos, expedientado por cobrar sobresueldos. Está claro para lo que quiere Esquerra Republicana el dinero, y no es para mejorar la sanidad en Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*)

Hablan también de mejorar las condiciones laborales y la retribución del personal técnico y auxiliar. Pero si son ustedes los que pactaron el tercer acuerdo del ICS, olvidándose por completo de ellos cuando gobernaban. ¿Es ahora cuando se acuerdan de ellos?

Y, mire, nosotros hubiésemos votado a favor de este punto, pero resulta que lo que sugieren es que las mejoras laborales se pacten a través de la mesa de armonización formada por los sindicatos de clase. Pero ¿es que no escucharon ustedes la pasada semana a los técnicos superiores sanitarios decir que los sindicatos de salón, subvencionados por ustedes, tanto Comisiones Obreras como UGT, les habían traicionado y les habían dado la espalda? (*Alguns aplaudiments.*)

Más. Luego hablan también de un pacto *nacional* –dando rango de país a una región de España–, sanidad con perspectiva de género –menuda chorrada, y de las gordas.

Traspaso de competencias, como la formación sanitaria especializada. Señores de Esquerra Republicana, seamos serios: ¿qué pasa cuando se les deja en sus manos cualquier tipo de formación? ¿Volvemos a hablar del fracaso de la *escola* catalana que gestionan ustedes desde hace décadas? ¿Volvemos a hablar de que han convertido a los niños catalanes en los que tienen el nivel más bajo, educativo, de toda España? ¿Quieren hacer lo mismo con los médicos y con los enfermeros? Miren, no, ustedes destacan por su incapacidad de gestión y su falta de criterio, y VOX quiere profesionales bien formados en Cataluña para tener una calidad asistencial, que es la que merecemos.

Otro punto: internalización. ¿Es sinónimo de «buena gestión», la Administración pública? ¿No hemos dado suficientes ejemplos de irregularidades, chanchullos y malas praxis? Sumemos a las de Esquerra Republicana las de Junts y las del PSC; ¿en qué convierte eso a Cataluña? En la región de España más corrupta, tal y como dice el informe cuadrienal del Instituto para la Calidad del Gobierno de la Universidad de Gotemburgo. Ojo, que este año publican el próximo informe; apuesto a que vuelven a repetir pódium.

Y, por último, la dictadura lingüística de los centros sanitarios. No se hacen una idea de lo grave que es esto. No solo porque expulsa de nuestro sistema a los mejores especialistas, porque la verdad es que nadie quiere trabajar con sectarios, sino porque enfrentan a médicos con médicos, a enfermeros con enfermeros y a sanitarios con pacientes, y esto va en contra de la calidad asistencial. Están dinamitando lo único que les queda a los profesionales, que es la confianza que les otorgan los pacientes y, con ella, la vocación de servicio.

En fin, es una moción hipócrita donde la haya, no solo porque tuvieron la oportunidad de hacer algo con los profesionales sanitarios y no lo hicieron cuando go-

bernaron, sino porque, además, sus demandas van en beneficio de su partido y no de los catalanes. Solamente velan por ustedes mismos. Y para pruebas, botones.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Nosaltres també volíem donar la benvinguda als representants de Sietess, del personal tècnic, i també volem donar una abraçada a la plataforma de TCAIs en lluita. Aquesta és una moció més de salut i benvinguda és, perquè al final estem parlant d'una qüestió que és cabdal, i quan no es resolten les problemàtiques que hi ha, doncs, les hem de tornar a portar aquí, només faltaria.

Nosaltres, la CUP, fa molt de temps que diem que tenim la sanitat a l'UCI i –sí, parlem del nostre llibre, pràcticament– expliquem que les usuàries es troben cada vegada més amb una sensació de desatenció com a conseqüència d'aquestes esperes que es produeixen en tots els àmbits, hores i hores a les urgències hospitalàries, centenars d'hores en alguns casos. Les treballadores de l'Hospital del Mar, de les urgències de l'Hospital del Mar, cada dia publiquen aquestes xifres, i déu-n'hi-do. Dies, setmanes perquè t'atenguin al CAP, mesos perquè et practiquin una prova diagnòstica, anys perquè et facin una intervenció.

I això és la quotidianitat. Nosaltres som plenament conscients que, quan parlem d'una malaltia greu, sort en tenim, de la sanitat pública, que és un tresor. I, per tant, no estem aquí per desacreditar en cap cas el que és la sanitat pública; el que passa és que hem de reconèixer que la quotidianitat cada vegada es fa més difícil. I això explica el creixement de la contractació de les mútues privades. I això explica que els hospitals privats cada cop siguin més nombrosos. El negoci privat mai no s'ubica allà on no li dona rendibilitat.

D'altra banda, tenim unes treballadores cada vegada més cremades, que estan exhaustes perquè no s'han recuperat de la pandèmia –nosaltres potser hem passat pàgina, hem girat full, elles no– i que, a més a més, estan totalment sobreexplotades, perquè el sistema l'estem sostenint a base del seu sobreesforç: del personal tècnic, personal d'infermeria, personal mèdic, personal administratiu, perquè totes són imprescindibles.

I, per tant, nosaltres, en la moció d'Esquerra Republicana..., hem de dir que compartim la majoria de les seves propostes. De fet, algunes són similars a les que nosaltres vam plantejar a la moció del passat mes de febrer. Estem d'acord en actualitzar, doncs, tot el que és el mapa sanitari, actualitzar la planificació de serveis sanitaris. Cada dia a la Comissió de Salut estem veient propostes de resolució sobre necessitat d'un CUAP a ics poble, de recuperar el servei de ginecologia en un altre poble, etcètera, i això reflecteix que no tenim els serveis actualitzats.

Estem d'acord en millorar les condicions laborals i retributives de totes les professionals de forma real. És un escàndol que no s'estiguin respectant els acords de vaga. I no s'estan respectant els acords de vaga, això és una realitat.

I és un escàndol que s'estigui maltractant constantment les professionals als centres sanitaris i que quan això es fa arribar a la conselleria, perquè ens consta que s'ha fet arribar a la conselleria, la consellera diu que ella no està per gestionar els recursos humans dels centres hospitalaris, i una mica ve a dir que ja s'apanyaran, quan estem parlant de que es vulnera el dret al descans de les professionals, que es planifica malament, que es diuen els horaris a última hora, etcètera.

I, per últim, també estem d'acord en tot el que és protegir el català, només faltaria, i en reduir l'afany de lucre, per descomptat. Però no s'equivoquin: això, el que està plantejant Esquerra Republicana, no és un canvi de model. Tant de bo. No és així. Esquerra Republicana defensa el model de concertació publicoprivada. Té tela

que ho hagi de dir jo, però és així. Tant de bo no fos així. El que plantegen és reduir l'afany de lucre en aquells casos que són més escandalosos.

Com, per exemple, el transport sanitari. Van tenir temps de fer-ho, diputat Fernàndez. Van tenir temps de fer-ho la legislatura passada i no es va fer. De la mateixa manera que van tenir temps de millorar les condicions laborals de les professionals, s'ha dit i ens toca repetir-ho; amb el tercer acord de l'ICS va ser el contrari i no ho van fer. No ho van fer la legislatura passada i no ho van fer les anteriors, perquè vostès porten molt de temps al capdavant de la conselleria de Salut, hi porten diverses legislatures.

El que no compartim és que tota la culpa sigui de l'infrafinançament i que la solució passi pel pacte nacional de salut, perquè això no resol el veritable problema que tenim, que és el model de concertació publicoprivada, i no ens cansarem de repetir-ho. Però és que..., saben què? Ara no és només la CUP la que ho diu, ara també és la Sindicatura de Comptes. L'altre dia va passar per la comissió un informe *demolidor*: discrecionalitat, manca de coherència entre allò que paguem i els objectius que s'haurien de perseguir, sobrefinançaments i concerts caducats nuls de ple dret. Ho vam dir la legislatura passada. Ho vam dir a la moció del passat febrer. Ho vam explicar amb un informe detallat i acurat a principis d'abril. Ho vam portar a Antifrau a finals d'abril, i a finals de maig Antifrau va dir que ens ho acceptava. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Acabo, president.

L'objectiu del nostre model sanitari és facturar, i això explica l'hospitalocentrisme i això explica el malbaratament de recursos, per exemple, amb el negoci que està fent Quirónsalut a costa de l'ICO, que li dedica 800.000 euros al llarg del 2024, encomanant-li TACs i ressonàncies magnètiques, més de 800.000 euros, quan tenim màquines al sistema públic que estan totalment parades. Això és el negoci a costa de la salut. Això és el malbaratament de recursos públics. I d'això ningú no en parla.

El president

I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ja han mirat com va la producció de cafè aquest any? Perquè n'hi ha d'haver per a tots. De debò que en algun moment van pensar que lliurant la Generalitat al virrei Illa aconseguirien un finançament just i singular per a Catalunya? Una de dues, o pecaven d'illusos o havien menjat vedella amb bolets i els bolets no eren rossinyols ni rovellons, perquè ens entenguem.

A l'infrafinançament crònic de la sanitat a Catalunya, fruit d'un saqueig fiscal asfixiant imposat per l'Estat espanyol, cal sumar-hi la universalitat de la targeta sanitària i l'accés immediat que hi té tot immigrant il·legal que s'empadrona fraudulentament als municipis catalans. Les polítiques immigratòries suïcides dels darrers anys no han fet sinó incrementar el dèficit del sistema sanitari català i desmillorar el servei final que n'acaba rebent l'usuari. Aquesta pèrdua de qualitat perjudica el malalt, li minva el benestar físic i emocional i afecta directament les seves perspectives i possibilitats de guarir-se.

La incapacitat per retenir el talent, la fuga cap a Europa de metges i infermers formats a les universitats catalanes, la importació de personal sanitari procedent de països de dubtosa reputació acadèmica fan que el ciutadà perdi la confiança i pateixi inseguretat.

Els professionals del sector estan esgotats. Han set l'espinada del país en moments clau com la pandèmia, arriscant la seva vida i la de les seves famílies per protegir el bé comú. I com els paga, l'Administració? Amb precarietat, sobrecàrrega assistencial, sous baixos i zero reconeixement. Seria un miracle que decidissin quedar-se aquí. En resum, formem pocs especialistes exigint-los notes descomunals per acabar perdent-los i substituint-los per personal estranger que no pot acreditar ni de bon tros els mateixos coneixements ni pràctiques.

L'atenció primària ha de ser el nucli del sistema sanitari, no un mur de contenció de la demanda. Cal inversió, cal personal, cal més temps assistencial i, sobretot, cal tornar a prestigiar aquest àmbit perquè sigui atractiu per als estudiants de Medicina. Necessitem un sistema propi de formació, desvinculat de l'Estat espanyol, que respongui a les necessitats reals del nostre territori, que garanteixi el coneixement de la nostra llengua per part de tots i cadascun dels professionals i que permeti una planificació a llarg termini, que ara mateix no existeix.

I, ja per acabar, cal tornar a internalitzar serveis essencials com el transport sanitari i la diàlisi, perquè la seva externalització ha comportat retards, precarietat laboral i pèrdua de qualitat per als usuaris.

No és fàcil, perquè els problemes que s'arrossegueuen són endèmics i estructurals, però com més aviat comencem a posar fil a l'agulla, més aviat ho enllestirem.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor..., l'honorable senyor Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, president. Diputats i diputades, gràcies per les seves intervencions. Agrair al PP, VOX i Aliança Catalana el seu rebuig a la diputada del PP. Evidentment, som d'esquerres i independentistes; no podia ser d'una altra manera, la nostra posició.

Agrair les esmenes al diputat Fàbrega. Hem tingut la capacitat de posar-nos d'acord en la majoria i, a més a més, de constatar la benvinguda al treball perquè aquest país tingui un finançament just i que l'ordinalitat sigui completa i que tinguem tots els recursos, els gestionem tots. I, per tant, gràcies també per ser-hi, perquè és el que deia el seu programa electoral. I segur segur segur que ho construirem plegats, n'estic convençut.

A la diputada Jaurrieta i al diputat Fàbrega, dir-los que estic convençut que vos-tès tampoc comparteixen que hi hagi serveis públics de salut que es basin en que els treballadors i treballadores tinguin sous miserables perquè hi hagi empreses que tinguin beneficis industrials. I això és el que diu aquesta moció, que les empreses amb afany de lucre cada vegada siguin menys, perquè no ens podem permetre construir un sistema de salut públic, just, universal, de qualitat, sobre els drets dels treballadors i treballadores precàries. Segur que estan d'acord en això. Nosaltres, que hi hagi entitats sense afany de lucre i que gestionin entitats públiques..., doncs, escolti'm, aquest és el model que té aquest país; però de veritat que vostès comparteixen que hi hagi afany de lucre que es basi en els drets dels treballadors i treballadores, el seu benefici industrial? Segur que no.

I, com deien els representants dels TCAIs, i no ho puc deixar passar, senyora Jaurrieta, els acords de vaga no s'han complert, ni el primer ni el segon. I són acords que vostès han signat i són compromisos contrets. I quan no es compleixen, la credibilitat i la confiança es trenquen. I la credibilitat i la confiança són molt importants per a un govern que està en minoria i que ha de construir majories per transformar, i sobretot en el sistema de salut. Per tant, siguin molt conscients d'això.

I estic convençut que avui la consellera tenia alguna qüestió molt urgent que no li permetia estar aquí, en un debat que crec que el que feia era intentar proposar propostes per construir un millor sistema de salut.

Moltíssimes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vintè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política agrària comuna

302-00130/15

El dissetè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política agrària comuna. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Montse Bergés Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats, conseller... Ahir la Comissió Europea va presentar el marc financer plurianual 2028-2034, i malauradament s'ha confirmat, pel que fa a la política agrària comuna, el que es podia intuir: un fons únic; menys sobirania alimentària i més defensa, el pressupost per a Defensa es multiplica per cinc i la retallada de recursos destinats a l'agricultura..., al voltant d'un vint-i-tres per cent; desaparició dels dos pilars, els ajuts directes i desenvolupament rural; renacionalització del fons únic. De manera que la PAC podem dir que perd la a d'«agrícola» i la ce de «comuna».

I, com vaig dir a la interpellació de fa quinze dies, menys Brussel·les i més Madrid. I ja tenim reacció d'organitzacions agràries que ja han començat mobilitzacions veient que la proposta presentada ahir és justament el contrari del que necessita la pagesia europea i, per tant, també la catalana.

Aprofito per citar unes reflexions d'Imma Puig, que la vaig llegir fa pocs dies, una reconeguda psicòloga, que recullen d'una manera molt clara el que està passant i que expliquen molt bé les repercussions de decisions com les que es van anunciar ahir amb aquesta proposta. «Estem prioritzant la cura de l'entorn per davant de les persones que ho fan possible.» Deia: «Ens quedarem abans sense pagesos que sense terra, si no els cuidem i els posem al lloc que correspon.» «Cuidar l'entorn sense cuidar les persones que el mantenen és com construir una casa sense fonaments.»

Feta aquesta introducció, avui presentem aquesta moció, que té més sentit encara per refermar la necessitat de promoure un pla estratègic propi que respongui a les especificitats de Catalunya. Davant l'escenari que va dibuixar ahir la Comissió Europea, és una qüestió de supervivència del sector agrícola i ramader, determinant per al nostre sistema agroalimentari i també per al model territorial que volem construir.

Estem davant d'una realitat indiscutible: la PAC, tal com es preveu que s'apliqui, amb aquesta renacionalització en cada estat membre, que definirà les prioritats on destinarà els recursos d'aquest fons únic, no dona resposta als interessos idiosincràtics de la pagesia catalana. La pagesia catalana no és només una font de producció d'aliments, és molt més. És gestió del territori, és gestió del paisatge, és biodiversitat, és equilibri territorial. És, en definitiva, un sector estratègic que no pot continuar sent penalitzat per uns criteris de distribució de recursos que ignoren aquestes especificitats.

Per això cal demanar amb força davant l'Estat espanyol i davant les institucions europees la necessitat d'una PAC pròpia per a Catalunya. Aquesta singularitat ha de permetre disposar d'un pla estratègic propi, ajustat a les necessitats del nostre territori, amb l'objectiu de garantir la viabilitat de les petites i mitjanes explotacions agràries.

A més a més, no oblidem el context climàtic amb la funció mediambiental de la pagesia, que pren encara una rellevància més gran per mantenir aquest mosaic agroforestal equilibrat, que no només ajuda la producció sostenible d'aliments, sinó també com una eina de prevenció davant dels grans incendis i altres fenòmens extrems.

La PAC ha de ser una eina transformadora que doni suport real a aquells que treballen la terra cada dia i que garanteixi el relleu generacional. La desaparició dels dos pilars, el canvi d'arquitectura, posa en risc el manteniment de dos conceptes claus, al

nostre entendre: els ajuts del primer pilar, basats en el criteri de *per ser*, prioritzant les explotacions lligades al territori amb base familiar i evitant els fons inversors i/o especuladors que només busquen la rendibilitat sense tenir en compte el futur del territori i la seva necessària continuïtat de producció d'aliments; i els ajuts del segon pilar, amb aquest criteri de *per fer*, que han d'anar destinats a les inversions per fer aquests canvis estructurals necessaris i poder desvincular l'activitat agrària dels ajuts, que s'haurien de convertir en un complement que permeti aquesta adaptació adaptada a les noves realitats que es presenten.

La moció també demana que el Govern català acordi amb les organitzacions agràries les línies estratègiques a defensar en el marc d'aquesta política. La participació del sector és imprescindible, sabem que no es pot dissenyar una política agrària sense ells i elles. I avui ja volem manifestar aquí el suport davant de les reaccions que ja han començat i que continuaran els propers mesos per fer tot el possible per modificar aquesta proposta presentada per la Comissió Europea.

També és clau exigir al Govern de l'Estat espanyol que modifiqui els criteris de repartiment d'aquest fons únic. Aquesta renacionalització implica deixar en mans de l'Estat decidir on es destina el pressupost d'aquest fons únic. Catalunya ha de poder gestionar els seus recursos, ha de poder definir el seu propi model, perquè només així podrem garantir la supervivència de la nostra pagesia i construir un sistema agroalimentari just, sostenible i saludable.

En definitiva, aquesta moció implica un compromís amb el nostre país, amb el nostre món rural i amb el nostre futur. Perquè si volem un país viu, cohesionat i amb capacitat de garantir la sobirania i la seguretat alimentàries, necessitem una PAC pensada per a Catalunya.

Després, al segon torn, parlaré de les esmenes.

Moltes gràcies.

El president

Em temo, diputada, que no hi haurà segon torn perquè no hi ha esmenes i, per tant..., o com a mínim... (*Veus de fons.*) Doncs en el guió que tinc... Ah, no, no, no. Sí que n'hi ha –sí que n'hi ha. És el punt 17. Ara m'havia avançat. (*Remor de veus.*) Sí, hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Senyora Capella, els errors a vegades passen. (*El presidentriu.*) Sap què vull dir? (*Remor de veus.*) Doncs sí, efectivament, hi ha dos grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. La primera és del Grup Parlamentari de Junts, i per defensar-la té la paraula el diputat senyor Ignasi Prat i Sarri.

Ignasi Prat i Sarri

Bon dia, president. Membres de la Mesa, conseller, diputats, diputades... En aquest Parlament hem parlat sovint de la pagesia, però, per més vegades que ho fem, els problemes no només persisteixen, sinó que empitjoren. I, mentre això, passa el Govern continua responent amb inèrcies, amb excuses i inacció.

Ara farà un any, a instàncies de Junts per Catalunya, vam impulsar un ple monogràfic sobre el primer sector. Era una oportunitat per fer un gir de rumb, per construir un consens al voltant d'un nou model agroalimentari català. Però, què s'ha fet des de llavors? Quines polítiques concretes han impulsat aquest Govern i els seus socis per revertir el desmantellament silenciós de la pagesia catalana? Cap. Cap mesura estructural, cap canvi en el repartiment dels ajuts, cap simplificació administrativa.

I, mentrestant, la pagesia continua atrapada en una burocràcia asfixiant, una manca de resposta en situacions de crisi i una administració incapaç de donar suport quan més es necessita. Perquè, no ens enganyem, el caos dels ajuts per la sequera no va ser una mala coincidència, va ser un fracàs de gestió política, i ningú n'ha assumit responsabilitats. No es pot demanar al sector paciència infinita quan el que rep són promeses buides i inacció. La pagesia no vol caritat ni paraules boniques; vol dignitat, vol eines i vol respecte.

I, en aquest context, entrem en el debat sobre la política agrària comuna. I sí, és una eina imprescindible, però avui ens trobem davant d'una moció que, tot i dir coses que cal dir, evita posar el dit a la llaga. I entenc que massa no poden criticar, amb el llegat que han deixat, però ho diem nosaltres: aquest Govern no lidera ni està a l'alçada. Com és possible que, a les portes de la reforma de la PAC de 2027, Catalunya encara no hagi definit una estratègia pròpia? Què han fet els socis de govern per garantir que la veu de la pagesia catalana sigui escoltada a Brussel·les? La resposta és clara: res.

I, a sobre, aquesta moció ni tan sols menciona qüestions essencials com el relleu generacional. I agraïm que hagin acceptat l'esmena, però tampoc es menciona el reconeixement dels serveis ecosistèmics que genera la pagesia. Com es pot parlar de futur agrari si no garantim el relleu de qui avui té més de seixanta anys i no té qui agafi la finca? Sense gent al territori no hi haurà ni producció ni paisatge, no hi haurà país. I això la PAC ho ha d'entendre, però també ho ha d'entendre aquest Govern.

Des de Junts ho tenim clar i ho diem amb claredat. Reclamem una gestió directa des de Catalunya, sense intermediaris, sense submissió a Madrid. Reclamem una distribució justa i professionalitzada dels ajuts; els diners han d'arribar als qui treballen cada dia. I reclamem una reducció immediata de la càrrega burocràtica; ara mateix hi ha pagesos que renunciïn als ajuts perquè no poden amb la paperassa. I reclamem una PAC adaptada a la realitat del nostre territori, amb resiliència climàtica, suport a les explotacions de muntanya, reconeixement dels serveis ambientals i una estratègia clara per al relleu generacional.

I acabo, president. I deixem-ho clar d'una vegada: la sobirania alimentària no és un concepte bonic per posar en un discurs, és una qüestió de país. No pot ser que Catalunya no pugui decidir sobre com produeix, què protegeix i com distribueix els ajuts. Sense autogovern agrari no hi haurà la pagesia catalana.

Per tot això, i malgrat les mancances i silencis d'aquesta moció, hi votarem a favor. Però ho fem des de l'exigència, i ho diem ben clar: si el Govern i els seus socis continuen utilitzant la pagesia com a decorat en lloc de com una prioritat política, ens tindran de cara, perquè la pagesia no pot esperar més i el país tampoc.

Moltes gràcies.

El president

I, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Joaquim Paladella Curto.

Joaquim Paladella Curto

Senyor president, senyor conseller, diputats, diputades... Bé, en acabat d'haver sentit la intervenció que he sentit, doncs, la veritat és que em costa començar a parlar, perquè la veritat és que crec que parlaven d'una altra realitat, no de la que tenim avui i, sobretot, no de la moció.

Dit això, voldria començar la meua intervenció avui explicitant ben fort el suport i agraïment del nostre grup parlamentari a totes les organitzacions agràries catalanes i europees que ahir van manifestar-se a Brussel·les davant la seu de la Comissió Europea en defensa d'una PAC justa i sense retallades. I és que avui havien de pujar a aquest faristol per explicar les esmenes i debatre una moció que parlava del futur de la PAC i de com volíem que s'estructurés el pla estratègic de la PAC a Espanya i a Catalunya.

Avui aquest debat ja ha estat superat pels esdeveniments. Ahir la presidenta de la Comissió Europea va presentar la reforma de la política agrària comuna per al període 2027-2034. El primer titular és que la proposta del nou pla financer serà de 293.700 milions d'euros, quan el període anterior era de 386.000 milions d'euros, una retallada d'un vint-i-dos per cent.

La nova PAC, a més, modifica l'actual reglament bàsic i estableix un canvi clar de governança de la política agrària comuna. Es manté el que fins ara anomenàvem

«primer pilar», és a dir, els pagaments directes, encara que amb severes retallades. El conegut com «segon pilar», el fons de desenvolupament rural, es dilueix dins d'un fons, el fons per als plans nacionals i regionals. Aquest nou fons inclourà recursos per a altres àmbits, com la cohesió territorial i la defensa, fet que..., aquesta fusió podria diluir el caràcter finalista al sector agrari.

De fet, el nou marc financer plurianual proposat per la Comissió Europea estableix una recentralització dels fons que farà que les comunitats autònomes hagin de negociar amb l'Estat l'elaboració dels plans d'acció d'associacions nacionals i regionals. De fet, aquesta reforma suposarà una renacionalització de la PAC, donant més poder als governs dels estats per decidir on van els fons.

És llavors ben clar que, dins de la incertesa actual i falta d'informació i concrecions, no és una bona notícia per a la pagesia catalana, a la qual el nostre grup parlamentari s'oposa, i avui vol fer públic que s'hi oposa. Entenem que no és bona per a l'estructura agrària pròpia de Catalunya. No és bona per a l'empresa familiar agrària. A Catalunya, el sector primari és clau per al manteniment del territori. La seguretat alimentària és essencial per al món rural i combatre el despoblament. I aquesta reforma, de no modificar-se, pot tenir repercussions molt negatives sobre el teixit agrari i la sostenibilitat econòmica i ambiental de Catalunya.

Voldria afegir també un element més que sovint s'escapa del debat. El principal objectiu pel qual es va crear la PAC és obtenir aliments suficients i que aquests siguin a preu assequible per a la població. Qualsevol alteració que faci inviable les explotacions –i la retallada dels ajuts ho pot ser– tindrà també repercussions directes en el preu de compra dels consumidors.

Sigui com sigui, cal dir que aquesta reforma encara avui és una proposta. S'ha d'aprovar pel Consell d'Europa i pel Parlament Europeu. Per tant, encara podem fer sentir la nostra veu.

És per això que és molt aconsellable, i seria bo per al sector, que intentem estar tots units, donant una resposta unànime, i que treballem per assolir que aquesta reforma, quan sigui definitiva, sigui molt millor del que és avui la proposta.

És per aquest motiu que, encara que el Grup d'Esquerra Republicana sap que érem partidaris de fer les coses amb rigor, no fent acords avui que contravenien el reglament europeu, i, per tant, que tenien un més que discutible recorregut, no vèiem gens clar acordar que es fes una PAC pròpia de Catalunya quan el reglament en vigor, encara avui, diu que ha de ser un pla estratègic de cada estat.

Ara la reforma proposada per la Comissió ho canvia tot, i, encara que l'acord d'avui provisionalment no tindrà cap recorregut a la pràctica, sí que pot tenir un valor simbòlic. Avui crec que el més útil per al sector és donar imatge d'unitat, de que podem estar tots implicats en la defensa del nostre sector primari, i, per tant, votarem a favor de la moció.

A Catalunya no sobra ni un pagès ni un ramader. Per això tenim l'obligació de lluitar perquè les explotacions siguin viables, perquè el dedicar-se a treballar la terra o a la ramaderia tingui futur, perquè el territori sigui un mosaic que impedeixi els grans incendis i per tenir un món rural viu.

Per tant, per tot això, el Grup Parlamentari Socialistes Units per Avançar estarem al seu costat. La nostra proposta és anar tots junts en defensa de la pagesia catalana aquí, a Madrid i a Brussel·les.

Moltíssimes gràcies.

El president

Ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal de fixar llur posició. I en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada senyora Míriam Casanova i Domènech. *(Veus de fons.)* És la que tinc aquí... No? *(Veus de fons.)* Doncs no. La diputada Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Bon dia. Gràcies, president Rull. Conseller, diputats, diputades... És primordial la defensa del sector primari, de la nostra pagesia, de la ramaderia i de la pesca de Catalunya. En aquesta moció els avancem que hi ha algun punt que votarem a favor, en d'altres ens abstindrem i en alguns, en contra, perquè, d'alguna manera, no ens aporta massa res de nou, aquesta moció que ens presenta Esquerra Republicana. I els explicaré per què.

Som sabedors que cal situar el sector primari com a punt estratègic del sector agroalimentari. Constitueix un dels principals pilars de la nostra economia catalana. De fet, facturem 50.000 milions d'euros a l'any, el dinou per cent del PIB, i és també el primer sector exportador. De fet, una tercera part de les exportacions de Catalunya són agroalimentàries. I el 2024 ja es va tornar a marcar un nou rècord exportador per a les produccions agràries, ramaderes, pesqueres i alimentàries de Catalunya.

A la moció s'assenyala que la política agrària comuna ha de ser un instrument amb voluntat transformadora al servei de la petita i mitjana pagesia europea. Això és evident. De fet, també ho defensem, això, des de fa molt temps des del Partit Popular. Però bé, la moció no fa al·lusió a problemes grossos que pateix el sector primari, sigui excés de burocràcia com a deures pendants, que la meitat dels pagesos es troben ja en edat de jubilació, la necessària gestió de la fauna cinegètica –això és una vertadera amenaça a la producció i a la pagesia–..., en definitiva, el que acaba afectant la producció, el consum i el que mengem.

Esquerra Republicana ha optat, com us dic, per no voler obrir melons en aquesta moció. Prefereix no entrar-hi, que no sigui que d'altres socis del Govern, amb les seves polítiques d'extrems ambientalistes, puguin sentir-se ofesos.

A Europa, el Partit Popular vam estar al costat dels ramaders, que pateixen atacs constants dels llops. Estem per reforçar la competitivitat del sector, del nostre teixit productiu, de la rendibilitat de les nostres explotacions agropecuàries. D'aquí que a Europa el Partit Popular, Dolors Montserrat, estigui fent una defensa acèrrima del sector primari. *(Alguns aplaudiments.)*

Mirem el cas del vi i del cava, un sector clau a Catalunya. Més de deu mil llocs de feina i un valor econòmic i cultural incalculable. Doncs, en una votació al Parlament Europeu, diputats d'esquerres, què van fer vostès? Van votar a favor que les ampolles portessin etiquetes com si fossin un paquet de tabac. Van equiparar, ni més ni menys, el consum moderat de vi amb un abús d'ingesta abusiva d'alcohol. Una errada monumental, fins i tot des d'un punt de vista clínic, que hauria estat una estacada important i letal per a milers de famílies d'aquest sector i dels nostres productes, ho torno a repetir, del vi i del cava català. Qui va aturar-ho? Doncs el Partit Popular. Dolors Montserrat, del Partit Popular, catalana. I així va ser amb més esmenes en defensa de la dieta mediterrània.

La majoria de vostès coneixen què és Port Aventura. Hi ha un espai dedicat als més menuts de la casa, és Sésamo Aventura, i allà tenim una atracció de molt baixa intensitat que és La Granja de Elmo. Vas assegut, vas passejant, veus conillets, veus gallines, veus porquets. Doncs això és, no? D'alguna manera, aquesta moció recull aquesta atracció de Port Aventura. Evita entrar en aquells temes més controvertits, més feixucs, com per exemple: com ho fem per garantir la supervivència de la pesca a un cop mortal que ha suposat pèrdues del setanta per cent de llocs de treball? Com ho fem amb aquell problema viu de debò que són aquells conills?

Per acabar dient-nos, al punt 5, que cal defensar davant del Govern de l'Estat espanyol i de les institucions europees la necessitat d'una PAC singular. El mantra de la singularitat, del seu detonant ideològic, de la quota separatista que novament ens porta a un nou parc d'atraccions, en aquest cas a Fantasyland. Siguem més seriosos, senyors: política agrària comuna d'Espanya com a nació, com a estat membre de la Unió Europea. I com s'aconsegueix això? Doncs amb un govern que actuï amb total

transparència, contemplar casos que..., si és necessari i procedeix, mesures compensatòries per a determinats sectors i territoris.

Però és que el Govern central no està fent la seva feina. Ja a la PAC negociada el 2021 Espanya va perdre 5.000 milions d'euros, un deu per cent del seu pressupost anterior. El Partit Popular exigeix –ja hem dit que la PAC no es toca– un pressupost blindat, sòlid i específic. I hauria d'anar encaminada, i ho tenim clar, a un triple objectiu: manteniment del teixit productiu per a garantir la seguretat alimentària, millora d'aquest pressupost per potenciar la competitivitat de les explotacions, mesures de desenvolupament rural, innovació, digitalització i ajudes directes al sector primari.

Des del Partit Popular us ho diem clar: el camp no és un decorat, és el cor d'aquest país, d'Espanya; de la nostra comunitat, que estimem moltíssim, Catalunya. I ho defensem, ho defensarem sempre, sense excuses, tampoc sense una retòrica buida, amb mesures concretes, respecte i, sobretot, sentit comú.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Rafael Villafranca Mercé.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, president. Consellers, diputats... En el pasado Pleno, en moción presentada por VOX, ya denunciábamos los perjuicios que implicaba la política agraria común; así, su excesiva burocracia, el reiterado incumplimiento del principio de preferencia comunitaria de nuestros productos y la competencia desleal. Ustedes, los de Esquerra, votaron en contra.

Esquerra, con esta moción totalmente ideológica, parece haber cambiado de posicionamiento cuando hasta hace bien poco era favorable a la agenda 2030, al pacto verde europeo y también a la política agraria común. ¿Ahora ya no? Aclárense de una vez ya, por favor.

Con este nuevo marco mental de Esquerra, con este nuevo giro copernicano que ustedes han experimentado, uno solo se imagina mirando con su averiado telescopio a través de la ventana de Overton, poniéndose de perfil ante la preocupante situación del mundo rural. Una visión lamentablemente perturbada por el sueño primigenio de todo nacionalista, que es ser el centro del universo. (*Alguns aplaudiments.*)

Como no podía ser de otra manera, se dejan llevar por sus sentimientos identitarios y utilizan la palabra –como si les sonara a música celestial– «idiosincrasia», «idiosincràsia de la pagesia catalana». «Idiosincrasia» significa la suma de rasgos y características que hacen a alguien o a un grupo especial, diferente. Al hablar de «la nostra pagesia catalana» como grupo especial o diferente pretenden hacernos creer que lo son respecto del resto de los agricultores españoles, y por mucho que busquen y comparen, las diferencias estas no existen, pues la realidad es que los agricultores, sin distinción, conservan el territorio, protegen el medio ambiente, actúan como guardianes de los bosques frente a los temidos incendios, cultivan los campos y mejoran los accesos a las fincas. Y son también quienes nos dan de comer, ya que si el campo no produce la ciudad no come.

Todos tienen un denominador común: su enraizamiento con la tierra y con el mundo rural. Todos sufren los mismos problemas, con mayor o menor intensidad; así pues, la burocracia excesiva, la competencia desleal, la escasa rentabilidad de sus producciones o explotaciones o la falta de relevo generacional.

Tampoco les vamos a comprar su mercancía averiada que de forma hortera y torticera han pretendido colarnos con la presente moción, cuando no se atrevían incluso a pedir una PAC singular para Catalunya, que, por suerte, han suavizado tras la enmienda presentada por Junts, si bien en la misma, en la proposición que ustedes presentan, en la moción, hablan de un *pla estratègic propi* de Catalunya. O, como ha dicho la señora Bergés, ha pedido una PAC «pensada para Catalunya», lo cual quiere

decir que ustedes no ocultan su verdadero objetivo y su manera de pensar: recibir un trato preferente, discriminando al resto de las regiones.

Estamos nuevamente ante un soniquete supremacista clásico del nacionalismo catalán respecto del resto de los españoles, con el vergonzoso apoyo de los socialistas, porque hablar ya de izquierda y nacionalismo resulta una redundancia. Lo que buscan con esta moción es articular un trato diferencial, un estatus particular y privilegiado de la política agraria común, trato de favor que lo único que demuestra es que ustedes, separatistas, actúan desde su atalaya construida con cimientos de barro con esta superioridad que les caracteriza.

Leyendo su propuesta, uno llega a la conclusión de que ha sido elaborada con la misma mentalidad con la que se presenta la información meteorológica de TV3: de espaldas a España, sobre un mapa en el cual tan solo aparecen destacados los inexistentes Països Catalans. La presente moción está redactada con poca voluntad regeneradora y dudosa voluntad de proteger a nuestro sector primario, ya que lo que realmente pretenden es articular su ideario supremacista para desmarcarse del resto de España. Con esta hipócrita moción lo que quieren es un privilegio injusto y repugnante, por implicar la quiebra del principio de igualdad.

Y quiero finalizar esta intervención para rendir sentido homenaje a un joven que ha decidido poner fin a su vida, David Lafoz, agricultor aragonés de veintisiete años, portavoz contra la agenda 2030, símbolo de la resistencia y defensa del campo español. (*Alguns aplaudiments.*) El mensaje de despedida de David, testimonio que dejó escrito, se resume con un «lo siento, no aguanto trabajar dieciocho horas para no vivir», mensaje de despedida que refleja la angustia, la presión, la asfixia y fatiga de tantas personas dedicadas al campo, personas atrapadas entre la precariedad y la expectativa de un futuro cada vez más incierto. La Administración y, por supuesto, la política agraria común, puede arruinar la vida de nuestros agricultores y ganaderos.

Así que, señores de Esquerra, frente a esta tragedia rural, menos postureo, menos ideología y más centrarse en resolver los problemas reales de nuestro sector primario, y que es exactamente por lo que luchó David Lafoz, hoy símbolo del merecido respeto por la defensa del campo y la dignidad de nuestros agricultores.

Que la tierra que tanto amó David le sea leve. Descanse en paz.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats... El sector agrari té, sense dubte, un paper estratègic no només com a principal activitat econòmica en part del nostre territori, sinó també com a puntal econòmic clau en les exportacions i, a més a més, com a activitat vinculada a l'equitat territorial, a l'arrelament de la població, a la preservació del medi i la biodiversitat o a la generació de riquesa i d'identitat, també, conjuntament amb l'aposta per la qualitat i proximitat dels aliments i l'avenç cap a les sobirania alimentària i energètica. És cert que el sector potser no ha tingut una evolució positiva els últims anys. Jo ara em referiré a diversos factors que no són aliens precisament a l'efecte que la PAC ocasiona sobre l'activitat agrària a Catalunya.

Un dels principals reptes que afronta el sector és la distribució injusta dels beneficis. La retenció del valor total de la cadena alimentària per part de la pagesia està entorn del 6,5 per cent, que és un percentatge molt baix respecte al valor total, mentre que més del noranta per cent en els processos intermedis i finals, doncs, va a parar on tothom sabem que va a parar. I, a més a més, tenint en compte que el quaranta-tres per cent dels costos de producció s'han incrementat respecte del 2020 i l'increment de preus no reverteix en un increment de la renda de la pagesia.

I els preus dels béns agrícoles, els fertilitzants o els carburants es mantenen continuament a l'alça per diverses situacions: hem passat per un context bèl·lic que enca-

ra no ha desaparegut, però també la mateixa sequera i la política europea d'importació –per què no dir-ho?– o l'excés d'obligacions burocràtiques vinculades a la gestió de la PAC. També la falta de relleu generacional, donades les creixents dificultats perquè l'activitat resulti mínimament viable. Parlem de que només un dotze per cent del total de persones dedicades a l'activitat agrària estan en el segment de menors de quaranta-un anys, i això és una situació de gravetat extrema.

Deia que la PAC no és aliena a aquesta situació, perquè hauria de ser una eina al servei de les petites i mitjanes explotacions agràries, també de la sobirania alimentària europea, i, en canvi, les polítiques comunitàries adreçades al sector agrari no tenen en compte –i jo sí que utilitzaré aquesta paraula– la «idiosincràsia» pròpia dels diversos territoris, aplicant mesures genèriques que es basen en estàndards propis del centre i nord d'Europa i l'aplicació dels quals origina nous problemes en lloc d'aportar solucions, en moltes ocasions.

L'actual sistema no reflecteix la singularitat de Catalunya, però tampoc la de cap dels territoris europeus, amb una dimensió exclusivament estatal que no encaixa amb la realitat actual. Galícia o Catalunya no tenen ni les mateixes característiques ni les mateixes necessitats. Per tant, les solucions no haurien de ser idèntiques, perquè els problemes a afrontar tampoc no ho són.

Això implica la necessitat de definició de plans estratègics propis amb garantia de futur des del consens, naturalment, amb les principals organitzacions agràries catalanes, així com instar el Govern de l'Estat a realitzar les gestions oportunes davant de les institucions comunitàries per canviar el marc normatiu vigent, podent singularitzar els criteris a aplicar i traslladar després aquestes modificacions normatives a l'ordenament jurídic espanyol.

Totes sabem que els programes pluriennals i les mesures de suport al sector via PAC són insuficients per revertir la situació, i, clar, encara més després de les xifres fetes públiques el dia d'ahir, perquè sembla que per a la Unió Europea la sobirania alimentària ens la garantirà l'escalada militar imposada pel trumpisme, quan en realitat necessitem més agricultors i menys canons.

Per aquest motiu, cal garantir un finançament complementari i sostingut en el temps per tal de dotar el sector de la capacitat de suport màxima permesa per la política agrària comuna. Necessitem, per tant, capacitat pròpia per distribuir els fons i per distribuir-los de forma realista i adaptada a les necessitats del sector a Catalunya.

I vull acabar expressant el suport del nostre grup a les legítimes reivindicacions de les organitzacions agràries catalanes davant d'aquesta proposta feta pública el dia d'ahir i fent una crida a la unitat en defensa de la pagesia catalana arreu on es pugui fer sentir la nostra veu. Necessitem un sector sanejat per guanyar en sobirania alimentària i per fer possibles una qualitat i una seguretat alimentàries que són les que es mereix la ciutadania de Catalunya.

Expressarem un posicionament favorable.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Conseller, diputats, diputades, bon dia a tothom. Bé, primer de tot, dir que donarem suport a la totalitat d'aquesta moció que ens presenta avui Esquerra Republicana. Compartim plenament els diferents punts que hi exposen. Per això no hi hem presentat esmenes, tot i que ens semblen bé les que han acordat amb altres partits, vull dir que no veiem que perdin, sinó que, en tot cas, sumen. Per tant, tindran el nostre suport.

I en referència a la moció..., és a dir, a mi em fa gràcia que alguns partits surtin aquí a parlar de que som supremacistes perquè defensem la pagesia catalana, però,

bé, és que ja quadra amb el que veiem al dia a dia en aquest Parlament, no?, que els únics supremacistes són aquests, els espanyols, no?, que diuen que defensen la pagesia d'aquí i també la del seu país, no?, de l'Estat espanyol, o que defensen el món rural, però que després, en la realitat, quan aquí es treballa i es fan lleis, ni apareixen ni se'ls espera. Aquesta és la gran defensa que fan de la pagesia o del món rural, no?, res de res. I després venen aquí i a sobre ens acusen de supremacistes, quan els únics que hi han a Catalunya són vostès, que ens tracten com una colònia, no només atacant la nostra llengua a Catalunya, sinó a tots els Països Catalans, perquè, els hi agradi o no, sí que existeixen i són ben vius i tenen una llengua comuna, que és la llengua catalana, per molt mal que els hi faci.

Referent a la PAC, alguns critiquen..., alguns no defensen el posicionament molt clar en aquesta moció, que el que demana al final és una PAC que doni resposta a les necessitats de la petita i mitjana pagesia de Catalunya. Nosaltres pensem que és ben normal que des de Catalunya demanem que les polítiques europees, doncs, defensin el nostre sector, la petita i mitjana pagesia. Però, és clar, ja entenem que hi hagin partits com VOX, no?, que estan acostumats a una PAC que només afavoria els *señoritos* i els marquesos, els seus amics, els que financen el seu partit, i, clar, no volen pas perdre privilegis, vostès. Per tant, és normal que ataquin que aquí els partits de Catalunya defensin la nostra petita i mitjana pagesia tradicional, familiar, de tota la vida, de Catalunya.

Però bé, està molt bé, la proposta, en aquests termes en els que ens la proposen. Tot i així, sí que, al primer punt, només dir que «manifesta la necessitat que el Govern de Catalunya defensi els interessos de la pagesia catalana»..., bé, això no hauríem ni de debatre en aquest Ple. Perquè, no ho sé, vull pensar que el Govern i els partits que el sustenten tenim clar que..., o tenen clar que el Govern defensa la pagesia catalana, perquè, si no, per mi ja poden plegar. És a dir, si tenim un govern i uns partits que el sustenten que no defensen la pagesia catalana, doncs, escolti, que tothom s'ho faci mirar.

Però entenem aquesta reflexió, perquè nosaltres ens qüestionem molt sovint si aquest Govern representa realment i defensa les necessitats que té la població de Catalunya, no?, ens ho qüestionem tot sovint. Quan parlem de trens i aeroports, què prioritza el Govern? Els aeroports, no? Amb la pagesia, què prioritza? Doncs les polítiques europees.

I les polítiques europees, ens agradin o no..., fa molt temps que els governs espanyols el que van fer va ser cedir les competències com a estat espanyol en matèria de comerç. I és veritat, l'Estat espanyol, ni el Govern de Catalunya, una sucursal del Govern espanyol, de fet, no controlen les polítiques europees ni poden marcar el calendari, perquè fa anys que van delegar les competències de comerç. I per això tenim el Mercosur, no?, un acord internacional que sí que hi donen suport la sucursal i el Govern espanyol i que perjudica clarament el sector català. I és que no tens possibilitat de fer polítiques europees quan tu mateix delegates les competències i et quedes sense.

I després, doncs, passa el que passa, que totes les polítiques que es fan en aquest país durant dècades –no d'ara, durant dècades– han anat en contra del sector primari de Catalunya. I, escolti, això no ens ho inventem nosaltres, ho diuen les dades, no? Com hem vist com han desaparegut centenars i centenars de petites i mitjanes explotacions familiars de Catalunya per les males polítiques que s'han fet aquí i a Europa.

Per tant, aquest és el gran problema. I dubtem que el Govern català o l'espanyol puguin fer res per redreçar aquesta situació. Tot i això, entenem perfectament el que vostès demanen i ho compartim.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

La destrucció sense pausa ni treva del sector primari del nostre país posa en risc la sobirania alimentària que hem de menester per ser un país lliure i independent. El globalisme i la submissió del Govern català als dictats d'Espanya i de Brussel·les suposen un atac indiscriminat contra la nostra pagesia. Pagesos, ramaders i pescadors que fa generacions que treballen i lluiten per alimentar el poble català es veuen immersos en un infern burocràtic i normatiu que amenaça de tombar-los.

La PAC, presentada com una gran ajuda europea, esdevé en realitat una eina de control i d'ofec, una trampa disfressada de subvenció que castiga l'esforç i premia la rendició del sector. Qui en surten beneficiades són les grans multinacionals agroalimentàries, mentre el petit i mitjà productor són forçats a deixar de produir, negant-los així l'oportunitat de créixer i de prosperar.

La política agrària comuna, sumada a la competència deslleial de països tercermundistes, tenalla el nostre sector primari. Tant que parlen tots d'agenda verda, sostenibilitat i canvi climàtic, i permeten l'arribada massiva de productes forasters produïts sense garanties, sense controls de qualitat, sense respecte per la natura ni per les persones que treballen al sector. Normes estrictes i absurdes, restriccions mediambientals amb segell ideològic i sancions desproporcionades; aquest és l'únic premi que rep la nostra pagesia al cap del dia, després d'haver-se esllomat cultivant la terra.

L'atac planificat i, a més a més, silencios que pateixen els nostres pagesos, ramaders i pescadors no és casual. A través d'ells se'ns castiga a tots, se'ns fa dependents a tots. L'objectiu és garantir que no siguem autosuficients, que renunciem a la nostra economia rural i pesquera.

Aliança Catalana reivindica la pagesia com a motor nacional, com un dels pilars imprescindibles de la nostra identitat. Ramaderia, pesca, conreu; feines antigues, nobles, indispensables, que cal protegir i blindar per garantir que hi hagi relleu i sobrevisquin a la globalització ferotge que ens amenaça. Catalunya no és ni pot ser només terra de serveis i turisme. És terra de conreu, de vinya, de masies, de ports, i així s'ha de mantenir per a les futures generacions. Alguns latifundistes europeus cobren milions d'euros en ajudes mentre els pagesos catalans han de justificar fins a l'últim pam de terror, aguantant inspeccions i controls constants i acceptant condicions que redueixen la seva competitivitat i la solvència dels seus negocis.

Mentre aquest Parlament i aquest Govern contempen la jugada sense badar boca, Madrid i Brussel·les s'acarnissen contra pagesos, ramaders i pescadors catalans. Saben com s'acabarà això, si no hi intervenim? Els nostres pastors plegaran i dependrem de macrogranges industrials ubicades a milers de quilòmetres. No tindrem peix de la costa, però, tranquils, que arribarà peix congelat de Xina i Vietnam. I no pateixin pels tomàquets o les taronges, que ja n'arribaran de ben ensulfatats del Marroc.

Això ni és sostenible ni pot qualificar-se de progrés. És una reculada històrica que no afecta només el sector primari del país, ens afecta i interpella a tots. No volem política agrària comunitària, volem una política agrària pròpia i singular que obeeixi a interessos estrictament catalans en clau nacional.

Volem salvar els productors del nostre país perquè, si els perdem a ells, ho haurérem perdut tot. La seva fi, la nostra fam.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputat Prat, quan ha dibuixat aquest escenari d'apocalipsi, dic «a veure com acaba», perquè, clar, vostè aquí avui ha fet aquest discurs... Per cert, agraeixo les esmenes que han presentat, i les hem incorporat. També he de dir que no havíem posat tots els punts que s'han de millorar en el sector de la pagesia

perquè és una moció de la PAC on..., aquest pla estratègic és on s'haurà de definir; evidentment, no era l'objecte.

Però, clar, és que vostè a la Comissió de Transició Ecològica fa un parell de mesos va presentar una proposta de resolució demanant que es fes efectiva la declaració de l'interès públic superior directament, no? I justament la pagesia ha demanat i ha sigut un dels motius claus per al decret de renovables. Vull dir que, clar, aquí fa aquest discurs, però després defensa coses que van en contra de la pagesia (*alguns aplaudiments*), però bé... I també un reconeixement a la tasca feta pels governs republicans amb coses que s'han fet bé –algunes han costat més, però...–: un pla estratègic d'alimentació de Catalunya, una aposta per les cooperatives i pel model familiar, etcètera, etcètera.

Diputat Paladella, gràcies pel seu suport. És veritat que des d'ahir la situació és molt més complicada i, evidentment, hem de treballar conjuntament per aconseguir aquest pla estratègic propi de Catalunya.

Diputada Berenguer, la diputada Dolors Montserrat, que defensa tant els productes catalans, potser que també defensí la llengua catalana al Parlament Europeu. (*Alguns aplaudiments.*)

I, pel que fa a VOX, evidentment, diputat Villafranca, és una moció ideològica. Sí, som un partit polític, fem política. És una moció ideològica d'Esquerra Republicana de Catalunya. Les paraules «singular» i «pròpia» són sinònims. Nosaltres ho diem de les dos maneres, indistintament.

I agrair als grups dels Comuns i la CUP el seu recolzament i instar a que fem aquesta defensa de la pagesia i mantinguem el nostre model propi i singular de Catalunya.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vintè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques amb relació a les administracions locals

302-00132/15

El divuitè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques amb relació a les administracions locals. És presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, president. Conseller –que esperem que en quinze dies ja hagi pogut comprovar que la 260 és competència del Govern de Madrid–, diputats i diputades... En aquesta moció comencem fent tres constatacions. La primera és que el Govern de la Generalitat ha prioritzat els interessos de partit per davant dels interessos dels 947 municipis de Catalunya negant-se a exigir davant del Govern central un sostre de despesa superior per als ens locals de Catalunya.

La segona és que el Govern també ha incomplert el mandat d'aquest Parlament de destinar 600 milions d'euros al PUOSC, destinant-n'hi només 500.

I la tercera és que el Govern no ha complert amb el compromís de prioritzar els municipis de menys de dos mil habitants a l'hora d'assignar-los alguna actuació del PUOSC per al període 25-26, provocant que molts d'aquests ajuntaments no puguin realitzar cap obra en el present mandat municipal.

I això relliga molt bé amb el que va passar ahir. Ahir va ser un gran dia per als municipis rurals. Vam aprovar l'estatut dels municipis rurals, i evidentment que tots ho vam celebrar. Però també els hi dic una cosa: ara s'haurà de desplegar, i és una

molt mala manera de començar començant incomplint el compromís de prioritzar aquests municipis de menys de dos mil habitants a l'hora d'assignar-los les actuacions del PUOSC, perquè parlem de serveis bàsics com la cimentació de carrers o la renovació necessària de xarxa d'aigua.

En definitiva, tres constatacions que certifiquen allò que fa un any que patim: un govern per a l'àrea metropolitana, un govern que deixa a l'estacada 3 milions de catalans i catalanes.

I des de Junts avui presentem una proposta per millorar el dia a dia de tots els ajuntaments de Catalunya. I què demanem, a mode de resum? Finançament. Poder renegociar el sostre de despesa. Comptar amb el món local a l'hora de prendre decisions que els afecten. Un exemple molt clar és el Decret 12/2025, de renovables, que ahir va ser retirat. I no és el primer cop que els advertim que un govern en minoria ha de venir pactat de casa, i vostès ja porten tres decrets llei retirats per falta de consens. Però també li dic que, des de la màxima responsabilitat i compromís amb l'energia verda, reiterem la nostra mà estesa per poder reformular el decret i poder-lo aprovar al més aviat possible.

També parlem de gosses, d'un pla per a tot Catalunya. Perquè, què ens passa ara? Que els ajuntaments que disposen de gosses tenen com un efecte crida i, casualment, molts dels gossos abandonats de la comarca apareixen en aquell terme municipal, causant que la gossa quedi col·lapsada. Per això demanem que es presenti un pla d'infraestructures que garanteixi que a cada comarca hi hagi com a mínim una gossa amb places suficients per tal de que els ajuntaments puguem donar compliment a la llei de protecció dels animals.

També demanem renovar el conveni marc per a les inspeccions de salut. Parlem de cobertura mòbil. No pot ser que no hi hagi cobertura arreu del territori i, encara més greu, no pot ser que hi hagi diferents punts de Catalunya on, si tens una emergència, ni tan sols puguis trucar al 112.

També demanem –i aquí van assumir el compromís, espero que avui també hi corresponguin– modificar les bases de la convocatòria d'ajudes per finançar l'assistència tècnica i jurídica de la gestió de projectes a municipis de menys de dos mil habitants per tal de que les memòries fetes el 2024 s'hi puguin incorporar.

I, amb els 100 milions del PUOSC que s'han perdut pel camí, demanem dos línies de subvencions: una de 50 milions d'euros per renovar instal·lacions esportives i una altra de 50 milions d'euros més per renovar plans urbanístics. I especialment al món rural, perquè sí que és cert que al seu dia es va treure una línia de subvenció per poder aprovar-los, i el que ens hem trobat és que se'ns va tractar a tots els pobles com una gran ciutat. Som molts pobles petits que tenim un PUOSC que no s'adapta a la realitat, on, per exemple, se'ns exigeixen moltes zones verdes quan tenim la gran sort de viure envoltats de boscos, muntanyes i camps; on també se'ns demanen carrers que adoptin la forma d'illes, evitant que es puguin construir cases al mig d'una finca; o també polígons industrials que van ser ubicats en zones impossibles perquè potser en aquell moment no feien falta, però ara sí que són molt necessaris. I això ens resta competitivitat i ens fa perdre oportunitats.

I acabo demanant el suport de tota la cambra, entenent que els ajuntaments són la porta d'entrada a la ciutadania i que millorar les eines de les que puguem disposar no és un tema de colors polítics. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo, president. Un cop tinguem aquestes eines, que cadascú en faci l'ús que consideri convenient, però el que està clar és que les necessitem.

Gràcies.

El president

Hi ha tres grups que hi han presentat esmenes. I, per defensar-les davant del Ple, en primera instància té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el diputat senyor Manuel Reyes López.

Manuel Reyes López

Gracias, *president*. Señoras y señores diputados... Hoy debatimos una moción sobre las políticas en relación con el Gobierno y las administraciones locales. En esta moción se tratan temas tan importantes como es la financiación, como es el PUOSC, como es el transporte y la recogida de animales, como son las cámaras de seguridad o como es el trato al mundo local por parte del Govern de la Generalitat de Catalunya. Y podemos compartir gran parte de las propuestas que trae esta moción, y que votaremos ampliamente a favor.

Pero lo que hoy nos trae el Grupo de Junts no es un ejercicio de responsabilidad política, no es eso. Es una competición, es una competición entre los grupos independentistas y el Govern del PSC a ver quién disfraza mejor el abandono del mundo local. Es que ustedes... (*Remor de veus.*) Sí, abandono: llevan cuarenta años, más de cuarenta años gobernando Cataluña unos y otros, y tienen al mundo local totalmente abandonado. ¿Han hecho una ley de financiación del mundo local en cuarenta años? No han tenido tiempo. ¿Han hecho una ley de *governos locals* en cuarenta años? No, no han tenido tiempo. ¿Han dotado a los ayuntamientos de los recursos que necesitan para que puedan ejercer esas competencias que no está ejerciendo la Generalitat de Catalunya y que obliga al mundo local a ejercerlas? No, no han tenido tiempo de dotarlos con recursos.

La Generalitat de Catalunya tiene muchísimas competencias, pero ¿las ejerce bien?, ¿las está ejerciendo de manera efectiva? No. Lo que vemos es que ustedes, unos y otros, se preocupan... Por ejemplo, en el ámbito de la seguridad, se pelean por si hay que quitar a la Policía Nacional y a la Guardia Civil de las fronteras para poner a los Mossos d'Esquadra. Es que ese no es el debate. Lo que hace falta son más *mossos d'esquadra* en las calles y en los barrios de Cataluña. (*Alguns aplaudiments.*) Ahí es donde tienen que estar los Mossos d'Esquadra, en las calles y en los barrios de Cataluña, cosa que no están haciendo.

O, por ejemplo, en ámbito de la vivienda. Aquí cada día... ¿Ustedes viven al margen de lo que sucede en las calles y en los barrios de Cataluña? Este Parlament tiene que legislar y tiene que hacer algo para que la gente pueda acceder a una vivienda a un precio justo y razonable. Pero no, no hacen nada. No legislan, no rebajan los impuestos, no dan garantías a los propietarios. No, aquí se da amparo al okupa. Quien quiera un okupa que lo meta en su casa, pero los que no quieren okupas..., no nos obliguen a tener que mantenerlos. (*Alguns aplaudiments.*) Si quieren ustedes okupas, métenlos en su casa, ¿no? (*Remor de veus.*)

Aquí también..., no hablamos de la importancia que tiene la educación entre cero y tres años. Más recursos para la educación entre cero y tres años. (*Persisteix la remor de veus.*) No se sientan ofendidos. Si quieren okupas, todos los okupas para ustedes –todos los okupas para ustedes. Los que son propietarios tienen derecho a la propiedad, y parece que ustedes no..., aquí se legisla para que se okupe.

La educación entre cero y tres años, como les decía: importante, más recursos. ¿Cómo vamos a tener hijos? ¿Cómo nuestros jóvenes van a tener hijos, si luego no tienen ayudas? Si no hay manera, porque la Generalitat de Catalunya, a diferencia de otras comunidades autónomas, no escolariza a los niños de cero a tres años. O, por ejemplo, para esos alumnos que tienen necesidades especiales hacen falta más recursos, y lo están haciendo los ayuntamientos.

Podríamos hablar de las listas de espera en sanidad, en servicios sociales, las necesidades que tenemos en transporte. ¿Pero a cuánta gente tenemos abandonada en los andenes de los trenes, esperando, que no saben cuándo vendrán los trenes? Y ustedes nos hablan aquí del mundo local. Ejercen las competencias de la Generalitat de Catalunya, pongan los recursos, cosa que no están realizando, y cosa de que sí que habla esta moción.

Por tanto, más recursos para el mundo local, que son los ayuntamientos quienes están dando la cara, ¿eh? Pero sí dinero para propaganda, dinero para las mal

llamadas «embajadas», dinero para la ensoñación de estado. Para eso sí que hay dinero. O dinero también para apretar al ciudadano. Es que Cataluña es un infierno fiscal, pero no porque lo decida Madrid, que se decide en este Parlament de Catalunya. Y son ustedes los responsables de subir durante cuarenta años los impuestos al conjunto de los catalanes.

Desde el Partido Popular, vamos a estar siempre al lado del municipalismo, porque somos el partido que más alcaldes tiene en nuestro país, en España. Y, por tanto, vamos a estar al lado de esos ayuntamientos que ayudan cada día a la ciudadanía como administración más cercana.

Más recursos para el PUOSC. Aquí nos hablan de 500 millones de euros. Es que nos han recortado 100, porque se aprobó en el Parlament de Catalunya 600 millones de euros. ¿Dónde va la diferencia? ¿En qué se van a gastar la diferencia, señores del Govern? ¿En qué se van a gastar la diferencia?

Esto no puede ser, al final, un escaparate por parte del Govern, de promesas incumplidas, de decir que es un *govern* municipalista pero que luego no convoca a los alcaldes, no pacta con los alcaldes. Lo hemos visto con este último decreto, de espaldas al mundo local, donde no han participado los ayuntamientos. Y, por tanto, es evidente el olvido, el menosprecio, el menoscabo a los ayuntamientos de Cataluña.

Por tanto, desde el Partido Popular vamos a seguir exigiendo más recursos: más recursos en materia de seguridad, más recursos en materia de vivienda, más recursos en sanidad, en servicios sociales, en transporte, para garantizar los servicios que merece el conjunto de la ciudadanía.

Por tanto, votaremos a favor prácticamente de casi toda la moción. Lamentamos que Junts no haya aceptado nuestra propuesta en materia de techo de gasto, pero entendemos que hacen falta más recursos. No es momento de oportunismo, sino de estar al lado de los ayuntamientos, que son quienes prestan los servicios que exigen los ciudadanos de Cataluña.

Muchísimas gracias.

El president

Per defensar les esmenes del Grup parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Alberto Bondesio Martínez.

Alberto Bondesio Martínez

Gràcies, president. Conseller de la Presidència, diputades i diputats... Haig de reconèixer que, amb un títol com «les polítiques amb relació a les administracions locals», un esperava més, un text més consistent. Després de la intervenció «ayusera» que acabem d'escoltar, un ja es queda que no sap ni què dir. (*Alguns aplaudiments.*) Però, bé, ja ho diuen, el nom no fa la cosa.

Mirin, reconec que el llistat de qüestions a millorar i resoldre entre el Govern de la Generalitat i les administracions locals és llarg. D'aquí que esperava, potser per defecte professional, una moció més acurada i enfocada en un o dos o tres temes que aspirés a consensuar i a proposar compromisos. Lluny d'això, trobem una barreja de temes molt seriosos que, en lloc de ser abordats de forma profunda i individual, doncs, acaba sent un poti-poti que passa de puntetes per diversos d'ells. En fi, ja saben també la dita: qui molt abraça, poc estreny. Comencem per qüestions, però, de forma positiva.

En primer lloc, sí, estem d'acord en sol·licitar al Govern de l'Estat que revisi les regles fiscals i el sostre de despesa per garantir una major capacitat inversora als ajuntaments. És una necessitat que els i les socialistes compartim.

En segon terme, facilitar que els ens locals que vulguin puguin acollir-se a una línia de crèdit de l'ICF per tal d'avançar el PUOSC en un termini de dos mesos. Hi estem d'acord en termes generals, però cal esperar la convocatòria i també la disponibilitat pressupostària.

Tercer, sobre la participació dels ens locals en l'elaboració de les normatives que els afectin directament. Sí, evidentment que sí. I no només ho recolzem políticament, sinó que ja es garanteix la seva participació a través del Consell de Govern Locals, tal com estableix la llei.

En quart lloc, sobre la instal·lació i manteniment de les càmeres de seguretat per a ens locals de menys de cinc mil habitants. Sí. I celebrem que s'obri, a més, una línia d'ajuts econòmica exclusiva per als municipis més petits i una altra per als pobles que no tenen policia local.

I un últim punt, sobre els cursos de formació per a alcaldes i regidors i regidores en l'àmbit d'emergències i sobre la xarxa Rescat. Sí. I, a més, el Departament d'Interior i Seguretat Pública ja realitza aquestes formacions.

Després d'haver parlat una miqueta de finançament, una miqueta de seguretat i una miqueta de formació, anem per la segona part d'aquest «qui molt abraça poc estreny», un «qui molt abraça poc estreny» marcat per propostes no treballades, un reguer d'iniciatives aleatòries que cerquen més un titular que abordar polítiques públiques de forma seriosa.

Avui demanen que en sis mesos hi hagi un pla d'infraestructures a càrrec del Govern de la Generalitat per garantir espais per acollir animals abandonats i serveis d'acollida, un per comarca i per a ajuntaments de vint mil habitants. Uau! Diputada, ara descobreixen el drama dels animals abandonats o l'esforç de tants ajuntaments durant dècades? Ara, per fer-ho només en sis mesos? Mirin, podem abordar, si us plau, aquesta qüestió seriosament, tenint en compte que ni tan sols hi ha una partida pressupostària per a això?

Avui també demanen modificar les bases de la convocatòria de 2024 d'ajudes per finançar l'assistència tècnica a municipis de menys de dos mil habitants. Saben que això comportaria suspendre el procediment i posar en risc totes les subvencions als ajuntaments l'any 2025?

I sí, diputada, vostès ens recorden que aquest Parlament va demanar un PUOSC de 600 milions d'euros. Sí, és cert. Però jo els hi recordo també que ha estat aquest Govern socialista que ha duplicat fins als 500 milions d'euros la convocatòria actual, en lloc dels 250 de l'anterior partida del PUOSC. Si fins i tot el portaveu de Junts a la Comissió d'Afers Institucionals va reconèixer l'esforç del Govern en aquesta qüestió.

Seguint amb el tema del PUOSC, vostès demanen 50 milions d'euros per a infraestructures esportives. Bé, doncs, sàpiga –no sé si se n'ha assabentat– que tot just aquest dimarts el Govern de la Generalitat va aprovar un pla de xoc d'infraestructures esportives: 120 milions d'euros en quatre anys, distribuïts de forma variable, per a l'adequació i millora de les infraestructures esportives a Catalunya. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Acabo.

Diputades i diputats, tenim molta feina a fer i molt a millorar, però en el compromís amb els ajuntaments i les administracions locals al PSC no ens guanya ningú. *(Aplaudiments.)* Perquè no és fer partidisme ni posar per davant el partit dotar de 500 milions d'euros el PUOSC en lloc de 250; no és fer partidisme dotar un pla de barris i de viles de 1.000 milions d'euros que vostès van deixar a zero, i no és fer partidisme garantir l'aigua de boca a la Vilella Baixa, ni retornar la cobertura a Rocafort de Queralt, ni connectar Aiguamúrcia, el Pont d'Armentera i Querol a la fibra òptica. No és fer partidisme, senyors i senyores de Junts. És donar oportunitats als pobles, dignificar els barris i cosir les ciutats i tot Catalunya. Així que, si us plau, la propera vegada que vulguin tractar temes de l'Administració local, fem-ho amb una miqueta més de rigor i de seriositat.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop Fernández.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Deixi'm començar agraint a la diputada Abella la presentació d'aquesta moció, que ens permet abordar un tema que és recurrent en aquest plenari, com són les polítiques amb relació a les administracions locals.

I, al final, és un tema recurrent perquè, sense cap mena de dubte, és fruit evident de les dificultats que tenim al món local per tirar endavant, per fer front als serveis que hem de donar a la nostra ciutadania, per fer front a aquelles polítiques, a totes aquelles competències que ens venen derivades d'una llei rere l'altra, que sovint la llei t'adjudica el servei que has de fer, però no ve acompanyat de la partida pressupostària que és necessària. Perquè, sense cap mena de dubte, a l'Estat espanyol els nostres municipis estan absolutament sobrecarregats de feina i tenen les competències, moltes, delegades, però no tenen el finançament per fer-hi front.

En aquest àmbit, un primer tema que planteja la seva moció, la distribució del sostre de despesa, que l'Estat, amb la recuperació de les regles fiscals que hi ha hagut després de tota la problemàtica de covid, guerra, etcètera, en un país on ja tenim aproximadament uns 20.000 milions que marxen cada any i no tornen..., és evident que repartir el sostre de despesa, aquest marge, amb un 2,2 que es queda l'Estat, amb un 0,1 que li dona a les comunitats autònomes i amb un zero per cent que li deixa als ajuntaments, a les administracions més sanejades de tota l'Administració pública..., és evident que no és una bona distribució d'aquest sostre de despesa. De fet, és una vergonya. I jo crec que ho podem compartir tots i totes.

I, per tant, des d'Esquerra exigim que el Govern del país lluiti per revertir aquesta desigualtat que se'ls provoca als ajuntaments, i per això ens sap greu que amb l'acceptació de la seva esmena, que podem entendre que arriba a limitar i establir com s'ha de definir tot el tema de la revisió de les regles fiscals, perdem aquesta reclamació del sostre de despesa. I, sincerament, ens sap greu, perquè creiem que era important..., es diu declarativament en el primer punt, però entenem que era important continuar mantenint aquesta revisió d'aquest sostre de despesa.

Si passem al PUOSC, companys i companyes de Junts, està molt bé preocupar-se quan s'està a l'oposició, però està molt millor preocupar-se quan un està al Govern. I recordem que van ser els anys en solitari del president Mas en què el PUOSC va desaparèixer de l'escenari. Per tant, no va ser fins que Esquerra va tornar a entrar al Govern que va tornar a aparèixer aquest PUOSC. Certament, amb una primera partida de PUOSC de 250 milions d'euros. I, diputat Bondesio, amb un PUOSC que vam deixar preparat, que podia haver sortit l'any 2024 amb aquests 400 milions d'euros.

Per què ara estem reclamant-ne 600? Doncs perquè resulta que és el que vostès, des de l'oposició, en una de les darreres propostes que van fer en l'anterior legislatura, exigien al Govern republicà. Perquè entenien que era imprescindible que hi hagués –i així l'hi exigien a la consellera Vilagrà– 162 milions d'euros l'any en el PUOSC. Per tant, si ho exigien, un any després entenem que deu ser possible tirar-ho endavant. De manera que per això estem aquí. Vostès, des de que van agafar aquest PUOSC, que estava preparat, i ho saben, el que han fet és intentar dir que augmentaven en 100 milions el PUOSC, però, oh, carai!, «l'hem allargat un any». Per tant, aquest increment ja no és tal increment.

I després, a més a més, hem trobat una resolució on la majoria dels ajuntaments se'n van al 28, 29, però diuen que ja ens donaran unes eines perquè puguem accedir a un finançament de l'ICF; un finançament del que encara no tenim les regles i que una de les esmenes que hem presentat és que en el 2025 estigui a disposició dels ajuntaments i que sigui sense cap mena de cost afegit. I, a més a més, no ho diu la moció, però facilitin-ne la tramitació, perquè si és un problema burocràtic que afegeixen els ajuntaments és important que, a més a més de no cobrar els interessos, els hi facilitin el poder tirar endavant una inversió que per a molts ajuntaments és l'única gran que fan en el mandat i que, per tant, és importantíssim que hi puguin accedir.

I vaig acabant, perquè la moció era tan àmplia que amb cinc minuts diguem-ne que és difícil poder-ho abordar. En tot cas, entro amb una petita referència al difunt decret llei de renovables. Estem molt d'acord en que en un tema que afecta tant el món local és importantíssim que des del Govern es pugui parlar amb el món local. De tota manera, malgrat això, per nosaltres les renovables són un tema de país i, per això, fins a l'últim moment vam estar intentant arribar a un acord, perquè creïem imprescindible que es pogués tirar endavant. De tota manera, ara que ja ha decaigut el decret o que decaurà, perquè no van permetre que es votés, doncs, els hi demanem que parlin amb els ajuntaments, que parlin amb la resta de grups parlamentaris abans de portar decrets en aquesta cambra. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I, en tot cas, acabo –perdó, president– dient que votarem molt majoritàriament a favor d'aquesta moció.

President, permeti'm deu segons per fer una reflexió. A mi em fa gràcia..., ho dic perquè ho he sentit abans en la moció de..., anava a dir del PUOSC..., en la moció que presentava Esquerra Republicana respecte al món de la pagesia, i ho he sentit ara que ho presenten els companys de Junts, i jo crec que ho fem tots. És impossible fer mocions que abordin totes les problemàtiques de qualsevol àmbit. Per tant, s'entén que es destaquen aquells punts que són importants. Ho fem nosaltres, ho fan ells i jo crec que ho fem tots nosaltres, igual que presentem coses ideològiques, perquè som partits polítics. Per tant, jo crec que això ens ho podríem estalviar tots plegats.

Gràcies.

El president

Ara poden fixar llur posició els grups parlamentaris que no han presentat esmenes en aquesta moció. I en primer lloc, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señores diputados, consejero de publicidad y propaganda del Gobierno... *(Remor de veus.)*

El president

Si us plau... *(Veus de fons.)* No, no, no, el que els demano és silenci i pot fer aquestes apel·lacions en virtut de la llibertat d'expressió. Endavant.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Hablaremos de publicidad y de propaganda. No se pongan nerviosos. Ahora entramos en materia, no se preocupen.

Miren, cuando leí esta moción y la exposición y la interpelación de los señores de Junts, me vino a la cabeza aquella imagen, sobre todo aquella rueda de prensa en la que el señor José Mourinho dijo aquello del teatro, el «puro teatro». Y, al final, no deja de ser esta moción un puro teatro. Hipocresía cruel. ¿Por qué? Porque llama poderosamente la atención que, aquellos que han gobernado tantísimos años en Catalunya, ahora pidan, exijan una serie de soluciones –soluciones que son loables, soluciones que necesitamos el pueblo de Catalunya–..., se las pidan precisamente a aquellos que son los compañeros de partido de Koldo, de Cerdán, de Ábalos, del hermanísimo, etcétera, cuando ustedes comparten arco parlamentario y gobierno en España. Por tanto, me ha llamado la atención por eso. Ahora esto ¿qué significa? Una mera moción de publicidad y propaganda.

Mire, la verdad es lo siguiente, y es que ustedes han centrado el debate en el PUOSC, un plan de servicios y de lo que venía a ser, pues, bueno, de obras en Catalunya, que, fíjense, lo que debería servir precisamente para financiar a los ayuntamientos, para mejorar sus polideportivos, sus calles, sus plazas, aquellos servicios esenciales que tenían y que no tienen, realmente sirve para otra cosa: sirve para aprobar un plan de publicidad y de propaganda por parte del Gobierno socialista, porque ejecutar no

han ejecutado absolutamente nada. Eso sí, lo que han hecho es lo siguiente. Ellos tienen un plan. Saben que su único plan es el hecho de llegar –como sea, a pesar de los casos de corrupción que tienen– a las próximas elecciones municipales. Entonces, ¿a qué se han dedicado? A hacer un *tour* por Cataluña, a hacer ruedas de prensa, de fotografías y cartelitos con los diferentes alcaldes socialistas. Que casualmente han dicho lo siguiente: a aquellos municipios que gobiernan los socialistas, *diners a dojo, finançament a dojo*. Y ese *finançament*, ¿cómo lo van a hacer? Pues, de una manera sorprendente. Y es que quieren evitar y retirar toda concurrencia competitiva; es decir, que en vez de que los ayuntamientos se presenten a unos procesos en que en función de unas bases y unos procesos jurídicos puedan concurrir a esas bases, no, no, no, el Gobierno de la Generalitat va a decir: «Oiga, a ustedes, señores socialistas, les va a tocar tanto dinero.» ¿Para hacer qué? Lo que les dé la gana. Y ese es el funcionamiento del PUOSC.

Por eso es que Junts, que saben perfectamente cuál es el funcionamiento, que saben perfectamente como modificar les bases, saben perfectamente cómo lo quieren ejecutar, que compren ese relato, pues, me llama poderosamente la atención.

Mire, yo voy a ser muy claro, y es que sinceramente a nosotros nos da igual el título que pongan en ese programa; lo que no nos da igual es que no se resuelvan los grandes retos del mundo local y de sus municipios. Fíjense, los municipios en los que el IBI es más caro están en Cataluña, los municipios catalanes. Y eso no es decisión del Gobierno central, como piden en la moción los señores de Junts, es decisión de los socialistas y los separatistas de los diferentes ayuntamientos de Cataluña.

Pero es que ustedes han protagonizado la mayor subida de la tasa de recogida de residuos. ¿Por qué? Algunos lo tendrán que explicar.

Por eso en Cataluña es más caro poner una terraza que en cualquier otro municipio de España. Y esto no es decisión del Gobierno, como decía, es decisión de ustedes.

Pero no solo se han dedicado a subir la presión fiscal a cambio de nada, sino que encima han abandonado a muchos ayuntamientos obligándoles a prestar servicios que no son suyos, que no deben prestar. Pero, efectivamente, como se ha dicho anteriormente, los ayuntamientos se ven obligados a prestar esos servicios. Y pondré unos ejemplos muy breves.

¿Qué pasa con las *llars d'infants*? Porque la Generalitat sigue debiendo mucho dinero a muchos municipios. De esto no dicen ustedes nada. ¿Qué pasa con los servicios sociales? Los ayuntamientos no pueden más, no pueden seguir asumiendo estos servicios, es que no tiene suficientes medios. ¿Cuántos ayuntamientos se ven obligados a aumentar las plantillas de policía local porque no hay suficiente dotación de Mossos d'Esquadra y con los policías tienen que sufragar esa inseguridad creciente? ¿Qué pasa con las inversiones de los colegios de educación primaria? Que saben ustedes que muchas veces el mantenimiento corresponde a los ayuntamientos y la inversión corresponde a la Generalitat, y lo que tienen que hacer es falsear las facturas muchos de ellos..., los informes, con informes en contra de su intervención y secretaría diciendo que es un mantenimiento, cuando realmente es inversión para poder mejorar y solucionar esas situaciones.

En definitiva, miren, ¿aumentar el PUOSC para 600 millones de euros, sinceramente? Mire, es un programa que funciona mal y tarde, muy mal y muy tarde. Insisto, dejar la adjudicación de millones de euros públicos al Partido Socialista, lo que supone muchas cosas, pero lo que es seguro es que aumenta la arbitrariedad de la Generalitat y elimina la poca seguridad que existía.

Señores de Junts, de la manera que lo plantea el Gobierno socialista no es un plan de obras y servicios; es un plan de publicidad y propaganda y vete a saber qué.

Si la Generalitat quiere mejorar la financiación de proyectos a los ayuntamientos, lo tiene muy fácil, que empiece por la realidad, que empiece por pagar cada céntimo que debe a los ayuntamientos, al mundo local, que pague lo que debe a los ayun-

tamientos. Y con eso, no se preocupe que podrá sufragar todo tipo de inversiones, de mejoras de carreteras, de mejor..., sí, sí, todas aquellas necesarias que no tienen. ¿Saben por qué? Porque –usted lo sabe– el PUOSC no funciona, no se ejecuta, no les dan los suficientes recursos a los ayuntamientos. Los ayuntamientos lo que están viendo, ¿saben qué es?

La vicepresidenta primera

Diputat, hauria d'anar acabant, eh?

Javier Ramírez Gutiérrez

Como me han quitado tiempo antes... (*Remor de veus.*) Disculpa. Acabo, muy breve. Lo que decía –me han retirado treinta segundos–, los ayuntamientos lo están pasando francamente mal, no tienen recursos, les faltan servicios y ¿sabe lo que hace la Generalitat únicamente? Un *tour* por Cataluña para hacerse fotos y propaganda.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula el Grup Parlamentari Comuns. Té la paraula el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia a totes. Diputat de VOX, jo no sé el que és el dret a la lliure expressió, però jo crec que..., no sé si són calúmnies dir que els ajuntaments d'aquest país falsegen les factures i que els interventors fan la vista grossa, eh?, vull dir, no ho sé... Almenys a l'ajuntament que jo he presidit durant uns quants anys no s'ha falsejat mai cap factura. Mai. Mai. (*Applaudiments.*) Això és prevaricació.

Bé, avui –s'ha dit ja–, Junts ens presenta un exemple de moció d'aquelles que..., bé, que hi han una sèrie de propostes, diguéssim, heterogènies, sobre el PUOSC, habitatge, energies renovables, protecció animal, seguretat o emergències, que nosaltres creiem que no s'articulen en cap diagnòstic clar ni tampoc plantegen, diguéssim, un model coherent de suport al món local. Però, bé –s'ha dit també, eh?–, una moció és el que és i, per tant, doncs, hem de treballar amb aquesta que ens presenten, que té un relat que, deixin-m'ho dir, sembla municipalisme, però que en realitat està a l'objectiu d'un servei molt concret, que és amagar les pròpies contradiccions de Junts. Perquè, cal dir-ho, nosaltres no repartim carnets de res, i menys de municipalisme, cadascú ho deu saber a casa seva, però Junts avui no pot presentar-se com un gran defensor dels ajuntaments quan fa només un any va votar al Congrés –ajuntament amb el PP, també, senyor Reyes– en contra dels objectius de dèficit, que haurien permès ampliar la capacitat d'inversió local. Una votació –conjuntament Junts, PP i VOX– que va suposar la pèrdua de prop de 500 milions d'euros per a la Generalitat i que obliga a que el conjunt de les administracions locals hagin de tancar els comptes amb superàvit. Això va passar fa un any.

Jo espero que al Congrés votin la nostra proposta de reforma de la llei d'estabilitat pressupostària –de debò, ho espero–, per eliminar l'obligació que els ajuntaments destinin el superàvit a reduir deute i que les despeses finançades amb superàvit no computin ni en la regla de despesa ni en el càlcul d'estabilitat pressupostària, perquè una bona gestió no pot ser penalitzada.

I si volem parlar de prioritats, sí, evidentment, escoltem el territori. Mirin, l'Associació de Micropobles ha estat clara: la principal urgència dels municipis petits és l'habitatge. No són els equipaments esportius, és la necessitat de garantir l'arrelament, el relleu generacional i el dret a viure dignament en pobles amb cada cop més dificultats. Aquests 100 milions de dèficit del PUOSC, que evidentment compartim, haurien de servir, doncs, per fer polítiques palanca en l'àmbit d'habitatge als petits municipis, no per crear línies de subvenció, que, tot i que poden tenir, sí, un interès puntual, no responen a la urgència social del territori, que és l'habitatge.

Sí que, en canvi, compartim plenament la necessitat d'adaptar les convocatòries d'ajuts a les realitats dels petits municipis. Sovint, és cert, es veuen obligats a encarregar projectes abans de que les convocatòries s'obrin i després no es pot recuperar la despesa. Incloure, per tant, aquelles despeses realitzades a partir de l'1 de gener de 2024 és acceptable i és una mesura de sentit comú i de justícia, i entenc que es pot donar aquesta flexibilitat administrativa.

Estem plenament d'acord també en que els ajuntaments han de tenir veu i vot en les normatives que els hi afecten directament, només faltaria, és una qüestió de democràcia institucional i és una qüestió també de qualitat normativa. Però també cal ser coherents, no podem oblidar que Junts, quan ha governat, ha promogut, recordem-ho, plans directors d'infraestructures i macroprojectes d'esquena al territori, ha ignorat sistemàticament el món local, i ha marginat també, sobretot, la participació ciutadana. Per tant, sí a la participació real, no al cinisme polític, i molt menys si es pretén convertir el diàleg amb els ajuntaments en una nova eina de bloqueig o de vetos particulars. Participar tampoc pot ser frenar. Participar és construir col·lectivament.

Del Decret llei 12/25, espero que tinguem debat molt aviat en aquesta cambra; per tant, no en direm res.

I en relació amb el benestar animal, bé, els ajuntaments petits, és cert, no tenen capacitat ni recursos per assumir ells sols la gestió d'animals abandonats. Per tant, explorar un pla amb infraestructures comarcals, gestió local i suport integral del Govern ens sembla bé. Ara bé, entenem que no es tracta només de fer gossers i evitar la improvisació. També el termini de sis mesos ens sembla molt just. I el que caldria és un diagnòstic previ de les necessitats, un model que sigui consensuat amb el territori i amb una planificació que sigui realista amb el finançament plurianual i que, sobretot, fos estable.

En aquest sentit, les propostes d'un acord marc i d'una línia de subvencions per a espais d'acollida tenen sentit si van acompanyades de recursos i d'un enfocament cooperatiu adaptat a la realitat de cada territori.

També donem suport a la proposta perquè el Govern assumeixi el cost de la instal·lació de càmeres del projecte Lectio, a la formació periòdica en emergències i la xarxa Rescat per a càrrecs locals.

I acabo. Des dels Comuns compartim moltes de les preocupacions que aquesta moció posa sobre la taula; donarem suport a alguns dels punts. Però, deixin-m'ho dir, no compartim el seu relat ni el seu enfocament: no es pot defensar el món local mentre es vota contra el seu finançament; no es pot exigir participació mentre s'ha governat amb opacitat, i no es pot fer una política útil si el que es prioritza és el titular per sobre del compromís. El municipalisme ha de donar resposta a les necessitats reals del territori, apostar per la corresponsabilitat, garantir finançament i fer de l'equitat el seu principi rector. Aquest serà sempre el nostre compromís.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara és el torn del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Laia Estrada i Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé, sobre falsejament de factures, nosaltres podríem explicar algunes coses si parléssim del cas Inipro que vam denunciar la CUP a Tarragona, però ho deixem per a un altre dia, en tot cas. Centrem-nos en la moció.

Les administracions locals són l'ens més proper a la població i que ens donen una visió més real i fidel de la quotidianitat del dia a dia dels catalans i les catalanes, i aquelles que hi hem participat o les que hi participeu com a alcaldesses, com a regidors, sigui a govern o a oposició, doncs, som plenament conscients de la seva importància i alhora som plenament conscients de les dificultats a les quals han de fer front totes aquestes administracions.

Per tant, nosaltres ja avancem que votarem a favor majoritàriament de la seva moció, amb l'excepció del punt 12, sobre el projecte elèctric, i el punt 6, amb relació als 100 milions d'euros que el Govern no ha invertit en el PUOSC. Perquè ja estem d'acord a que vagin a parar en els municipis, tal com es deia, però ens abstindrem, perquè entenem que vostès concreten massa on han d'anar destinats aquests recursos econòmics i els municipis poden tenir necessitats diverses. Pot ser que tinguin necessitats relacionades amb instal·lacions esportives i la modificació dels plans urbanístics, però també podríem parlar de necessitats en polítiques d'habitatge, equipaments culturals o parcs infantils, per exemple.

La resta de punts els votarem a favor.

Dit això, ens agradaria recordar que els nostres ajuntaments tenen tres grans problemes: l'infrafinançament, la manca de sobirania i les competències de la Generalitat que els toca desenvolupar perquè aquesta se'n desentén.

És evident que el model de finançament municipal ha quedat totalment obsolet. Els ajuntaments catalans estan clarament infrafinançats. I, de fet, ens agradaria recordar que són els més mal finançats de tot l'Estat espanyol, per darrere dels municipis del País Valencià, si tenim en compte el cost de la vida. Perquè a Catalunya tenim el cost de la vida més elevat, som el territori més car per viure i, per tant, això fa que el cost d'oferir un servei, doncs, evidentment sigui superior aquí a Catalunya que a d'altres punts de l'Estat espanyol.

I aquesta diferència de finançament està forçant els nostres municipis a mantenir serveis amb molt pocs recursos i a fer autèntics malabarismes. Això, a més a més, dificulta garantir-ne la qualitat i limita les capacitats dels nostres ajuntaments a l'hora de cobrir precisament aquests serveis bàsics. Aquesta situació es veu agreujada perquè més de la meitat dels diners que arriben de l'Estat espanyol, tot i ser nostres, ja porten destinacions preestablertes i, per tant, això deixa molt poc marge de decisió a les administracions locals.

Així que tenim que l'Estat espanyol ens infrafinança, que l'Estat espanyol ens diu on i com ens hem de gastar els diners i, per tant, està impeding-nos prioritzar les necessitats que tenim als nostres municipis. I això entronca amb el problema de la manca de sobirania, a la qual també ens referíem, i totes les limitacions de les administracions locals. És evident que aquest infrafinançament local va de la mà de l'infrafinançament autonòmic que patim i que respon a l'espoli que pateix el nostre poble a mans del Regne d'Espanya i que ens tracta com si fóssim una colònia. I és evident que si disposéssim de sobirania, si fóssim independents, podríem disposar de tots els recursos que generem, i no només això, sinó que podríem decidir com generem aquest recursos, com els recaptem i com els redistribuïm. Però, mentre continuem sent súbdits dels borbons, això és una quimera, com s'ha demostrat de forma innegable aquesta darrera setmana: ni concert, ni reversió de l'espoli ni singularitat.

I, per últim, el tercer problema que pateixen els nostres ajuntaments és que els toca assumir competències delegades que no haurien d'assumir, com, per exemple, doncs tot el que són les escoles bressol o tot el que és la cura de la gent gran, concretament en les residències de gent gran. Això fa que molts cops aboquem els municipis a l'externalització d'aquests serveis, perquè no tenen ni el finançament ni la infraestructura administrativa per poder poder-hi fer front.

Vostès, a la moció, proposen la derogació del Decret 12/2025. Tindrem el Decret 13/2025, que, a banda de no haver comptat tampoc amb la participació dels municipis, representa això que estem dient. El votarem en el proper Ple. Ja en parlarem, però esperem que hi votin en contra. I, és cert, vostès han tingut molt de temps per fer feina des del Govern i ara també són socis del Govern espanyol; per tant, alguna cosa han de poder fer, més enllà de dir i proposar aquí.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Mixt, té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El saqueig fiscal que pateix el país repercuteix també en les administracions locals. L'infrafinançament crònic que patim ens impedeix desenvolupar amb garanties i normalitat algunes de les competències i obligacions que ens atorguen ens superiors. Les decisions polítiques que es prenen en aquest Parlament i també al Parlament espanyol repercuteixen negativament en les administracions municipals. No deportant la immigració illegal o regularitzant-la saturen les nostres viles i ciutats, augmenten considerablement la càrrega social dels municipis i tensionen i perjudiquen serveis bàsics, sense parlar dels problemes de convivència, de manca d'habitatge o d'inseguretat que se'n deriven. Ras i curt, ens enjонquen el mort, però no els recursos per colgar-lo. Això redueix la nostra capacitat d'acció i impossibilita que puguem destinar prou diners a manteniment, a neteja o a seguretat.

El menyspreu permanent que pateix el món local impedeix inversions necessàries i imprescindibles. I quan per fi surt una línia d'ajudes com el PUOSC, no només no cobreix la totalitat dels projectes, requerint cofinançament municipal, sinó que els diners arriben quan ja ha finit el mandat de qui va encarregar-los, com si no fossin urgents i imprescindibles les actuacions sol·licitades, sinó mers capricis dels governs locals.

Molts municipis van construir equipaments a l'època de vaques grasses, quan Europa regalava diners i es feien obres encara que no fossin necessàries «perquè és que hi ha una subvenció». Quantes viles que amb prou feines tenen empadronada mainada disposen de pavellons gegants? Ningú va calcular que després de la inauguració i de la fotografia venien el manteniment i el pagament de subministraments. Avui, tot són equipaments deficitaris.

L'endeutament dels ajuntaments és escandalós, i no es pot eixugar augmentant la pressió fiscal sobre els contribuents, ja prou escanyats amb impostos i taxes. Som l'Administració més propera, de proximitat, quilòmetre zero, i alhora la més desatessa en l'àmbit pressupostari i recaptatori, amb una insuficiència financera que, en comptes de resoldre's, es consolida. La impossibilitat de disposar dels romanents o els condicionants imposats per emprar-los en cas que s'aixequi la regla de despesa no permeten als governs locals la prioritització d'actuacions en funció de les necessitats reals dels propis municipis.

Des d'Aliança Catalana considerem que no només els municipis més petits de dos mil habitants tenen dret a rebre els diners del PUOSC durant aquest mandat per poder executar actuacions urgents, sinó també la resta de viles i ciutats de Catalunya. Tots els municipis i ciutats haurien de tenir l'oportunitat d'executar dins del mandat vigent el projecte que considerin més rellevant i transcendent per al seu municipi. Privar els ajuntaments d'aquest finançament és, al capdavant, privar i perjudicar els vilatans, perquè són ells qui se'n veurien beneficiats a curt termini. Els catalans paguem molts impostos per gaudir de bons serveis i garantir un mínim de qualitat de vida, no perquè vostès juguin a convertir el país en una ONG pública.

Seny i ordre.

La vicepresidenta primera

I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Jeannine Abella i Chica.

Jeannine Abella i Chica

Moltes gràcies, vicepresidenta. Al PSC: jo entenc que vostès ara estan al Govern, que hi són en solitari, que estan en minoria, però teníem entès des de Junts que, en una interpellació, tu pots apuntar els temes que vulguis i després reflectir-los en una moció. Per tant, és el que vam fer, eh? No hi ha cap punt que ens haguem tret de sota

la màniga, ni molt menys. Simplement són temes que vam tractar amb el conseller, qui sí que, quan li preguntaves per naps, et contestava cols, perquè és lo que portava escrit.

Dit això, tampoc és nou que ens preocupem pels gats, gossos i fures, però sí que és cert que la llei de protecció dels animals, que ens està provocant que estiguem al marge de la llei a dia d'avui perquè no tenim recursos per complir-ho, és de l'any 2023.

I després tampoc em pot negar que no haguem buscat consens: vostès han presentat quatre esmenes i els n'hem acceptat tres. Una, que fins i tot la diputada Llop ha criticat de poc ambiciosa, en pro del consens. Vam dir: «Bé, hi ha ajuntaments que fan les coses bé. Salvem aquests, per part del Govern, i perquè hi votin a favor.» Per tant, no ens poden dir que no haguem buscat consens.

A la diputada Llop agrair-li, com sempre, el to. També, de cinc esmenes que han fet, els n'hem acceptat quatre.

I al Partit Popular, escolti'm, no cal que s'enfadi tant, eh? Perquè, sap qui va aplicar per primera vegada la regla de despesa? El seu partit. Per tant, ara no ens vinguin a donar lliçons. I, sí, benvinguts a Catalunya. Catalunya, on, per cert, tenen quatre o cinc alcaldies. Per tant, no ens vinguin a explicar el que patim els petits municipis.

I a VOX més o menys el mateix. De la nata en pot parlar qui l'ha tastat. Com es nota que vostès aquí a Catalunya tenen zero alcaldies.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vintè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la feblesa de l'Estat a Catalunya

302-00133/15

I a continuació passem al dinovè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la feblesa de l'Estat a Catalunya, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I, per exposar-la, té la paraula en primer lloc el diputat Juan Fernández Benítez.

Juan Fernández Benítez

Gràcies, vicepresidenta. Buenos días a todos, diputados, diputadas. Es la obligación de los catalanes constitucionalistas defender la Constitución y el Estatut de autonomía de Cataluña. Lo ha sido siempre, desde que los catalanes votaron masivamente a favor de la Constitución hasta cuando los partidos independentistas decidieron romper el marco de convivencia poniendo en riesgo nuestra democracia.

Hasta hace unos años, el Partido Socialista seguía esta premisa, y Salvador Illa era uno de sus máximos entusiastas. Pero ahora el Partido Socialista ha decidido abandonar esa defensa de la Constitución y ese marco de convivencia que la ha acompañado durante todos estos años. Más allá de ideologías –de izquierda, de derecha, de centro, de cualquier sensibilidad ideológica–, había una querencia, hoy mayoritaria, del encaje de Cataluña en España mediante el cumplimiento de la Constitución y en la posibilidad certera y aplicada durante muchos años de que Cataluña podía avanzar haciendo cumplir la ley y generando progreso y bienestar en vez de decadencia.

Miren, el Partido Popular presenta esta moción para reivindicar la Constitución y, sobre todo, lo que ella conlleva. Y la presenta porque es absolutamente necesario que el Partido Socialista se posicione en dónde está y para que caigan las caretas. Lo que está haciendo el Partido Socialista no es fortalecer Cataluña ni a España: es rendirse al chantaje independentista y dismantelar el Estado. Y no lo digo para que tengan ustedes pena de los pobres socialistas que se someten a un chantaje injusta-

mente, sino porque lo hacen voluntariamente y a cambio de poder. El Partido Socialista ha otorgado indultos, ha firmado una amnistía y ha aprobado la rebaja del delito de malversación; ha cedido las competencias de inmigración y el control de fronteras, con la consecuente expulsión de la Policía Nacional y la Guardia Civil; ha cedido el control de secretarios e interventores; siguen incumpliendo las sentencias contra la imposición lingüística en los centros educativos, como hacía Esquerra Republicana, y la última, han acordado un cupo separatista.

Por cierto, ¿recuerdan que les dije que guardaran mi intervención en la interpelación que precedía a esta moción? No es que haya desarrollado dotes adivinatorias: es que el Partido Socialista empieza a ser muy previsible, y su corrupción política se ve desde lejos. Y lo próximo, insisto, serán las elecciones catalanas.

Diputados y diputadas del Partido Socialista, ¿de verdad se creen la pantomima de la reconciliación? ¿Ustedes creen de verdad que es reconciliación amnistiar e indultar a una persona que sigue diciendo que lo volvería a hacer si tuviese ocasión? ¿De verdad se lo creen? O lo que es mejor, ¿de verdad se creen que el resto nos lo creemos? Ni nos creemos sus mentiras ni nos creemos su falso relato. Por mucho que no les guste, esta foto les va a perseguir toda su vida (*l'orador mostra una fotografia a la cambra*): Santos Cerdán, mano derecha de Pedro Sánchez, que lleva quince días en Soto del Real por corrupción, negociando con un fugado de la justicia (*aplaudiments*) cómo liquidar el Estado en Cataluña. La foto de dos delincuentes negociando no auguraba nada bueno, no podía salir nada bueno de esto, de la mano derecha del presidente del Gobierno y del delincuente que quebró la democracia en Cataluña. Compraron ustedes en esta negociación el poder a cambio de impunidad, y a eso se le llama corrupción política.

Defienden lo indefendible. No sé cómo no se les cae la cara de vergüenza de tragar con todo lo que hace su presidente por mantenerse en el poder. Deberían aprovechar esta moción para pedir disculpas, porque son ustedes quienes han traspasado todas las líneas rojas que ustedes marcaron, han cometido todos los errores que prometieron no cometer, han traicionado a la ciudadanía y a sus propios votantes socialistas y han sido desleales con Cataluña y con España incumpliendo los principios básicos de cualquier democracia moderna otorgando la impunidad a quien delinquiró a cambio de seguir en el poder para tapar su propia corrupción.

Hay que ser claros, debemos ser claros: lo que hacen no es diálogo, es rendición; lo que creen que consiguen no es autogobierno, es cesión; lo que defienden ahora no es fortalecer España y Cataluña, es desguazar institucionalmente aquello por lo que lucharon en la Transición nuestros padres y abuelos y aquello que nos ha costado mucho mantener durante estos años. Pueden vestirlo de normalización, de diálogo institucional o avance democrático, pero en realidad es otra cosa: se está liquidando el Estado mediante cesiones a plena luz del día, sin esconderse. Es como el que roba un banco a las doce de la mañana y se jacta de su proeza. En eso se ha convertido el Partido Socialista hoy. Es un golpe en tres frentes: al poder legislativo, por dar a las minorías todo lo que piden mediante el chantaje; un golpe al poder judicial, por intentar someterlo, controlarlo y boicotearlo para que sus socios no tengan que rendir cuentas de sus delitos, y al poder ejecutivo, por convertirlo en un poder al servicio de los propios intereses de Pedro Sánchez en vez de servir al interés general, en vez de servir a los ciudadanos.

Y acabo. «Unir y servir», que decía Illa. A lo que han venido ustedes es a unirse al independentismo y a servirse de las instituciones para tapar su corrupción. El Partido Popular con esta moción les dice que basta de rendición, que basta de chantajes, que basta de cesiones.

El Parlament debe alzar la voz, reclamar las competencias constitucionales y frenar este desguace institucional. No se trata de más autogobierno. No engañen a la gente. Se trata de una transferencia estructural de soberanía en manos de partidos independentistas para salvar a un gobierno débil.

La vicepresidenta primera

Diputat, hauria d'anar acabant.

Juan Fernández Benítez

Se trata de mafia o democracia.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Atès que no s'hi han presentat esmenes, a continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, per part del Grup Parlamentari de Junts, el diputat Francesc de Dalma-ses i Thió.

Francesc de Dalma-ses i Thió

Gràcies, vicepresidenta. «Moció sobre la feblesa de l'Estat a Catalunya». Els hi volíem proposar que li posessin un nou títol i que li diguessin només «Moció sobre la feblesa de l'Estat».

Perquè, mireu, en el món civilitzat, quan hi ha problemes es resolen amb més de-mocràcia, i si els problemes són més complexos, més democràcia. A Espanya –i és igual que governin vostès que el Partit Socialista–, quan hi ha problemes, més Espa-nya i menys democràcia. Quan els problemes són més greus, més Espanya i menys democràcia.

I ja arriben al paroxisme, després de l'1 d'octubre, quan diuen: «Què s'han pensat aquests, d'utilitzar les eines democràtiques per resoldre els conflictes polítics!» I és molta més Espanya i zero democràcia, perquè és l'aplicació del 155, que és el tanca-ment d'aquest Parlament.

Però això, precisament, el que demostra és la feblesa del projecte espanyol, del projecte espanyolista, del propi projecte d'Espanya. I també demostra la solidesa democràtica del projecte independentista. I aquesta moció que ens han presentat no deixa de ser un mirall de la seva feblesa, de les seves pors.

Ens diuen: «Les autonomies han generat una Espanya unida.» Vagin amb comp-te, eh?, que no sé què dirien els seus fundadors; però, en tot cas, el que sí que ha ge-nerat és una Catalunya empobrida. Hem estat anys parlant de 20.000 milions d'euros de dèficit fiscal i el diputat Canadell els hi parlarà, ja, que estem ratllant els 30.000.

Diuen també: «L'Administració General de l'Estat és insubstituïble.» On està es-crit això? –on està escrit això? Quina norma democràtica, precisament en un Parla-ment, diu que és insubstituïble? De tota manera, quedin asseguts que ja veuran com sí que és substituïble.

I n'hi ha una d'entranyable. N'hi ha una que és..., un punt que és directament en-tranyable, que és el punt del Borbó –perquè vostès sí que fan molt teatre amb el Par-tit Socialista, però hi han qüestions que els uneixen i quan fan d'espanyols són exac-tament iguals–, i és que li agraeixen que el Govern d'Illa, el president Illa, que va ser president gràcies als vots dels Comuns i d'Esquerra, hagi refet les relacions amb la Corona Espanyola.

També l'hi diré: això va en contra del parer majoritari de Catalunya. El rebug a la Corona a Catalunya mai ha baixat del setanta, el seixanta-cinc per cent. Per tant, ja poden dir el que els hi sembli.

I després hi ha un altre punt que és sorprenent. Perquè vostès jo entenc que el que volen és mantenir una Catalunya espanyola i espanyolitzada, però han de dissi-mular una mica, han de parlar de carreteres, han de parlar d'hospitals, han de parlar d'escoles, però hi ha un punt que diu que lo que necessita Catalunya és més Policia Nacional i més Guàrdia Civil. Lo que dèiem abans, no?: menys democràcia, més Es-panya.

I després hi ha un altre punt, que ens diuen que hem de renunciar a la gestió de la política migratòria. I això és, una mica, el que nosaltres en diem la «síndrome dels ferrocarrils», perquè vostès saben que quan hi ha gent competent al capdavant del Govern de Catalunya, gestionem i gestionem molt bé, com es gestionen els Fer-

rocarriils de la Generalitat de Catalunya o com es va gestionar la crisi pels maleïts atemptats del 17 d'agost. Per tant, no renunciarem a aquesta competència, sinó que les volem totes, que per això el nostre és un projecte independentista.

I amb això ja ho tindríem; amb això ja ho tindríem per respondre a aquesta moció. Però com que em queden uns segons... Jo els hi he dit que lo que més li agrada al Partit Popular, molt més que la democràcia, és la unitat espanyola. Però no és veritat. Hi ha una cosa que els hi agrada més, que és gestionar el poder. No hi poso adjectius. Això..., cadascú sap el que ha fet quan estava als governs. No hi poso adjectiu, però els hi agrada molt el poder. I en això també s'assemblen bastant al Partit Socialista de Pedro Sánchez. Perquè vostès tenen un càrrec al partit..., no sé si és ben bé un càrrec de partit, no m'ho facin dir, però tenen aquest senyor, el senyor Aznar, que ara és, una mica, el Cid Campeador..., «Santiago y cierra, España», eh?, i que els dona moltes lliçons de com es fa malbé un estat.

Quan volia gestionar poder i necessitava vots, saben que va fer? Parlar el català en la intimitat, eliminar els governadors civils, traspasar les competències de trànsit –per cert, gràcies a l'article 150.2, que vostès diuen que no es poden traspasar les competències en immigració–, va suprimir el servei militar i va traspasar el trenta per cent de l'IRPF a Catalunya. Déu-n'hi-do, eh?, els hi hauria donat per a una moció de les seves, això.

I tot això ho va fer perquè volia el millor per a Catalunya, perquè volia justícia i progrés? No, perquè volia gestionar poder. I això és el que ens situa a les antípodes del seu projecte polític. Perquè el nostre projecte, el projecte independentista, sí que vol una Catalunya de progrés, de justícia, de benestar i, sobretot, de democràcia.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya i té la paraula la diputada Ana Balsera i Marín.

Ana Balsera i Marín

Gràcies, vicepresidenta. No puc deixar passar aquesta oportunitat que ens brinda avui el Partit Popular amb aquesta moció, per agrair-los sincerament, amb tanta generositat, humilitat, que ens ofereixi una classe magistral de dret constitucional. Vostès, que defensen aquesta sacrosanta Constitució espanyola..., però s'obliden d'alguns articles! Per exemple, la igualtat, el dret a un habitatge digne, fins i tot el 24, que fa referència a la tutela judicial efectiva, que només s'aplica quan els hi convé a vostès.

Però qui millor que vostès, el Partit Popular, amb la seva impecable trajectòria i sense ni un sol entrebanc legal, per donar-nos aquí, en aquest hemicicle, a tots i totes una lliçó sobre legalitat i ètica política?

Hi ha un punt, no?, ja ho comentava el company de Junts per Catalunya, que parlen..., constaten que el Parlament de Catalunya valora positivament la presència a Catalunya del rei. Això no és cert. Vull dir, en quin món viuen vostès? I no només jo que soc republicana o Esquerra Republicana, que ja ho diuen les nostres sigles, sinó que hi ha un ampli rebuig de la societat catalana cap a la monarquia espanyola. De fet, segons dades del Centre d'Estudis d'Opinió, el setanta-dos per cent dels catalans prefereixen una república a la monarquia. De fet, només té el suport del setze per cent. Mirin, si tant els hi agrada, doncs, que es presenti a unes eleccions el rei Felip i a veure què surt.

I el que m'ha sobtat és que en un punt es refereixen a la Corona i a un altre a la corrupció i ho podrien haver aprofitat, perquè hi ha uns vincles entre monarquia espanyola i corrupció. Si no l'hi poden preguntar al rei Juan Carlos, a l'emèrit, a veure què..., que n'opini.

I també es refereixen a la suposada estratègia de desconexió amb la intenció d'afeblir la presència de l'Estat espanyol a Catalunya. Clar, és que volem un estat pro-

pi, és que som independentistes. Nosaltres volem la independència de Catalunya, perquè sabem que és l'única manera per ser lliures, per avançar, per un país millor, més just, més lliure, més pròsper, per una república feminista, social, que tingui en compte tota la seva ciutadania. De fet, vostès també hi han fet referència. Nosaltres som independentistes? Sí. Volem un finançament propi? Sí. Tenim un cos policial propi? Sí. Volem una agència tributària catalana que recapti tots els impostos? També.

I un altre tema a què fan referència és al poder judicial i al seu buidament i afebliment i el sotmetiment. Bé, el Tribunal Constitucional ha avalat la llei d'amnistia, i vostès també són d'amnisties, però més de les amnisties fiscals, que aquestes sí que els hi agraden.

I, per cert, ha fet aquí..., ha tret una foto, i jo li vull recordar a vostè, diputat, que és de Badalona, que fa pocs dies l'alcalde Xavier García Albiol reconeixia que havia parlat amb el president Puigdemont a Brusselles; ell mateix ho va dir. De fet, el PP ha reconegut que vol normalitzar les relacions amb Junts. I ho veiem al Congreso de los Diputados, vull dir, que hi ha molts temes que sí que hi voten conjuntament. I és que quan parlem de dretes, allà sí que en molts temes es fiquen d'acord.

I, per últim, la seva preocupació per la corrupció. I en aquest punt, home, aquesta manca de capacitat d'autocrítica amb tot el que hem vist, perquè podríem fer un manual, amb un capítol que digués «Com donar lliçons mentre tens els dits ben enfangats». I podrien sortir vostès. Perquè que parli aquí el PP de casos de corrupció quan hi ha la Gürtel, la Púnica, el cas Rato, Soto del Real, que tenia una gran població penitenciària que eren dirigents del PP...

Per cert, avui mateix sortia la notícia de l'exministre del PP, Montoro, imputat juntament amb el seu equip del Ministeri..., consejos vendo que para mí no tengo. I aquí també crec que s'han oblidat d'un altre punt, que era Mazón, i El Ventorro tampoc sortia.

I per últim, perquè a mi m'ha sorprès, qui és M. Rajoy? És que tampoc han volgut fer cap ímpetu per esbrinar-ho ni cap actuació. A veure si troben qui és M. Rajoy.

Hi votarem en contra.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, vicepresidenta. Bon dia, senyors diputats. Bien, la debilidad del Estado no es un accidente, es la consecuencia de las políticas del bipartidismo rojo y azul del PP y del PSOE que han promovido durante décadas. Primero abanderando, como si no hubiese mañana, el Estado autonómico, cuya tendencia es alejar el Estado nación de nuestras regiones, que genera desigualdad, fomenta el separatismo y, aparte, nos cuesta un dineral.

Después con las cesiones históricas de Felipe González en fiscalidad, en competencias. Luego con el apretón –el abrazo histórico– de manos de Aznar y de Pujol en el Majestic, con esas cesiones famosas del PP en impuestos: treinta por ciento de IRPF, cien por cien de sucesiones, donaciones, patrimonio, AJD, ITP. Cesiones de competencias de justicia, educación, trabajo, puertos. La implantación de los Mossos. La expulsión –la expulsión– de la Guardia Civil de las carreteras de Cataluña, de la Policía Nacional de nuestras calles. Bendiciendo –bendiciendo– la inmersión lingüística y la imposición monolingüe del catalán. O incluir en el PP la retórica de reconocimiento del hecho diferencial de Cataluña. Todo esto son cesiones del bipartidismo azul. Y luego vino el pacto del Tinell. Y ahora estas cesiones actuales que se anuncian del PSOE de Sánchez y de Illa.

Y ahora, dicho con todo el respeto y el cariño, el PP se queja de estas posibles nuevas cesiones, en concreto de la posible desaparición de la agencia tributaria es-

tatal en Catalunya. Pero, claro, un poquito de seriedad y de rigor, porque en 2012, en su programa electoral, pedían una financiación singular para Cataluña. Es decir, que la Agència Tributària de Catalunya fuese la encargada de la gestión, recaudación, liquidación e inspección de todos los impuestos. No puede ser que una vez pidamos una cosa y otro día la contraria. (*Alguns aplaudiments.*)

También se quejan de la cesión de competencias en inmigración y de una manera dolorosa –y yo les creo, porque los conozco– de la marginación de la Policía Nacional y de la Guardia Civil en Cataluña. Pero, claro, sabe mal recordarlo, pero cuando hablas con guardia civiles y policías nacionales desesperan y son muy críticos y no olvidan con cierto rencor que fue el PP quien les echó, lo vuelvo a repetir, de las calles de Cataluña, de todo lo que son las carreteras, dándoles la exclusividad de tráfico y seguridad ciudadana a los Mossos d'Esquadra. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, evidentemente, también desde VOX, como usted, rechazamos totalmente romper la habilitación nacional para aquellos funcionarios públicos de los ayuntamientos que son fundamentales, en este caso, los interventores y los secretarios de ayuntamiento.

Miren, como ustedes saben –no es una novedad, ni una noticia ni una exclusiva–, el proyecto de VOX es totalmente distinto en cuanto al modelo de estado del bipartidismo, del azul y del rojo.

Ustedes piden también en esta moción que el Estado vuelva a Cataluña –y se lo digo, un poco, como consejo–, como si España fuese exclusivamente el Estado y una constitución. Y no, es una nación. Nosotros somos patriotas, no defendemos un conjunto de normas, defendemos al conjunto de la patria. (*Alguns aplaudiments.*) Porque defender un estado olvidando la nación es tan absurdo como defender a muerte el sistema métrico y no el volumen o la distancia, parafraseando a Agustín de Foxá.

Siguen defendiendo el modelo autonómico como si no hubiese mañana, como la gran solución de España. Y no, hay muchísima distancia entre nosotros. El modelo autonómico es el problema, es la causa de la desaparición del Estado en las regiones, de la desigualdad entre españoles, del despilfarro político y del fomento del separatismo y el olvido de la nación de todos, que es España.

En VOX defendemos que nuestra nación, rica en diversidad cultural, tenga un estado municipalista, con leyes iguales para todos los españoles que emanen del Congreso de los Diputados. Aquí los compañeros –yo lo digo siempre fuera– están para legislar y les limita que haya un congreso. Es normal que quieran legislarlo todo –código penal, código civil: todo. Y no, hay que legislar desde el Congreso igual para toda España. Y con nuestros ayuntamientos, que es nuestra defensa nuestro municipalismo, donde se puedan tramitar todos los asuntos. Y mientras –porque esto es muy difícil que lo podamos conseguir ya, lo entendemos–, dónde podemos pactar, exigir o gobernar, vamos a intentar recuperar competencias, para dar derechos –para dar derechos– y para simplificar la Administración pública.

En seguridad. El otro día los Mossos encontraron un furgón con nueve mil botellines de cerveza. Tres días sin saber qué pasaba. Al final, la denuncia se presentó en Málaga, en la Guardia Civil. Claro, no cuadran cifras.

Educación. Selectividad nacional para todos, para que se pueda estudiar donde quieras de España.

Sanidad. Tarjeta nacional para todos igual.

Fiscalidad. Igual para todos, que no se discrimine en virtud de dónde vivas.

En definitiva, frente al bipartidismo y sus males, nuestras soluciones. Y, sobre todo –sobre todo–, la determinación del Grupo Parlamentario de VOX en Cataluña: España es la única *pàtria nació dels catalans*.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat, és el torn ara del Grup Parlamentari Comuns i té la paraula el diputat Andrés García Berrio.

Andrés García Berrio

Gràcies, vicepresidenta. Avui tenim una moció del Grup Parlamentari Popular, en la que, un cop més, posa al centre el seu model centralista i, fins i tot, el seu plantejament contrari a desplegar clarament la Constitució que tant defensen. És a dir, ni el model autonòmic ni desplegar tot el que permet la Constitució vostès ho volen. I és que, per nosaltres, aquesta Constitució tampoc, evidentment, és suficient i s'hauria d'anar molt més enllà en moltes qüestions, però –però– fan una proposta totalment contrària al que permet aquesta Constitució.

Mirin, vostès parlen d'una qüestió –i la posen al centre, no?–, que és la defensa de la monarquia a Catalunya. Jo crec que ja s'ha dit per una altra diputada. I és que el suport que hi ha a Catalunya d'aquesta monarquia és el que és, els hi agradi o no els hi agradi. Per un altre costat, jo crec que hem de posar de manifest que cada cop són més les persones de molt diferents, diguem-ne, fins i tot partits, ideologies i altres, que veuen que, efectivament, el 2025 tenen una monarquia i és una absoluta anomalia democràtica, perquè si el cap de l'Estat ha de ser aquell que neix en una determinada família, que a més a més té tots els casos o tota la situació de corrupció que s'ha pogut demostrar, el que no sabem és com els partits democràtics de Catalunya i de l'Estat espanyol continuen defensant la monarquia, quan el que haurien de fer és caminar de manera decidida i clara cap a una república en tots els terminis i aspectes. Llavors, en aquest sentit, no donarem suport, efectivament, a la moció en el seu conjunt, però específicament en aquest apartat.

I sí que pensem que és important... Jo crec que quan es parla d'aquest restabliment de les relacions..., bé, des de Comuns pensem que hem de tenir molt clar el posicionament, també, que va tenir l'actual rei el 3 d'octubre, quan hi havia molta part de la ciutadania mobilitzada després de la greu repressió de l'1 d'octubre, i tot el que va fer i el missatge que va donar i com es va posicionar de manera molt clara contra molta part de la població que va sortir el dia 1 d'octubre per donar el seu posicionament respecte a un exercici d'una pregunta democràtica, que s'hauria de poder fer en democràcia, com hem defensat en tantes ocasions. I el posicionament va ser contrari.

I és que aquell dia, efectivament, van sortir –l'1 d'octubre– persones que van votar a favor i en contra de la independència, i d'altres que no hi van anar per la seva exquisida gestió, que, de fet, no ha portat desenes d'agents de policia a ser jutjats i possiblement condemnats, precisament, per una llei d'amnistia que, en el fons, s'està aplicant molt més a policies que no a les persones que, per exemple, van fer mobilitzacions, la qual cosa és, també, preocupant i pensem que s'ha d'aplicar amb tot el seu contingut. Llavors, mirin...

I, després, vostès, bé, es neguen a més competències. Des del nostre punt de vista, efectivament, ampliar les competències del Cos de Mossos d'Esquadra com a policia integral de Catalunya en ports i aeroports; també les competències finals que hauria de tenir el Seprona i que tot acabi a Agents Rurals; que hi hagi una agència forta, una agència tributària catalana, que es faci un model de finançament singular i que s'acabi amb el greuge que hi ha a Catalunya; que es puguin acabar, efectivament, totes les inversions que calen i que s'executen els pressupostos que s'han d'executar. Però, bé, vostès..., tot en contra de tot això. Perquè per vostès Catalunya no sé si és important, o el que és important és, simplement, com arribar a la Moncloa peti qui peti, cosa que, per cert, no passarà –no passarà.

I no passarà, perquè és que vostès van sortir de la Moncloa per una qüestió de regeneració democràtica. I ara tenim un problema molt gran –ho hem dit de manera molt clara; Comuns ens hem personat, fins i tot, a la causa com a acusació popular– i hem de lluitar contra la corrupció de manera decidida, ferma. I serem molt exigents, com ja s'ha plantejat, i ens hem personat a la causa. I la situació és molt greu, com ja..., de fet, al proper Ple la tractarem.

Però una cosa molt clara: vostès no poden parlar de corrupció. Però si tenen la Gürtel, tenen la Kitchen, tenen el senyor Cristóbal Montoro, que ahir el van imputar per una xarxa d'influències per beneficiar empreses gasistes quan era ministre d'Hisenda del PP... Però vostès parlen contra la corrupció? Però si és que la seva seu, diguem-ne, es volia canviar per alguns dirigents perquè té un passat una mica complicat. Llavors, el que haurien de fer bé, si volen treballar contra la corrupció, és, sincerament, fer net amb el passat i avançar cap al futur.

Gràcies.

La vicepresidenta

Gràcies, diputat. Per part del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula la diputada Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, vicepresidenta. «¿Mafia o democràcia?», acabava el diputat del Partit Popular. Estan vostès per parlar de màfia! (*L'oradora riu.*) No només, ¿eh?, pel cas de corrupció de Montoro, l'artífex de l'amnistia fiscal, que perdona, justament, més lladres. Aquesta amnistia sí que s'aplica, eh?, sense cap mena... Sí que es va aplicar sense cap mena de problema. Estan vostès per parlar de màfia, senyors i senyores del Partit Popular!

Mirin, la feblesa de l'Estat a Catalunya és real –és real–, però existeix malgrat el PSC i malgrat el PSOE. És a dir, aquí hi ha una majoria de catalans i catalanes que donen suport al dret a l'autodeterminació i que donen suport a la república. I tenim una majoria, entre el seixanta-set i el vuitanta-u per cent de la població, que els darrers anys es mostra partidària de l'autodeterminació. I les últimes dades s'han dit, i jo les repeteixo: el setanta-dos per cent de població catalana preferiria una república.

Això és un qüestionament claríssim, una impugnació dels dos pilars fonamentals d'allò que es va deixar *atado y bien atado* per part de la dictadura franquista, que és la unitat i el domini territorial i la monarquia espanyola. Però d'això el mèrit no és del PSC; Al contrari, el PSC i el PSOE s'hi esforcen. S'esforcen per aconseguir el contrari: per mostrar una normalitat institucional que és de vidre, d'acord?, per mostrar aquesta pacificació.

De fet, Illa representa la cirereta de l'agenda del retrobament. Fixin-se el que han aconseguit: tornen a reivindicar..., tornem a reivindicar el 12 d'octubre, el Dia de la Hispanidad, del genocidi; tornem a reivindicar la Constitució *espanyola*; tornem a dir-li al Borbó que vingui aquí –que vingui aquí–, però després militaritzem Montserrat i estomaquem a tot Cristó per què el Borbó se senti segur; reivindicuem l'oli andalús; s'obliden del premi Guillem Agulló; trien Javier Cercas com a protagonista de Sant Jordi –això ho explicava molt bé la diputada Renedo, ahir–, que no és només l'escriptor, eh?, és tot el seu posicionament polític, que tots coneixem.

I, per tant, aquí, amb aquesta moció del Partit Popular, el que llegim és enveja, molta enveja; molta enveja, diputats i diputades del Partit Popular, bàsicament, perquè el PSC i el PSOE han aconseguit el que vostès no són capaços de fer, que és defensar realment l'Estat espanyol, el règim del 78. Han aconseguit pacificar el conflicte polític català, que és el que veritablement va posar en escac el règim del 78. I ho han fet amb una amnistia que s'aplica perfectament als policies, però amb moltes dificultats als independentistes i que no resol el conflicte polític català. No s'està aplicant, realment; no només ho diem pels companys dels CDR que van anar l'altre dia al tribunal de la Unió Europea; no s'està aplicant a l'Adri; no s'està aplicant al cap de l'oposició. El cap de l'oposició encara no està aquí, el president Puigdemont. I ho han aconseguit amb un finançament singular, que és una autèntica trolejada. No ens hi estendrem, perquè ja en vam parlar ahir, que fa vergonya aliena. I han aconseguit, a més a més, que l'independentisme li garanteixi governabilitat aquí i a Madrid.

I vostès, en canvi, intenten mostrar un PSC, un PSOE que són ostatges de l'independentisme, quan és el contrari. Vostès saben que és justament el contrari. El

millor representant de l'Estat espanyol del règim del 78 a Catalunya és el PSC, ara mateix. I vostès, amb un intent partidista i inversemblant, venen aquí a mostrar el senyor Illa com la reencarnació de Macià, quan tots tenim a la retina gravada la seva fotografia al seu costat, al costat de VOX, en aquella manifestació espanyolista de rebuig a l'exercici democràtic de major envergadura d'aquest país, que va ser l'U d'Octubre. Per tant, sí, hi ha fragilitat de l'Estat aquí a Catalunya, però és malgrat el PSC i el PSOE. I el PSC estan fent de representants de l'Estat millor que vostès, malgrat que ho neguin.

I ja acabem. Els hi recordem que els catalans i les catalanes no tenim rei. I és normal. És normal que la majoria de catalans rebutgin la monarquia espanyola. (*L'oradora mostra a la cambra una fotografia del rei Felip VI de cap per avall.*) Aquí tenim memòria i recordem que els borbons van sotmetre el nostre poble a sang i foc –a sang i foc. Justament a Xàtiva hi ha un retrat de Felip V de cap per avall que recorda, precisament, la crema de la ciutat i que, a més a més, la van rebatejar. Però és que recordem que l'actual Borbó, el senyor Felip VI, és fill d'un senyor a qui va posar un dictador i va ser la persona que va avalar aquell «a por ellos», afirmant que s'ha de complir la llei. I això ho deia, però deixant clar que, en tot cas, el seu pare no, eh? Aquí s'ha de complir la llei, però son pare no. I no ho diguem, no sigui cas que ens passi com a Hasél, que ens enviï a la presó per dir que els borbons són uns lladres.

Per tant, fragilitat, sí, malgrat el PSC, i els catalans i les catalanes no tenim rei. (*L'oradora esquinça la fotografia del rei Felip VI. Forta remor de veus i aplaudiments.*)
Visca la terra!

La vicepresidenta

És el torn, ara, del Grup Parlamentari del Grup Mixt i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra. (*Veus de fons.*) Disculpi, esperi un segon, diputada. Per què em demana la paraula?

Joan Garriga Doménech

En compliment del Reglament del Parlament de Catalunya. Jo crec que això va contra el decòrum del que estableix el Reglament del Parlament de Catalunya, en trencar una fotografia, en aquest cas, del rei d'Espanya.

(*Pausa llarga.*)

La vicepresidenta

Per què em demana la paraula, diputat?

Juan Fernández Benítez

Muchas veces, la Mesa llama la atención a muchos diputados por mucho menos. Y es totalmente surrealista que la Mesa tenga que estar mirando papeles, cuando es evidente que es una falta de decoro que se esté insultando y que se esté faltando el respeto al jefe del Estado, que es el rey. Y yo creo que el rey merece un respeto en esta cámara y que al rey se le ha faltado el respeto de una forma muy burda y muy insultante. Por lo tanto, yo creo que no hace falta mirar ningún papel. Eso ha sido una falta de decoro y de respeto totalmente clara.

La vicepresidenta

Dues qüestions. Correspon a la presidència de l'hemicicle regular el debat parlamentari i, per tant, aquí no hi ha hagut cap expressió que hagi estat ofensiva. (*Forta remor de veus.*) I, en qualsevol cas... (*Persisteix la remor de veus.*) I, en qualsevol cas..., en qualsevol cas, disposen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats, on poden expressar i traslladar les seves queixes, que és el mecanisme del qual ens hem dotat, perquè en aquest faristol la llibertat d'expressió i la... (remor de veus), és molt àmplia i, per tant, qualsevol, qualsevol discurs... (*Forta remor de veus.*) Els demano respecte a la presidència de la cambra. (*Aplaudiments.*) Els demano respecte a la presidència de la cambra. Insisteixo que, com a grup parlamentari, tenen la possibilitat, com la

tenen la resta de grups parlamentaris, de traslladar les seves queixes a la Comissió de l'Estatut dels Diputats. Hi ha altres queixes que s'hi han traslladat i vostès disposen del mateix mecanisme.

Diputada, per què em demana la paraula? No entrarem ara en un debat. En qual-sevol cas, la seva participació ja ha acabat, però no entrarem ara en un debat.

Laia Estrada Cañón

(L'orador/a comença a parlar sense fer ús del micròfon, motiu pel qual no n'han quedat enregistrats els primers mots.) ...un debat, vicepresidenta, simplement volia recordar que el Tribunal de Drets Humans, precisament, va condemnar l'Estat espanyol per totes les condemes d'injúries a la Corona, per a les persones, per als activistes que havien cremat fotos del rei. Ho dic perquè només faltaria que un diputat, que una diputada no pugui expressar el seu rebuig a la Corona aquí al Parlament. Només faltaria això! *(Veus de fons.)* Ja us agradaria a vosaltres que no poguéssim ni... *(Remor de veus.)*

La vicepresidenta primera

Diputada...

(Diverses veus increpen l'oradora.)

Laia Estrada Cañón

...ja us agradaria a vosaltres!

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Diputada... Diputats i diputades...

(Forta remor de veus.)

Laia Estrada Cañón

Ja us agradaria a valtros que calléssim!

(Persisteix la remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Diputada, no té la paraula. Vostè s'ha pogut expressar amb llibertat i el Grup Parlamentari del Partit Popular i el Grup Parlamentari de VOX tenen els mateixos mecanismes de què disposen la resta de diputats per traslladar la seva queixa a la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

Per tant, té la paraula la diputada Sílvia Orriols.

(Alguns diputats fan unes observacions de dissentiment.)

De debò que els demano que, si el que estem demanant és la falta de decòrum i respecte a la cambra..., els demano a tots els diputats i diputades que siguem conscients del que representem i que, per tant, respectem també la cambra parlamentària amb les expressions i les manifestacions que puguem fer també fora de micròfon.

Gràcies.

Sílvia Orriols Serra

Jo l'Estat espanyol no el vaig veure feble quan omplia autocars amb agents de la Guàrdia Civil i de la Policia Nacional per reprimir el meu poble. Vostè sí? Jo l'Estat espanyol no el veig feble ara, assegut aquí davant, a primera fila, governant Catalunya amb el vistiplau d'Esquerra. Quina feblesa hi ha en un estat reincident que cada dia ens estiba la bossa i ens fum per terra en nom de no sé quina solidaritat i prosperitat compartida?

Aquesta moció és infame, una provocació, una declaració de guerra contra els drets, dignitat i llibertat del nostre poble. Com poden exaltar una institució anacrònica i caduca com la monarquia? No hi ha prou paràsits al món que ens insten a riure les gràcies dels borbons recollocats a dit pel franquisme? Són dels que per humiliar Catalunya serien capaços de rendir vassallatge a serps i galàpets. Traspuen odi

contra la terra que ens alimenta, la terra on es pelen els genolls els nostres fills i on troben repòs etern els nostres avis. És just aquest tracte contra Catalunya? És justa aquesta hostilitat, aquesta bel·ligerància? Em penso que no.

Els cossos policials han de servir per protegir els ciutadans de malfactors i de delinqüents, no per estovar innocents que exerceixen lliurement la democràcia. Pateixen molt per si arriba el traspàs de competències en immigració, un traspàs que fa temps que presumeix l'altre cooperador necessari del PSOE, Junts per Catalunya. Els amoïna que tinguem facultat per decidir qui entra i qui no, perquè vostès han de menester el país subjugat, sotmès a la desorganització, a la inseguretat, al caos migratori al que ens condemna ara mateix Espanya. Així, atemorits i controlats, som més fàcils de desnacionalitzar, de saquejar, de sotmetre, oi? La saben llarga.

Aprofiten també el text per carregar contra la llei d'amnistia. I no ho fan perquè la considerin una mostra de derrota i rendició del processisme, no; ho fan des de la deshumanització absoluta dels qui es van rendir. Aquest pamflet ideològic, manifest d'un espanyolisme tronat i autoritari, confirma la necessitat que el país tenia de formacions polítiques com Aliança Catalana. Per fi, algú que no es ven ni pot ser comprat, que no necessita pactar amb l'espanyolisme ni d'esquerres ni de dretes per tenir grup propi ni doblar retribucions econòmiques.

A nosaltres no ens tempta l'AVE com al processisme. No frisem per invertir opressors a les espanyes. Som conscients que sense deslliurar-nos del jou espanyol, Catalunya no tornarà a ser rica i plena. I nosaltres la somiem rica i plena. Vostès no?

L'Estat espanyol és un problema, un de molt gros. La seva presència, el seu control, la seva tutela forçosa ens impedeixen avançar cap a l'Estat català lliure, pròsper, segur i occidental que es mereixen els nostres fills, els seus i els meus. És hora de tallar de soca-rel aquest problema.

Visca Catalunya lliure!

La vicepresidenta primera

I, per acabar, té la paraula, per part del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, la diputada Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, conseller Dalmau, avui –us situaré perquè, potser, amb tantes intervencions una mica estranyes...– estem debatent una moció del Partit Popular, una moció que parteix d'un relat allunyat de qualsevol realitat de Catalunya. Senyories del PP, la convivència institucional no és només un principi constitucional, sinó una pràctica quotidiana per a aquest Govern. La relació entre la Generalitat i l'Estat és fluida i constructiva, malgrat el relat apocalíptic que vostès insisteixen a projectar.

I tant que parlen de Constitució, pensava que avui parlarien de la llei d'amnistia declarada constitucional pel tribunal. (*Alguns aplaudiments.*) Però, clar, aquí parlem de tribunals constitucionals únicament quan ens interessa. En els darrers mesos hem vist com hi han hagut les comissions bilaterals Generalitat-Estat, que s'han reunit amb màxima normalitat, l'última celebrada fa pocs dies per abordar un finançament singular per a Catalunya, un tema cabdal per garantir els serveis públics de qualitat. I aquesta és la realitat, senyors i senyores, diàleg, cooperació i avenços concrets per a la ciutadania.

Però mentre això passa, vostès prefereixen instal·lar-se en un discurs que menysprea la pluralitat real d'Espanya. Ho veiem quan rebutgen qualsevol reconeixement a les llengües cooficials. Van votar en contra de la llei audiovisual, que incloïa quotes de català, basc i gallec a les plataformes. I també van votar en contra de poder parlar aquestes llengües al Congrés. I, fins i tot, la seva estimada presidenta de Madrid s'aixeca de la Conferència de Presidents quan algú utilitza aquestes llengües. Així és com vostès entenen la pluralitat: negant-la.

Catalunya sempre ha estat una comunitat acollidora i, com diu el president Illa, tothom que vingui a sumar trobarà el seu lloc en ella. A més, acusen aquest Govern d'intentar substituir l'agència tributària estatal per l'agència tributària catalana, però no es tracta de substituir res, sinó d'assumir competències fiscals previstes tant a l'Estatut com a la Constitució, amb plena legalitat i coordinació. Per fer-ho, s'han creat dos-centes noves places d'inspectors, tècnics i gestió per poder garantir una gestió rigorosa i professional al servei dels ciutadans i ciutadanes.

També critiquen el traspàs de funcions als funcionaris d'habilitació nacional, però aquest traspàs no és cap aventura, sinó una resposta d'una necessitat real. Avui el seixanta per cent dels llocs de secretaris, interventors i tesorers municipals no estan coberts, i això dificulta greument la gestió dels ajuntaments, especialment els més petits. Però com crec que vostès parlen poc amb els alcaldes i alcaldesses de Catalunya..., més que res perquè vostès no governen i suposo que no els interessa la vida dels ciutadans i ciutadanes.

I mentre tot això passa, veiem que el PP s'omple la boca parlant de guanyar eleccions, mentre diu que si no governa és perquè altres són falsos demòcrates. Però, senyories, recordem que al País Valencià, Extremadura i Balears va guanyar el PSOE i vostès van governar gràcies als pactes amb l'extrema dreta. I per si quedava algun dubte, la setmana passada al congrés del seu partit, el senyor Feijóo va deixar clar que no fa fàstic a res, ni tan sols a aquells que diuen –ho volia dir malament, però...– obertament que volen expulsar o «fotre fora» 8 milions de catalans i catalanes, d'espanyols i d'espanyoles. Menys lliçons de democràcia i més coherència. (*Aplaudiments.*)

I quan ens parlen de corrupció, francament, no entenc que vostès tinguin l'atreviment de fer aquestes afirmacions. Jo no he portat cap foto. No, no tinc cap foto ni res. Però tinc una llista i l'hi llegiré: Fabra, 2003; Palma Arena, 2007; Brugal, 2009; Gürtel, 2010; Pokémon, 2012; papers de Bárcenas, 2013; Púnica, 2014; Taula, 2016; Lezo, 2017; Kitchen, 2018, i no cal que en parli, perquè ja se n'ha parlat també, de la *red* d'influències de Cristóbal Montoro, que justament es publicava ahir. I no vull tampoc oblidar que el PP és l'únic partit condemnat per corrupció en la història de la nostra democràcia. I vostès què van fer? Jo els hi diré, sí: van trencar ordinadors a cops de martell.

En canvi, el PSOE ha estat molt clar: qualsevol persona investigada per corrupció queda apartada del nostre partit. Aquest és el nostre compromís –i acabo, presidenta– amb l'ètica i la transparència.

En definitiva, senyories, aquesta moció és una nova oportunitat perduda per al PP. Era moment de parlar dels problemes dels ciutadans i de les ciutadanes, d'una administració més àgil, d'una administració més propera; és a dir, de diàleg i de progrés i de millorar Catalunya.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest matí, un cop substanciat el punt vintè de l'ordre del dia.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la funció pública

302-00135/15

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la gestió de la funció pública; presentada pel Grup Parlamentari de Junts. I per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

President... Conseller, diputats, diputades, avui portem a debat una moció que apunta al cor del bon govern, que és la reforma urgent i profunda de l'Administra-

ció pública catalana. Perquè cal dir-ho amb claredat: l'actual arquitectura administrativa, hereva d'inèrcies antigues i d'acumulacions normatives interminables, ja no serveix per afrontar els reptes d'un país modern i exigent com el nostre. L'era de la intel·ligència artificial ja és aquí i l'Administració no pot quedar enrere.

La ciutadania ens ho retreu cada dia: tenim una administració lenta, opaca, massa rígida, que dificulta la vida de la gent i frena iniciatives socials, econòmiques i culturals. I també ens ho recalquen els servidors públics, desbordats per la manca de personal, per processos administratius mal dissenyats i per una direcció més política que tècnica, que sovint no sap gestionar amb eficiència. Ho acabem de constatar amb la impossibilitat del Govern de pagar els endarreriments salarials als treballadors de la Generalitat per manca de planificació.

I és per això que reprovem el Govern i hem presentat, en aquesta moció, la reprovació. I ho fem no pas per desgastar-lo, sinó per responsabilitat. Hem tingut un any..., han tingut un any per fer-ho. El que ha passat és inacceptable. El Govern no pot exigir rigor a tothom i alhora incomplir amb els seus treballadors. La reprovació és un toc d'atenció institucional. Cal deixar de mirar cap a una altra banda i, sobretot, cal deixar de buscar culpables en el passat i posar ordre i responsabilitat en la funció pública d'avui.

També exigim el desplegament immediat d'una llei de reforma de l'Escola d'Administració Pública. I aquí vull ser molt clar. El director de l'escola, el professor Jaume Magre, ens va exposar en comissió, amb una convicció i una passió total, el seu somni: el somni de transformació. Estic convençut que el seu compromís és sincer, però un somni sense una norma i una estructura que el faci possible és només això: un desig sense capacitat d'execució. Una escola forta, moderna i connectada a la necessitat del país ha de deixar de ser una direcció general per esdevenir un organisme autònom de caràcter administratiu, com ja va proposar, el 2017, el Govern de Carles Puigdemont.

Fins que això no passi, no hi haurà un canvi de model real. Cal estar preparats per afrontar reptes, com ara el relleu generacional, la gestió de competències, la digitalització o bé la professionalització de l'alta direcció. I això encara és més necessari arran del traspàs a la Generalitat, acordat entre el Govern espanyol i Junts, de la gestió dels secretaris interventors i tesorers municipals, perquè és previst que l'Escola d'Administració assumeixi la formació en el procés de selecció.

A més, cal abordar altres mesures urgents: establir terminis clars i públics per a oposicions i convocatòries d'ocupació, donar prioritat a la cobertura de vacants abans de crear noves places, mantenir el lloc de treball dels empleats públics amb discapacitat afectats pels concursos de trasllat, i presentar, abans que acabi l'any, una llei de direcció pública professional, com estableix la llei de l'empleat públic, aprovada pel Congrés dels Diputats fa una dècada. Una llei que no presenti escletxes per on blindar polítics encoberts de tècnics, que és el temor expressat fins i tot per membres de la CETRA.

També reclamem al Govern que, després de l'estiu, faci arribar a aquesta cambra l'informe complet de la CETRA visat per Ivàlua, perquè es pugui debatre públicament. No pot ser que el debat sobre la modernització de l'Administració es faci d'esquena al Parlament.

L'Administració no és una maquinària tècnica, neutra i aliena al país. És la cara visible de la Generalitat. És el primer contacte que té la ciutadania amb l'Administració. I si aquest contacte és frustrant, opac o insuficient, el descrèdit institucional s'estén com una taca d'oli.

En definitiva, necessitem una administració republicana en el sentit més profund del terme: meritocràtica, transparent, justa i al servei del bé comú. I això no s'aconsegueix amb retòrica ni amb anuncis o bé amb programes temporals, sinó amb reformes valentes, amb lleis clares i amb voluntat política de canviar les coses.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. Per defensar-les en primera instància, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Gràcies, president. Conseller, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, públic assistent... Bé, jo ho agraeixo. Sempre és bo que parlem de funció pública en aquest Parlament i, per tant, jo comparteixo aquestes darreres paraules que vostè transmetia: que és important que aquestes lleis que estan incorporades en aquesta moció, doncs, passin per aquest Parlament al més aviat possible. De fet, nosaltres és un dels elements que més posem damunt de la taula cada vegada que hi ha una compareixença. L'altre dia, per exemple, va venir el director de l'Escola d'Administració Pública a exposar-ho.

I, en efecte, crec que és bo que en ple segle XXI revisem tot el sistema. I, per tant, en ple segle XXI, crec que és bo que també ens adaptem a les realitats actuals. I, en ple segle XXI, el que és important també és que tothom entengui que és important començar la casa pels fonaments i no pas per la teulada. I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres ja li vam demanar al director, senyor Jaume Magre, de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, que portés al més aviat possible el projecte de llei de l'Escola d'Administració Pública. D'altra banda, també encoratgem el Govern perquè ens porti al més aviat possible la llei d'ocupació pública del país. Perquè, sense aquestes dues normes, serà molt difícil que tota la normativa que hagi de venir després estigui ben ajustada.

Per tant, d'acord amb la llei d'alta direcció que planteja la moció de Junts, però creiem que aquesta llei d'alta direcció ha de tenir ja aquesta mirada posada en una base, en un fonament, que ha de ser la llei d'ocupació pública del país, i també la llei de l'Escola d'Administració Pública, que és qui hauria de formar aquesta alta direcció i que, per tant, doncs, anar, en certa manera, a una revisió d'aquest model.

Però, d'altra banda –sempre diem el mateix–, la importància dels treballadors i treballadores públiques al nostre país. Són essencials, són determinants perquè les coses funcionin i perquè les coses funcionin millor.

Per tant, com millor retribuïts i com millor siguin les seves condicions laborals, també millor podran fer la seva feina i, per tant, això que tant els hi agrada als grups de la dreta, la productivitat, doncs, serà cada vegada més alta. Perquè estan al límit. I, per tant, entenent que estan al límit, necessitem també que totes les situacions d'interinatge i totes les situacions que es viuen amb les vacants i amb les substitucions es resolgui al més aviat possible.

Ara sortim d'un gran pla d'estabilització. Però aquest pla d'estabilització no haurà servit de gaire si no continuem amb una convocatòria àgil de places. I, per tant, si no avancem en les convocatòries, tindrem un altre cop un increment progressiu però constant del percentatge d'interins i del percentatge de substituïts de les places a l'Administració pública. Per tant, és important que això ho focalitzem.

I aquí és molt rellevant el que està passant en els darrers dies. En aquesta moció, nosaltres hem presentat una esmena, precisament, on situàvem, crec, el quid de la qüestió: els impagaments del 0,5 per cent d'increment salarial del 2024 al 2025, que ja estan acordats en els diferents suplements de crèdits que s'han convalidat en aquesta cambra i que, per tant, s'han de fer efectius de forma immediata. I diem «de forma immediata», perquè aquests pagaments..., la disposició pressupostària ja hi és. On no hi són és a les butxaques dels treballadors i treballadores públiques d'aquest país. Per tant, de forma immediata s'han d'efectuar aquests pagaments. I no és una recomanació, és una exigència.

Però d'altra banda, també, des d'Esquerra Republicana ho hem enfocat també cap a un altre element que per a nosaltres també és rellevant respecte a l'àmbit de la

funció pública, que és en el món local i, per tant, la convocatòria d'aquestes 218 places de secretaris, interventors i tesorers dels ajuntaments, que, com molt bé s'apun-
tava en el debat anterior, són peces imprescindibles per al funcionament del món
local i que hem de dotar de forma immediata. Per això mateix, per ser molt més
àgils en la dotació de secretaris, interventors i tesorers per als ajuntaments del nos-
tre país, és imprescindible l'execució del traspàs perquè puguem controlar des de les
convocatòries fins a la formació, fins també, finalment, les dotacions requerides i
necessàries per als ajuntaments del nostre país. Per tant, el traspàs s'ha de fer (*sona
el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) efectiu de for-
ma immediata.

I aquesta convocatòria –i ja acabo, president– de les 218 vacants ha de ser en ca-
talà. I aquesta és una de les esmenes que nosaltres també hem plantejat, que estic
convençut que el Partit Socialista hi donarà suport, perquè és normal que aquí a Ca-
talunya aquests llocs vacants es dotin precisament amb professionals que coneguin
la llengua pròpia del país, que no és cap altra que el català.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputat. Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes i
Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Cristòfol Gimeno Iglesias.

Cristòfol Gimeno Iglesias

Bon dia. Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors di-
putats... Mirin, els puc assegurar que, més enllà de les diferents posicions que tots
podem defensar..., els he de confessar que la moció de Junts sobre la gestió de la
funció pública, tant la inicial com la final amb les esmenes acceptades, m'ha generat
unes sensacions contraposades.

Crec que quan parlem de treballadors i treballadores públiques hauríem de ser
més curosos i responsables abans de fer segons quines afirmacions o propostes amb
una certa manca de rigor. Bàsicament, perquè la funció pública és molt complexa i
és difícil. I vostè, senyor Colomines, ho hauria de conèixer. No és de rebut, des del
nostre punt de vista, utilitzar els treballadors i treballadores per intentar desgastar i
demanar al Parlament que reprovi el Govern; un pèl recargolat, des del nostre punt
de vista. I molt més per això que dic, perquè la proposta, la moció, la fa Junts.

M'explico. En aquest primer punt demanen la reprovació del Govern. I per què
la demanen? Doncs perquè les actualitzacions de l'increment salarial dels empleats
i empleades públiques, aprovat al Consell de Ministres l'1 de juliol d'enguany i pu-
blicat el 3 de juliol d'enguany, respecte a aquest 0,5 per cent amb efectes retroactius
al gener del 24, aquest Govern els abonarà a partir del mes de setembre. Actualitza-
cions, no endarreriments.

I, clar, senyor Colomines, no me n'he pogut estar i he buscat referències de com
havien tractat els empleats i empleades públiques els governs anteriors, on també
hi governava i hi participava Junts. I mirin, he trobat dues referències, dos decrets
lleis: el 23/2021 i el 18/2021, amb Junts al Govern. Aquests decrets feien referència
a la recuperació parcial de l'import de la paga extra del 2014 al personal del sector
públic. Si ara Junts s'atreveix a demanar la reprovació del Govern per fer efectives
aquestes actualitzacions com a molt tard dos mesos des de la seva aprovació, què
hauríem hagut d'haver demanat nosaltres, que van pagar set anys després (*aplau-
diments*) el dret que tenien els treballadors i treballadores? Miri, suposo... Suposo
–i no ho vam fer– que podríem haver demanat fins i tot la inhabilitació de bona part
d'aquell Govern.

I mirin, la voluntat d'aquest Govern i el grup que li dona suport és garantir la
transparència i la celeritat dels processos d'oposicions i convocatòries. I ja li va con-
testar l'honorable conseller: s'està treballant en la modificació del reglament de la
selecció del personal de l'Administració de la Generalitat, que, mirin, durant aquest

mes de juny del 25 ha estat sotmesa a informació i audiència pública. En aquest termini, qualsevol persona i també diputats i diputades podien haver-hi fet aportacions i millorar la proposta. Vostès no hi han dit res. Així doncs, en conseqüència, la transparència i la celeritat en els processos ja és una prioritat del Departament de Presidència. I sí, ja l'hi va dir el conseller, senyor Colomines: en onze anys de Govern de Convergència Democràtica-Junts van convocar quaranta-quatre processos que incloïen 3.474 places. I l'actual Govern de la Generalitat a l'oferta pública d'ocupació del 2025 n'ha convocat 7.896, de places. S'adona de la diferència? (*Aplaudiments.*)

Miri, per altra banda, pel que fa a la transparència i publicitat dels processos, aquest Govern té publicats a la web d'Administració i Funció Pública els tràmits dels processos convocats, així com la previsió de les convocatòries futures..., les previsions.

Per arrodonir la moció, Junts ja proposa restablir el prestigi i la confiança en l'Administració pública. Diria que la desconfiança deu venir d'anys enrere. I mirin, si alguna cosa ha fet aquest Govern és posar al centre la recuperació i el prestigi de l'Administració pública.

En altres punts, demana resoldre amb caràcter d'urgència els processos de selecció de Catalunya Futur i remetre al Parlament els informes preceptius. Sí, d'acord, però, miri, haurien de saber que als programes temporals, com sempre i d'acord amb el TREBEP, es selecciona personal interí, en cap cas eventual.

En fi, dir-los que tenim previst sotmetre a informació pública aviat l'avantprojecte del directiu professional públic i també que acceptem que es presentin al Parlament els resultats de la CETRA i el projecte..., l'avantprojecte –que no projecte– (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) de reorganització –acabo, president– de l'Escola d'Administració Pública per tal de que esdevingui un centre de formació i selecció realment eficaç dels servidors públics; però estudiant els aspectes relacionats amb el món local per no lesionar la seva autonomia.

Per tant, des del nostre punt de vista, davant d'una moció oportunista, un govern de tothom, un govern sensible amb els servidors públics.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montserrat Berenguer i Messeguer.

Montserrat Berenguer Messeguer

Gràcies, president. Honorable conseller, diputats, diputades... Novament, en aquest Ple incidim en la matèria de la funció pública. La funció pública, que també obeeix a principis constitucionals. Article 23.2: «Es garanteix el dret dels ciutadans a accedir en condicions d'igualtat a funcions i càrrecs públics, amb els requisits que les lleis assenyalen.» Normativa també autonòmica. Al text refós de la llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic parlen de tres principis: igualtat, mèrit i capacitat. Entre molts d'altres, també, publicitat de les convocatòries, les seves bases, transparència, imparcialitat, independència i discrecionalitat tècnica en l'actuació dels òrgans de selecció i agilitat, sense perjudici de l'objectivitat en processos de selecció.

Estem davant d'una nova moció perquè és important, perquè alguns d'aquests principis, efectivament, es poden veure compromesos. Hi ha places que es convoquen, que es fan públiques al portal d'Atri, aquell portal de l'empleat públic de la Generalitat de Catalunya, però que no acaben tampoc de convèncer. Places algunes de les quals sembla que prèviament ja tinguin nom i cognoms de la persona que finalment acabarà ocupant aquell lloc de treball. Assignació en llocs de treball, places de promoció vertical, càrrecs que tampoc acaben sorprenent massa a ningú. I ens movem entre això, entre transparència i opacitat.

En aquesta moció –que agraïm al diputat Colomines per la seva expertesa, per la seva bona entesa i predisposició–, hem presentat set esmenes, sis de les quals acceptades i dues transaccionades. Una d'aquestes incideix en la rellevància d'aquesta transparència i exigeix precisament a l'Administració una major eficàcia a l'hora de cobrir aquelles places vacants de caràcter temporal. I això no és menor. Imaginem places qualificades com a essencials que s'han de cobrir al més aviat possible per què convoquen noves places. Què passa? Doncs que pot tardar mesos en fer-se efectiva una baixa per malaltia, incapacitat, maternitat... Això suposa un greuge important a altres empleats públics: han vist duplicada la seva feina sense una remuneració afegida i alhora tenen una major càrrega de treball.

També en aquesta línia, considerem important i esmenem que totes les persones que hagin superat aquells processos selectius d'oposicions puguin tenir-se en compte, i això implica l'existència de borses de treball a tots els departaments de la Generalitat.

Fa no res vam presentar, des del Partit Popular, una moció en aquest Ple per a la millora de les condicions dels empleats públics a la Generalitat amb discapacitat legal reconeguda. I novament teníem aquella transacció amb el diputat de Junts Isaac Padrós, que precisament vam incidir molt en aquesta transacció per no deixar a ningú a fora. I dèiem això: «Revisar el lloc de treball adjudicat provisionalment a totes les persones funcionàries amb discapacitat legal reconeguda que es troben afectades pels diferents concursos de trasllat vigents, perquè puguin mantenir o canviar el seu lloc de treball en cas de que sigui un perjudici acreditat.»

També anomenem el tema de les dietes, el rescabament. Què passa? Doncs que molts funcionaris –parlo, anomeno inspectors de treball, o quan has de fer un curs, i fins i tot obligatori, en una altra localitat–..., estem cansats, els funcionaris, d'haver d'avançar els diners, d'estar pagant per anar a treballar. Per què? Perquè les dietes, desplaçaments, manutenció, doncs pot passar mig any o més fins que això no és pagat.

I una esmena addicional: la queixa que ens han fet arribar respecte al procés selectiu del Cos d'Agents Rurals, en la qual diversos aspirants han denunciat formalment, davant del tribunal qualificador, greus incidències durant la seva realització d'un test aptitudinal el passat 14 de juny del 25. I anomeno... Hi ha hagut diverses incidències; n'anomenaré algunes: el repartiment d'un full de respostes incorrecte, obligant els aspirants a transcriure les seves respostes fora de temps; en una aula, desigualtat informativa: no es van llegir ni es van explicar les preguntes d'exemple abans de començar la prova; la manca de claredat sobre preguntes anul·lades.

I una esmena també no menys important, però que en aquest Ple va sent important i convé també recordar-ho: que se n'obliden o bé diuen que no en tenen coneixement i cal donar un estricte i efectiu compliment al règim d'incompatibilitats d'alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya, que sembla que això s'oblida habitualment.

I a Esquerra Republicana sí que li vull respondre, que parlen de la gestió integral. Bé, nosaltres serem escèptics en això i ho diré, perquè la seva trajectòria, que fins fa poc van governar en matèria de funció pública, no els avala massa. De fet, van externalitzar-ho fins i tot a una empresa privada, Cegos..., la vigilància d'unes proves d'oposició. I va ser un autèntic caos, sí. Als catalans i catalanes ens va suposar molta despesa: es va haver d'indemnitzar molts opositors i van haver de repetir aquests exàmens més de 9.500 persones. Per tant, menys lliçons.

Moltes gràcies.

El president

Ara es poden posicionar els grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes. I per fer-ho, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Sergio Macián de Greef.

Sergio Macián de Greef

Bien; gracias, presidente. En la moción anterior se ha injuriado gravemente al rey, rompiendo desde este atril un retrato de su majestad. Las injurias ya saben que

pueden ser de obra o de palabra. Con la anuencia, por cierto, de la vicepresidenta de este Parlamento. Desde aquí quiero desagraviar esa grave ofensa, reconociendo también desde este atril la figura de su majestad el rey. ¡Viva su majestad el rey, Felipe VI! (*Aplaudiments.*)

Desde VOX llevamos años denunciando lo que piensa una gran mayoría de españoles, y es que el Estado autonómico es artificial, es inoperante, es ineficaz, genera una desigualdad tremenda y manifiesta entre los españoles y dispara el gasto político superfluo e improductivo, con duplicidades administrativas y un ejército de funcionarios, en muchos casos, allegados y afines de los partidos que gobiernan en esas comunidades. Porque, cuando se habla de función pública, oiga, nadie se atreve a mentar la cruda realidad, y es que, en España, por primera vez en estos meses, el número de empleados públicos ha superado al de trabajadores autónomos. En España ya hay más funcionarios que autónomos. Y a la izquierda y al separatismo esto les encanta, pero cuando el sector público emplea a más personas que el sector privado independiente —que es, por cierto, quien paga las nóminas públicas—, la cosa, desde luego, no va bien.

Según datos recientes, actualmente hay 3.591.200 empleados públicos en España, frente a tres 3.150.000 autónomos. Por tanto, hay una diferencia de 441.000 empleados públicos más que autónomos. Tenemos un mercado laboral cada vez más dependiente del sector público, lo cual genera menos dinamismo del mercado laboral; pérdida de competitividad, innovación y emprendimiento individual; agravación de problemas como el paro juvenil, y aumento de la presión fiscal, que en Cataluña alcanza límites confiscatorios.

En Cataluña este problema, además, de la hiperinflación de funcionarios se agrava todavía más. Desde el *procés*, los partidos que han gobernado se han convertido en auténticas agencias de autocolocación, creando más de cien mil empleados públicos. Según los datos de afiliación media en alta en la seguridad social, la Generalitat ha contratado a casi cien mil nuevos efectivos, un cuarenta y cuatro por ciento más desde la celebración del referéndum ilegal de octubre del 17. Hemos pasado de 224.000 empleados públicos en aquel fatídico octubre a 321.216 en marzo del 25. Y si nos retrotraemos al inicio del *procés*, cuando Artur Mas se echó al monte, a finales de 2013, el número de nóminas públicas ha crecido en Cataluña un setenta por ciento.

Y siguen empeñados en crear más legión de funcionarios. Cien plazas de inspectores para su ley de vivienda, a fin de perseguir y sancionar a cualquiera que ose alquilar un piso en Cataluña. Y ahora también se deberán crear hasta cinco mil plazas más para la agencia tributaria catalana, como ha reconocido la *consellera* Romero, ¿verdad?, con un coste calculado entre 400 y 500 millones de euros anuales a fin de gestionar la última claudicación del PSOE de Sánchez a los separatistas, la financiación singular, que no es más que un eufemismo para tapar el chantaje permanente del separatismo a los gobiernos de turno del PSOE o del PP, y para justificar la ruptura de la caja única.

Otro punto de la moción que nos llama la atención es justamente ese punto 2; ese punto 2 en el que Junts pide transparencia y celeridad en los procesos de oposición. Y, claro, últimamente observemos con estupefacción cómo Junts se dedica a reclamar a otros lo que no ha hecho durante sus años de gobierno. Miren, por poner un ejemplo, los funcionarios penitenciarios. Once años —once años—, desde el 2010 al 2021, sin convocar oposiciones. Y han desfilado muchos consejeros de Junts en el Departament de Justícia: Pilar Fernández, Germà Gordó o Lourdes Ciuró, además de Ester Capella o de Carles Mundó. Ninguno ha hecho nada durante esos diez años, y eso está generando unos graves problemas ahora, por ejemplo, con la estabilización de la plantilla.

Finalmente me quiero también detener en algo muy grave, que es en otra cesión, que ha pasado, por cierto, desapercibida, al lado de la ley de impunidad, al lado de

la expulsión de la Guardia Civil y de la Policía Nacional al retirarse sus competencias en materia de inmigración y la seguridad de puertos y aeropuertos o al lado del desleal cupo fiscal. Y nos referimos a esa cesión de la Generalitat a los funcionarios municipales de habitación nacional: secretarios, interventores y tesoreros, que fueron dique de contención de los golpistas en octubre del 2017. Los separatistas es evidente que quieren controlar estos cuerpos de habitación nacional, porque son aquellos que pueden poner freno a los desmanes del separatismo. Y ahí se ve esa enmienda transaccional, por ejemplo, en la que exigen que se les pida, que se les exija el catalán, conculcando el principio de igualdad de todos los españoles en el acceso a dichas oposiciones.

Desde luego, si VOX llega a gobernar o condiciona de cualquier modo el Gobierno de la nación, exigiremos revertir todas las decisiones del separatismo, acabar con el despilfarro autonómico, destinar el dinero de las familias, de los trabajadores y de los autónomos en Cataluña a lo realmente importante y, desde luego, adelgazaremos esa Administración pública elefantiásica que socialistas y separatistas han creado para colocar a sus afines y para sostener todo ese entramado de gasto político improductivo que sus políticas generan.

Muchísimas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. No l'he volgut interrompre. En la seva intervenció, ha fet referència a la vicepresidenta d'aquest Parlament. La vicepresidenta primera d'aquest Parlament ha aplicat fil per randa el criteri que ha establert la Mesa amb relació als límits a la llibertat d'expressió, d'acord amb la doctrina, amb la jurisprudència del Tribunal Europeu de Drets Humans. En qualsevol cas, tal com ha dit la vicepresidenta, vostès tenen el mecanisme de la Comissió de l'Estatut dels Diputats per tal de fer la tramitació de les queixes que legítimament vulguin plantejar.

Dit això, té la paraula, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bé, el que expressa aquesta moció és el que hem viscut sovint a Catalunya els darrers quinze anys: un cert desgavell acumulat en matèria de funció pública, amb pedaços i retòrica, però sense una visió estratègica integral i compartida. Des dels Comuns entenem que el sector públic no necessita ni indignació oportunista ni reformes parcials; el que necessita és una agenda de transformació valenta i coherent, construïda des del respecte a les treballadores i treballadors públics, des de la seguretat jurídica i des de la defensa d'un servei públic digne, eficient i arrelat als valors democràtics.

I aquí volem posar l'accent en un element clau: la dignitat i el reconeixement del personal públic. La funció pública és molt més que una estructura administrativa; és un capital humà de gran valor que fa possible l'estat del benestar, la cohesió social i la confiança ciutadana en les institucions. Sense dignitat, sense respecte i sense reconeixement per la tasca que desenvolupen diàriament milers de professionals a tot el país, no és possible cap transformació profunda.

Des del meu grup parlamentari hem valorat aquesta moció amb rigor i amb esperit constructiu i volem començar per reconèixer que molts dels punts que s'hi plantegen responen efectivament a preocupacions reals i compartides per una gran part del personal públic i pels sindicats, i que els votarem a favor, sobretot perquè alguns han millorat amb les esmenes incorporades. Però, senyor Colomines, no es tracta només de buscar un titular fàcil que digui que el conseller ha estat reprovat. El que realment necessita la ciutadania són solucions efectives, concretes i immediates. L'objectiu no hauria de ser la gesticulació ni la simple denúncia mediàtica, sinó garantir que hi hagi un compromís real per part del Govern per resoldre la situació amb un calendari clar i una data límit definida.

I comencem per una qüestió que considerem gravíssima: el retard en el pagament de l'increment salarial del 0,5 pactat a nivell estatal. Es tracta d'una mesura coneguda des de fa mesos, malgrat la publicació tardana, amb un crèdit pressupostari reservat, que altres comunitats ja han aplicat –i ajuntaments–, i que aquí no es farà efectiva, com se'ns ha reiterat, fins al setembre, i encara per parts.

Això no és una incidència tècnica. Això és una decisió política que afecta directament a prop de 400.000 treballadores i treballadors públics de Catalunya, és una vulneració injustificable del compromís institucional, que transmet despreocupació i manca de respecte a qui sosté el funcionament dels serveis públics.

A aquesta situació s'hi afegeix la desorganització en la gestió dels concursos de trasllats i oposicions, i en plena temporada d'estiu encara hi ha centenars de persones esperant informació sobre resolucions, llistes provisionals i afectacions laborals imminents.

Tot i aquestes mancances en la gestió, mantenim la confiança i mantenim el nostre suport a la CETRA i a l'agenda de transformació i modernització de l'Administració, i, entre ells, al pla Catalunya Futur, que incorpora elements que poden ser útils si es despleguen correctament. En aquest procés, el paper de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya ha de ser central, hi estem d'acord, però no com una fàbrica de competències tècniques o una rèplica institucional d'escoles de negoci. I en aquest sentit, el director Magre ens va donar una certa esperança en la seva compareixença.

I el mateix podem dir sobre la professionalització de la direcció pública. Professionalitzar no vol dir traslladar perfils i esquemes propis del món empresarial a l'Administració: és construir lideratges públics amb arrelaments als valors de servei, de col·laboració, de transformació i de responsabilitat democràtica. Són lideratges que entenguin la complexitat institucional, que connectin amb els equips i que impulsin polítiques des del coneixement de la realitat i no des del despatx.

Els Comuns aposten per una modernització amb sentit públic. No volem una administració eficient per fer més amb menys, sinó una administració justa, amb recursos, amb drets i amb capacitat de transformar. Ara bé, no podem parlar de transformació profunda de l'Administració pública si no abordem una de les grans assignatures pendents de les darreres dècades –i s'hi referia també el diputat d'Esquerra Republicana–: la necessitat d'una llei catalana de funció pública. Ja no hi ha excuses: disposem de diagnòstics, tenim referents i hi ha una demanda creixent del conjunt del sector públic.

Acabo. I també exigim al Govern que compleixi, que pagui el que deu, que doni seguretat jurídica al personal, que acabi amb la improvisació i que lideri amb exemplaritat una reforma que el país necessita. Una administració transformadora no pot funcionar sobre el malestar de la seva pròpia gent. Escoltar. És imprescindible prestigiar la funció pública, garantir-ne el benestar i escoltar les seves demandes, i també del món local, perquè només així podrem avançar cap a un servei públic modern, de qualitat i amb vocació de servei.

Salut i bon treball.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Fèiem broma ara als diputats i diputades de VOX sobre el fet que demà aniran ells a cremar o a estripar la fotografia de Companys, justament els hereus d'aquells que van ordenar el seu afusellament. No seria el mateix, però facin el que els hi doni la gana.

Centrant-nos en la moció que ens ocupa, diputat Colomines, nosaltres votarem a favor de la majoria de punts, tot i que ens abstindrem en alguns d'ells perquè, doncs,

som escèptiques, per exemple, amb relació al projecte de llei per regular la figura de la direcció pública, o a l'estratègia de transformació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i millora dels serveis públics, o al projecte de llei de reorganització de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. En punts com aquests nosaltres ens abstindrem, però en la resta hi votarem a favor.

I, de fet, a nosaltres ens preocupa especialment tot el que ha estat passant, no només aquesta legislatura, sinó la legislatura passada també, amb relació a funció pública. Arrosseguem un problema gros i seriós que té a veure amb la negligència, la desídia, la incompareixença fins i tot, per part dels diferents governs de la Generalitat dels darrers anys. I ens estem referint –vostès ho saben– principalment a tot el que és el problema de l'estabilització de les treballadores i treballadors públics, perquè les coses no es van voler fer bé, no s'han volgut fer bé per manca de voluntat política.

La legislatura passada, ens agradaria recordar que, malgrat que a Catalunya tenim autonomia en matèria de funció pública i podríem haver plantejat els nostres requisits en el procés excepcional de reducció de temporalitat dins del marc de la Llei 20/2021, aquí ens vam limitar a actuar de forma subalterna: es va aplicar sense fissures allò decidit pel Govern de l'Estat espanyol i es va realitzar una identificació de places absolutament deficient, que ha deixat fora d'aquest procés d'estabilització moltíssimes interines en abús de temporalitat de la Generalitat i del seu sector públic.

I nosaltres volem parlar d'això, perquè n'hem parlat sovint a la Comissió d'Afers Institucionals, però aquí al Ple nosaltres pensem que no s'ha dit prou vegades que es podria haver donat compliment, s'hauria d'haver donat compliment a les directives comunitàries assumint el marc de la fixesa; és a dir, una persona interina en abús de temporalitat, una treballadora fixa com a primera passa de reducció de la temporalitat. No es va voler fer d'aquesta manera i això ha comportat, com deia, nombrosos greuges i desajustos. I qui ho pateixen són les treballadores, però també la població. Per què? Doncs perquè la inestabilitat laboral és precarietat, i la precarietat laboral en l'àmbit públic es tradueix precisament en precarietat de la pròpia Administració.

El procés d'estabilització, hi insistim, no s'ha fet correctament, i això es demostra amb les diferents respostes del Tribunal de Justícia de la Unió Europea que anem coneixent. A aquests greuges –s'ha esmentat, nosaltres també en volem fer esment– hi hem d'afegir, doncs, el caos dantesco de les oposicions externalitzades al maig del 2023. Nosaltres, per aquella decisió, vam demanar la dimissió de la consellera Vilagrà. A dia d'avui, encara no sabem ni tan sols com es troba la reclamació que es va fer en aquella empresa. I, recentment, hi hem d'afegir totes les incidències i retards en la convocatòria 824 per accedir al Cos Superior de l'Administració General de la Generalitat, iniciat el 2024, al febrer del 2024, i ara aquest procés, doncs, s'ha vist afectat per aquesta subordinació al concurs de trasllats, afectat per una sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 12 de Barcelona i que obliga a retrotraure el concurs en el moment previ a les inscripcions.

Tot plegat és una situació absolutament dantesca. Ara la Generalitat ha recorregut aquesta sentència i demana la suspensió cautelar. Funció Pública paralitza el procés sense base normativa amb informació enganyosa a les persones aspirants i, per tant, han paralitzat de forma indefinida aquest nomenament de nous funcionaris. I a això hi afegim doncs que el 10 de juny es va publicar la valoració definitiva dels mèrits, s'ha obert el termini de comprovació de requisits, però Funció Pública no té ni idea de quan es podran incorporar aquests nous funcionaris. Tot plegat, un desgavell absolut, un cúmul de despropòsits, que nosaltres tampoc no entenem com hem arribat en aquesta situació.

Pensem que hi ha feina a fer en matèria de funció pública. Les propostes que se situen en aquesta moció són de mínims i de sentit comú. I, exceptuant aquelles en les quals nosaltres ens abstindrem, hi donarem suport.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana Bonet

Gràcies, president. La feina ben feta no té fronteres, ens deien els pares i els padrins quan érem petits. Hi ha punts que parteixen d'un enfocament parcial, d'una lectura incompleta de la realitat. Concretament, i pel que hem vist aquests darrers anys, la Generalitat és tot el contrari. La incompetència institucional no té fre, i els seus efectes el que sí que té són víctimes: els milers de treballadors públics i tota la ciutadania catalana que ho pateixen diàriament.

La situació de la gestió de la funció pública catalana és escandalosa. No són fets aïllats, sinó una deixadesa sistèmica, com els pagaments endarrerits, processos d'estabilització caòtics, concursos plens d'irregularitats.

Però començarem pel que és el més bàsic: el pagament dels endarreriments salarials pactats des de l'acord marc a una administració del segle XXI i signat el 2022, o la retallada salarial del cinc per cent dels treballadors públics, incloent-hi els sanitaris, que es va aprovar mitjançant el Real *decreto ley* 8/2010 i que encara no s'ha resolt.

Sobre l'estabilització del personal interí, hi ha un bon reguitzell d'irregularitats també –bases poc clares i criteris de valoració opacs, tracte desigual entre opositors– que desvirtuen totalment el principi de lliure concurrència: incidències o disfuncions tècniques en el concurs oposició EDU/30/2023 d'educació sanitària; la convocatòria de l'ICS del 2023, o el concurs d'FP/016 del 2024, amb errors informàtics que van causar problemes en la descàrrega de documents i la publicació de les llistes; convocatòries basades només en mèrits, sense proves tècniques per a les places que surten a concurs i que validen les competències; tribunals on hi ha hagut membres vinculats als aspirants.

I no podem deixar de denunciar que treballadors de TV3 i de Catalunya Ràdio han denunciat de forma reiterada l'organigrama de funcionament, amb una trentena de càrrecs de designació directa, sovint excol·laboradors dels directius, amb processos a mida i sense transparència, i amb presumptes estratègies per eludir la normativa de contractació pública.

Què han fet els governs successius i què fa el Govern actual? No han fet res: ni una rectificació ni una dimissió. I el que és el més greu és que no han fet ni una sola disculpa. Aquesta situació és el reflex d'un sistema podrit que es protegeix a si mateix mentre menysprea els professionals que sostenen els serveis públics.

Aliança Catalana reclamem: un procés de selecció ràpid, garant i amb terminis acotats; un inventari exhaustiu dels llocs vacants abans d'acabar aquest any, amb una auditoria de la seva eficiència i productivitat; un sistema de mobilitat real, transparent i equitatiu; una gestió àgil de les reclamacions; una relació pública i detallada de llocs de treball ocupats per personal de confiança. Perquè no volem una funció pública al servei de l'*status quo*: volem una administració nacional catalana amb mèrits i eficient, amb professionals formats i seleccionats per capacitat i no per carnets de partit.

A l'inici d'aquesta intervenció he dit: «La feina ben feta no té fronteres.» Doncs acabaré l'altra part de la frase: «La feina mal feta no té futur.» I el que Aliança Catalana volem és una Catalunya lliure i amb el futur que ens mereixem. Prou entrebancs a l'esforç de la gent honesta i prou malgastar els diners dels contribuents catalans.

Moltes gràcies.

El president

Per tal de pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Agustí Colomines i Companys.

Agustí Colomines i Companys

Diputat Gimeno, miri, mirar enrere és la feina dels ganduls, eh? Perquè, miri, si jo li volgués parlar d'enrere, aquí l'honorable conseller Espadaler, que és diputat des de l'any 2003, té més responsabilitat sobre Convergència i Unió i els seus governs que la que pugui tenir qualsevol dels diputats de Junts per Catalunya que estigui aquí assegut, eh? (*Remor de veus.*)

El president

Silenci, si us plau. Silenci. (*Veus de fons.*) Silenci, senyor Cid.

Agustí Colomines i Companys

El que no fa per mi... Miri, jo sé la diferència que hi ha entre una tertúlia i el Parlament de Catalunya, i porto un any aquí i no crec mai haver perdut els papers en aquesta..., i n'he vist perdre bastants, de papers aquí.

Bé, dit això, només li vull agrair al diputat Jordi Albert les esmenes presentades i a la diputada Montserrat Berenguer també les esmenes presentades, perquè, en definitiva, han enriquit la moció i li han donat més solidesa, i no tinc per què no reconèixer-ho en aquests moments.

I perquè en la funció pública hi crec moltíssim, no? Perquè, miri, soc un gran defensor de l'Administració pública, primera, perquè soc socialdemòcrata. Però el que no soc mai és jacobí. Jacobí no ho soc, perquè crec en una administració pública que centrifugui la seva iniciativa, que la seva força sigui centrífuga, no centrípete, que és el que passa molt sovint amb l'esquerra com la que tenim aquí al costat, que és nord-coreana, per entendre'ns, sovint. Crec que ha de ser font de riquesa i de distribució. Perquè una administració endreçada, simple i ben feta és l'única garantia de la justícia social. La resta? És clientelisme.

Moltíssimes gràcies per tota la feina feta conjuntament.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquest matí, que són els punts 15, 16, 17, 18, 19 i 20 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Iniciem ara les votacions.

El Grup Parlamentari Popular demana la paraula a través del seu portaveu, el senyor Juan Fernández. Per què em demana la paraula?

Juan Fernández Benítez

Sí, president, en virtut de l'article 88.2 del Reglament. Era per demanar les votacions separa..., la lectura dels punts, la lectura del punt 2 de la moció 19 i la lectura del punt 9 de la moció 20.

El president

Punt 2 de la moció 19.

Juan Fernández Benítez

I el punt 9 de la moció 20.

El president

I el punt 9 de la moció 20. Molt bé.

Del Grup Parlamentari de VOX ens constava que també volien lectura separada del punt 2 de la seva moció. És així? (*Pausa.*) Sí? (*Pausa.*) Doncs VOX demanen també la lectura del punt 2 de la seva moció, que és la primera. Molt bé.

Per tant, iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquest matí. Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte de la venda a la manta (continuació)

302-00128/15

Començarem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte de la venda a la manta.

I començarem votant el punt número 8.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 11 vots a favor i 16 abstencions.

Tot seguit demano al diputat secretari segon, l'honorable senyor Juli Fernández, la lectura del punt 2 d'aquesta moció.

El secretari segon

«Que mientras nuestros autónomos y comerciantes soportan una presión fiscal asfixiante, una normativa administrativa cada vez más intrusiva y una competencia feroz de las grandes plataformas digitales, ven cómo frente a sus puertas se permite la venta ilegal de productos a plena luz del día, sin licencia, sin pagar impuestos, sin control ni regulación.»

El president

Procedirem a votar la resta de punts: de l'1 al 7 i del 9 a l'11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema de salut (continuació)

302-00129/15

Votem tot seguit la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació del sistema de salut.

Votem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, 63 vots en contra i 4 abstencions.

Votem, a continuació, el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 11 vots en contra i 42 abstencions.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 105 vots a favor, 11 vots en contra i 19 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 11 vots en contra i 57 abstencions.

De manera conjunta, votarem els punts 5, 7 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Votem els punts 9, 9 bis i 10 de manera conjunta.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 108 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Votem el punt número 11.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 68 vots en contra, 67 vots a favor i cap abstenció.
Votem el punt 11 bis.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, 26 vots en contra i 2 abstencions.
Votem ara la capçalera del punt número 12.

Comença la votació.

La capçalera del punt número 12 ha estat aprovada per 30 vots a favor, 26 vots en contra i 79 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 12.a, 12.b i 12.c.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 61 vots en contra, 32 vots a favor i 42 abstencions.

Votem a continuació el punt 12.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.
I, finalment, votarem el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 107 vots a favor, cap vot en contra i 28 abstencions.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política agrària comuna (continuació)

302-00130/15

Votem... Procedim a votar la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la política agrària comuna.

Començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.
De manera conjunta votarem els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 11 vots en contra i 15 abstencions.

I, finalment, votarem el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les administracions locals (continuació)

302-00132/15

Ara votarem la moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques amb relació a les administracions locals.

Comencem votant el punt 1.

S'inicia la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 67 vots en contra, 57 vots a favor i 11 abstencions.
Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 83 vots a favor, 52 vots en contra i cap abstenció.
Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 85 vots a favor, 42 vots en contra i 8 abstencions.
Votem el punt 3 bis.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 65 vots a favor, 48 vots en contra i 22 abstencions.
Votem el punt número 4.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.
De manera conjunta votarem els punts 5, 5.1 i 11.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.
Conjuntament també votarem els punts 6.1 i 6.2.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per 81 vots a favor, cap vot en contra i 54 abstencions.
Conjuntament votarem els punts 7 i 13.
Comença la votació.
Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.
Votem el punt número 8.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 85 vots a favor, 48 vots en contra i 2 abstencions.
Votem el punt número 9.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 82 vots a favor, 11 vots en contra i 42 abstencions.
Votem el punt número 10.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, 42 vots en contra i cap abstenció.
Votem el punt número 12.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 131 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.
I, finalment, votarem el punt número 14.
Comença la votació.
Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la feblesa de l'Estat a Catalunya (continuació)

302-00133/15

Procedim a votar la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la feblesa de l'Estat a Catalunya.

Comencem votant els punts 1.a i 1.b de manera conjunta.

S'inicia la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 120 vots en contra, 15 vots a favor i cap abstenció.

D'acord amb la petició que ha fet el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, demano a la diputada secretària tercera, la senyora Glòria Freixa Vilardell, que procedeixi a la lectura... No és la senyora Glòria Freixa? (*Veus de fons.*) Ah, no! (*Rialles.*) Perdonin. La secretària, la diputada secretària tercera, la senyora Rosa Maria Ibarra.

La secretària tercera

Gràcies, president.

«El respecte institucional i la mútua cooperació de les institucions són fonamentals per a la convivència democràtica, l'estabilitat política i social i la prosperitat

econòmica. Per aquest motiu, el Parlament de Catalunya valora positivament la presència a Catalunya del rei Felip VI, i la recuperació de la interlocució de la Generalitat de Catalunya amb el cap de l'Estat.»

El president

Votarem de manera conjunta els punts 1.c., el punt 2, que s'acaba de llegir, el punt 3, incloses totes les lletres, i els punts 5.a, 5.b, 5.c i 5.e.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

Votem de manera conjunta els punts 4.a i 6.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt 4.b.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció. I, finalment, votarem el punt 5.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 109 vots en contra, 15 vots a favor i 11 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la funció pública (continuació)

302-00135/15

I, finalment, votarem la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la gestió de la funció pública.

Comencem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 62 vots en contra i 6 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 1 bis i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 2, 2 bis i 3 bis.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 78 vots a favor, cap vot en contra i 57 abstencions.

Votem el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 118 vots a favor, cap vot en contra i 17 abstencions.

Votarem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 129 vots a favor, cap vot en contra i 6 abstencions.

Votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 104 vots a favor, 15 vots en contra i 14 abstencions.

Ara demano a la diputada secretària quarta, la senyora Judit Alcalá, que procedeixi a llegir el punt número 9 d'aquesta moció, d'acord amb la petició formulada pel Grup Popular.

La secretària quarta

«Analitzar en profunditat les greus irregularitats denunciades en el procés selectiu del Cos d'Agents Rurals –convocatòria direcció general 1/2024–, amb l'objectiu de preservar la confiança en els processos selectius públics i garantir que totes les persones opositores són valorades amb els mateixos criteris i condicions.»

El president

Procedim, doncs, a votar el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 68 vots a favor, cap vot en contra i 67 abstencions.

I, finalment, votarem els punts 10 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 109 vots a favor, 25 vots en contra i cap abstenció.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a dos quarts de quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i sis minuts i es reprèn a dos quarts de quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i el lletrat Ramon Eudald Torrents Munt.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera d'Igualtat i Feminisme, el conseller d'Unió Europea i Acció Exterior, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda. Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret al lleure i a les oportunitats educatives a l'estiu

302-00131/15

El vint-i-unè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret al lleure i a les oportunitats educatives a l'estiu. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Bona tarda, diputades, diputats. Benvinguda la resistència d'aquesta cambra aquí, eh?, a primera hora. (*Remor de veus.*) Bé, intentaré que no sigui tan ensopit com perquè no puguin sostenir-ho, eh?

Bé, l'accés al lleure educatiu és un dret fonamental d'infants i adolescents, tal com ho regula l'article 31 de la Convenció sobre els drets de l'infant i l'article 44.3 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, i correspon a la Generalitat, per tant, facilitar l'accés al lleure, facilitar l'accés al joc i la participació dels infants en activitats culturals, artístiques, recreatives i d'esplai durant les vacances d'estiu. El lleure educatiu té un impacte positiu en el desenvolupament cognitiu i social dels infants, especialment els dels col·lectius més desfavorits, i ofereix una eina de cohesió social i

de suport a la conciliació familiar i augmenta la participació laboral, especialment en el cas de les mares.

Malgrat això, l'accés a aquest tipus d'activitats segueix sent desigual, amb una bretxa clara entre infants de famílies amb recursos econòmics i de famílies més vulnerables. Aquest estiu, 237.637 infants i joves participaran en activitats de lleure educatiu. Però no és suficient. Parlem de prop de 400.000 infants, el trenta per cent en situació de vulnerabilitat, d'aquí la reivindicació de la seva universalitat com a eina de transformació social. Tot i que les activitats de lleure educatiu són una pràctica habitual a Catalunya, amb un vuitanta-tres per cent dels infants entre sis i quinze anys participant-hi, segueix havent-hi una gran desigualtat. Així, un seixanta per cent d'infants i adolescents de nivell socioeconòmic baix no participen en activitats de lleure durant les vacances d'estiu, enfront del setanta-cinc per cent de participació dels de més activitat econòmica. Per tant, garantir l'accés a un lleure educatiu de qualitat és essencial per assegurar el seu benestar i una societat més igualitària i cohesionada, on tots els infants «disfrutin» de les mateixes oportunitats. La inversió en lleure és estratègica per poder fer-ho possible.

La mesura afavorirà el desenvolupament de competències socials, emocionals i cognitives en tots els infants i reduirà l'exclusió social i l'abandonament escolar prematur. A més, proporciona un suport molt valuós a les famílies, especialment les més vulnerables. Per això, proposem que el Govern prioritzi la infància i les seves necessitats amb prou pressupost el 2026 per garantir la igualtat d'oportunitats; que es garanteixi l'accés universal al lleure educatiu a tota la infància, tant durant el curs escolar com durant l'estiu, independentment del nivell socioeconòmic o la situació de discapacitat; que es reforci el finançament local per a les polítiques d'infància a l'estiu i es doni prioritat als municipis i barris amb més infància en situació de vulnerabilitat, amb una millor oferta i també amb millor accessibilitat econòmica. Si despleguem i executem l'estratègia de reconeixement del lleure educatiu amb un calendari definit per a la seva universalització i la seva aplicació real al territori, si assegurem el desplegament complet i reglamentari de la llei de drets i oportunitats per a la infància i l'adolescència, garantirem la qualitat del lleure i la inclusió d'infants amb necessitats educatives especials o diversitat funcional, famílies monomarentals, famílies nombroses, persones amb discapacitat i també menors en acolliment residencial.

Hem de conèixer l'impacte de les mesures adoptades, i amb un sistema d'avaluació i seguiment amb indicadors clars és possible. I necessitem també reduir la bretxa de l'idioma fomentant l'ús actiu del català i l'hàbit lector durant aquestes activitats. Instem finançar la garantia alimentària durant les vacances escolars i també que se cedeixin espais educatius climatitzats a l'estiu com a refugi climàtic, i allà on no hi hagi espais educatius, equipaments de caràcter públic que reuneixin les mateixes característiques.

S'ha de reconèixer –i, a més a més, amb molta insistència– la tasca educativa del personal del sector del lleure i, per tant, dissenyar un pla de suport a les entitats perquè puguin fer la seva tasca de forma adequada, amb finançament suficient i formació contínua. Com s'han de dignificar també les condicions laborals i salarials del personal del sector d'atenció a la infància i l'adolescència, que es mereixen jornades i contractacions estables i també una inversió suficient per fer novament atractiu el sector per a les professionals. És imprescindible reconèixer les competències professionals dels suports per a persones en situació de discapacitat dins el sector del lleure educatiu.

I –acabo, president–, per últim, considerem clau garantir l'estabilitat tant dels equips socials com dels serveis de suport a les famílies en centres educatius, per assegurar un acompanyament i informació eficaç a les famílies en coordinació amb les entitats del lleure. Els infants del nostre país s'ho mereixen i crec que la nostra societat en el seu conjunt, també.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Hi ha tres grups parlamentaris que hi han presentat esmenes. I en primer terme, per defensar-les, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Najat Driouech Ben Moussa.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé; bona tarda. Gràcies, president. Jo no sé si és perquè és primera hora, o potser és un tema de l'àmbit social i no deu generar gaire interès a nivell general, però crec que nosaltres aquí el que volem donar-li la... (*Veus de fons.*) Estic parlant a nivell general. És una reflexió que ens fem entre tots. (*Remor de veus.*) No demano interpel·lar (*remor de veus*), parlo a nivell general. Però, bé, si volen vostès ens interpel·lem... (*Remor de veus.*)

El president

Si us plau. Si us plau...

Najat Driouech Ben Moussa

Ens interpel·lem, cap problema.

El president

Continuï, diputada.

Najat Driouech Ben Moussa

Ens interpel·lem? (*Pausa.*)

Bé, avui debatem una moció que ens presenta el Grup dels Comuns sobre el dret i les oportunitats del lleure educatiu a l'estiu. I nosaltres..., almenys així jo ho faré, aprofitaré aquests minuts per poder explicar el posicionament nostre, d'Esquerra Republicana, respecte a aquest tema. I ja li avanço, diputada Lozano, que nosaltres votarem a favor de tota la moció.

Una moció que és molt pertinent en el moment que nosaltres ens trobem justament, que és en plena temporada d'estiu, i que, tot i així, considerem que és fonamental recordar que les activitats del lleure són essencials per al desenvolupament personal i social dels infants i adolescents, promovent relacions socials, valors i competències transversals, i que aquestes, almenys al nostre entendre, s'han de promoure al llarg de tot l'any.

A Catalunya, les activitats del lleure formen part del dret a l'educació, i per aquest motiu el Govern republicà ja va adoptar un seguit de mesures per poder garantir aquest lleure educatiu, com, per exemple, l'aprovació de l'estratègia per poder reconèixer aquest lleure educatiu. I ens preocupa que el Govern actual no ho estigui desplegant. I, per això, nosaltres, en aquest sentit, sent una estratègia que tenia un ampli consens, hem presentat una esmena, i agraïm a la diputada Lozano que ens l'hagi acceptat. Per altra part, també el conseller Campuzano va desplegar l'estratègia per poder combatre la pobresa infantil a Catalunya 2024-2030, amb la qual sí que celebrem, evidentment, que la consellera Martínez Bravo continuï amb els treballs.

Mirin, aquest dilluns, en aquest Parlament la síndica de greuges situava la importància del lleure educatiu en el Parlament, a la Comissió del Síndic de Greuges. I a la seva intervenció, a l'hora d'explicar l'informe, ens situava diferents elements que nosaltres voldríem compartir amb vostès. El primer, la universalització del dret al lleure educatiu, que aquí aprofito per recordar que a Catalunya disposem de plans educatius d'entorn que s'adapten a cada realitat del territori, i així s'inclou l'accés a aquestes activitats per a infants i adolescents en situació de vulnerabilitat, incloent-hi garantir el menjador escolar en els mesos d'estiu.

L'altre punt important –tant, que el situava la síndica– és l'accessibilitat del lleure educatiu, ja que ens alertava que hi havia gran dificultat o grans barreres per poder accedir a aquest lleure educatiu, especialment les famílies vulnerables.

I l'altre punt que nosaltres també voldríem compartir, i que no és menor, és els difícils accés i participació que tenen els infants amb discapacitat en aquestes activitats de lleure educatiu i que els hi presenten moltes barreres, no només, diguem-ne, d'accés, els propis espais no estant habilitats, sinó que, a més a més, suposa un sobrecost per a moltes famílies. I per això nosaltres, en aquest punt, hem volgut també presentar una esmena al punt 5 per poder assegurar una ampliació de places públiques d'aquest lleure inclusiu, per poder assegurar que els infants amb discapacitat puguin també garantir la seva participació i, també, que els professionals que els atenguin tinguin realment una formació específica.

Dit això –i per acabar–, nosaltres considerem que és important aquest lleure, però també és important que el conegui tothom. Per això també presentem una esmena que vol que el tercer trimestre del 2025 es realitzi una campanya de sensibilització i reconeixement del lleure educatiu com a eina clau en valors i desenvolupament comunitari; visibilitzar la trajectòria històrica del sector i les seves entitats, amb especial incidència en els territoris amb poca presència actual de l'oferta educativa de lleure. Creiem que això representarà un bon mecanisme per poder promoure el lleure educatiu com les seves entitats.

I em permetrà, president, que m'allargui dos segons per fer simplement un reconeixement. Un reconeixement a les entitats que fa molts anys que treballen en aquest lleure educatiu per a infants, joves i adolescents; a totes les professionals de casals, de colònies, de campus d'estiu, que a moltes famílies, a moltes mares i a molts pares..., fan que avui, per exemple, jo i moltes de vosaltres estigueu aquí.

Moltes gràcies.

El president

Per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Judit Alcalá González.

Judit Alcalá González

Gràcies, president. Primer de tot, deixi que comenci agraint-li a la diputada Núria Lozano la predisposició a l'hora de negociar les esmenes, el tracte rebut i també el to, així com la voluntat d'arribar a acords dintre de les esmenes que ens ha pogut acceptar.

Des del nostre grup parlamentari volem expressar el nostre suport a aquesta iniciativa que posa al centre del debat polític una qüestió essencial per al futur del nostre país: el dret dels infants i adolescents a l'educació en el lleure i a les oportunitats formatives fora del període lectiu, és a dir, a l'estiu.

I compartim plenament que la infància ha de ser una prioritat transversal en l'acció de govern. No només és una qüestió ètica, sinó que és una aposta estratègica de país. Un país que no protegeix la seva infància, que no garanteix la igualtat d'oportunitats des de les primeres etapes de la vida, que no defensa que els infants tenen dret a jugar al Lego, a jugar a nines, a jugar a pilota, a llegir, a jugar a patis i parcs del nostre país, a gaudir del lleure educatiu a l'estiu, és un país que condemna generacions senceres a reproduir desigualtats estructurals.

El Govern, així com el grup parlamentari que dona suport al Govern, té un compromís ferm amb la infància, amb el dret al lleure també, i amb erradicar la pobresa infantil. I no només ho diem, sinó que ho fem. Per això proposàvem que l'accés universal al lleure educatiu s'enfoqués també des d'una perspectiva..., especialment amb infants i famílies que més ho necessitaven.

Aquest enfocament, que ja s'està produint i traduït en polítiques concretes..., el Govern ha impulsat també, i impulsa, l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil, que identifica l'accés al lleure educatiu com una eina prioritària, amb calendarització. El 2024 es va dotar amb prop de 2 milions d'euros les entitats de lleure, cobrint el cent per cent de la demanda registrada.

I aquest sistema, a més a més, permet avaluar els resultats amb indicadors i seguiment de dades. És veritat que caldria millorar i fer més indicadors, però lo que és el Govern està treballant amb aquestes dades.

Dades que aquesta setmana, com ha dit també la diputada Lozano, més de 230.000 infants, adolescents i joves participen a més de 4.600 activitats entre casals, acampades o colònies. També hi ha una línia d'ajuts especial de 600.000 euros per a infants amb discapacitat o dependència, i també monitors i monitores de suport per als infants amb necessitats especials. El Govern està fent esforços per augmentar totes aquestes places també.

També compartim, que és fonamental, reforçar la implicació d'entitats i els ajuntaments del nostre país. Per això, el curs vinent s'incorporaran dos nous plans educatius d'entorn per fer arribar aquestes oportunitats més enllà, on són més necessàries.

Ara bé, per fer-ho també cal garantir-ne la disponibilitat pressupostària. Per això necessitem compromisos també i compromisos econòmics, especialment. I no és una limitació, ni molt menys, és una manera de garantir la viabilitat de les mesures. El Grup Socialistes i Units per Avançar apostem per una política responsable, ambiciosa, però alhora també realista, i crec que tots l'hauríem de tenir.

També compartim plenament el punt que expressa la dignificació de la professió d'aquest col·lectiu. No podem parlar de polítiques educatives sense reconèixer la tasca dels professionals que les fan possibles. Per això, el nou acord parcial del conveni col·lectiu de lleure educatiu, amb millores laborals i salarials fins al 2028, és un pas fonamental també per dignificar aquesta professió i assegurar la continuïtat de projectes educatius.

Vull destacar també el treball conjunt de la Direcció General de Joventut i la Direcció General d'Autonomia i Discapacitat, que han promogut un grup de treball per garantir la inclusió real dels infants amb discapacitat a les activitats de lleure.

I creiem que aquest és el camí: garantir el dret al lleure per a tothom; per a tothom, sense cap exclusió.

Finalment, compartim també plenament que el lleure educatiu és també una eina de cohesió lingüística i cultural. Estem promovent el seu ús del català, fomentant la llengua també, així com l'aranès i la llengua de signes catalana en els seus àmbits corresponents. El català ha de ser una llengua de joc, de convivència i també d'oportunitats.

En definitiva, compartim l'esperit de la moció, reafirmem el nostre compromís amb una societat més justa, equitativa i cohesionada, i treballem tots també per una societat que posi la infància al centre i construeixi polítiques públiques a l'altura dels reptes que tenim com a país.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per presentar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán Suárez.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidente. En primer lugar, agradecer a la diputada Lozano y al Grupo de los Comunes por traer esta moción aquí; yo creo que es necesaria. Para nosotros, es una cuestión absolutamente prioritaria, que no es otra que la de la protección de la infancia, el apoyo a las familias y el refuerzo del ocio educativo como parte esencial del desarrollo personal, social y emocional de nuestros niños, jóvenes y adolescentes.

Hemos hablado también muchísimo, durante esta legislatura y la anterior, de los problemas de salud mental de nuestros jóvenes, y creo que, evidentemente, esta es una de las cuestiones que están relacionadas y que podrían ayudar a mitigar estas cifras tan preocupantes que tenemos encima de la mesa.

Se ha comentado ya por alguna de las portavoces que me ha precedido: hace tan solo unos días la síndica de *greuges* presentaba precisamente un informe para hablar

del ocio educativo y constataba lo que venimos a hablar hoy aquí, ¿no?, que no es un derecho universal garantizado en Cataluña.

Según este informe, las desigualdades económicas, sociales y territoriales impiden que una parte significativa de la infancia, especialmente aquellos niños que se encuentran en situación de vulnerabilidad, los adolescentes y también los menores con discapacidad, tienen muy complicado acceder a este tipo de actividades.

Se constata, además, una muy baja participación en el mes de julio y una inversión pública claramente insuficiente. Además, la falta de un marco legal específico y la ausencia de liderazgo institucional, más la escasa cualificación del personal educativo, refuerzan esta brecha.

Por tanto, como bien nos decía la síndica el lunes pasado, es urgente avanzar hacia un modelo que garantice el acceso universal, inclusivo y equitativo al ocio educativo como parte integral del derecho a una infancia plena.

Y creo que este es el espíritu de esta moción y que, como decía, nosotros compartimos plenamente, que es garantizar que ningún niño se quede atrás, que todos los menores tengan acceso a este tipo de actividades de ocio educativo de calidad, inclusivas y seguras, y también que las familias, especialmente aquellas más vulnerables, cuenten con apoyo real también en los periodos vacacionales.

Este ocio educativo –hablamos de casales, colonias, actividades deportivas, actividades artísticas– juega un papel fundamental en la socialización, en la adquisición de valores, pero también es un recurso clave para que las familias puedan conciliar, especialmente familias trabajadoras. Precisamente por eso creemos, como decíamos, que es un tema importante a tratar hoy aquí y que merece ser, como digo, debatido con rigor y con responsabilidad.

A mí, de las cosas que más me preocupan de esta moción es que contiene medidas que son muy ambiciosas, muchas de ellas, y que no vienen acompañadas de una partida presupuestaria suficiente. Y, por tanto, yo les quiero recordar aquí que estamos sin presupuestos. Les recuerdo también que ustedes, señores de los Comunes, son socios preferentes, junto con Esquerra Republicana, del Gobierno para negociar estos presupuestos, y, por tanto, pregunto cómo se van a financiar estas medidas.

Porque el compromiso con la infancia no se puede construir sobre promesas que luego quedan en papel mojado. Y creo que el movimiento se demuestra andando. Por lo tanto, cuando el Partido Socialista les haga esta llamada yo espero que las medidas que traen aquí en esta moción salgan reflejadas en esa negociación, porque lamentablemente en otras ocasiones hemos visto que sus prioridades son otras. Por tanto, estaremos pendientes durante estas negociaciones.

Como les decía también, para el Partido Popular, uno de los principales principios fundamentales es la libertad de las familias para escoger; por tanto, sí al acceso universal, pero no a la uniformización ni a la imposición por parte de la Administración.

Creemos que las ayudas tienen que llegar a todas las entidades, a todos los proyectos que evidentemente cumplan con los criterios de calidad y de inclusión, pero nos sirven públicos, privados, concertados, etcétera, de toda índole, siempre y cuando cumplan con estos requisitos, porque luego ya sabemos que las subvenciones siempre van a parar a los mismos.

Por tanto, creo que la universalidad es importante, pero la pluralidad también. Y las familias tienen que tener esa libertad para poder escoger las actividades que más se ajusten a sus valores, a sus horarios y a sus necesidades.

Y hablando de esto, el único punto en el que no nos hemos puesto de acuerdo –hemos presentado una enmienda, pero no ha salido adelante, cosa también previsible– es el punto 7, en el que se habla de fomentar el uso del catalán en las actividades de ocio.

A nosotros nos parece bien, evidentemente, promover el catalán, pero no a costa de excluir o relegar el castellano, que también es lengua oficial en Cataluña y que

tambien es un patrimoni comú de tots. Y creemos que el bilingüismo no debe ser un campo de batalla ideológico, sino que debe ser un espacio de convivencia y de respeto. Ustedes pretenden imponer el catalán hasta en las actividades extraescolares; ahora también en las actividades de ocio educativo. Sinceramente, nosotros creemos que esto es contraproducente.

Se ha hablado mucho de que estas actividades tienen que ser inclusivas. Yo quiero recordar cómo la lengua materna es un facilitador para aquellos niños, aquellos menores o jóvenes que tienen algún tipo de dificultad en el aprendizaje..., tenemos muchísimos informes de la UNESCO que recomiendan y hablan de este facilitador de la lengua materna, y ustedes aquí lo están excluyendo.

Por tanto, en este punto no nos pondremos de acuerdo, pero en el resto, por ejemplo, apoyar la dignificación de condiciones laborales del personal de ocio educativo; garantizar, como decíamos, esta equidad y este acceso universal, en esto votaremos a favor.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, diputada. I ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal que puguin fixar la seva posició.

I en primer terme, per fer-ho en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Rosa Jové i Montañola.

Rosa Jové i Montañola

President, diputats, diputades, bon dia a tothom. El nostre sentit de vot serà favorable a la moció. Per què? Perquè el compromís de Junts amb la infància és a nivells llegendaris i no pensem canviar d'aquí. I ja estaria aquí el discurs, si no fos perquè és la tercera vegada en aquesta legislatura on es demanen les extraescolars gratuïtes per a tots els nens. I a mi m'agradaria, els minuts que em queden, explicar per què això pot arribar a atemptar contra els drets dels nens.

Mireu, l'article 31 dels drets dels nens diu que els nens tenen dret al descans, a l'esplai –no a anar a un esplai, sinó temps d'oci, eh?– i al joc, i a participar lliurement en la vida cultural i les arts. Però molta gent va creure que això del joc era un article de segona i van començar a ficar extraescolars als nens, deures i tal, i era un dret que no s'acabava de garantir.

Mireu si va ser important que l'any 2013 van haver d'intervenir les Nacions Unides redactant lo que se'n diu «l'observació general número 17», que la poden trobar per internet. Les observacions generals són una manera d'explicar a la gent com s'ha d'interpretar bé un article, eh? Allí es recull..., ho he traduït del castellà al català –no està en català– perquè ens entenguem tots.

I cito textualment, pàgina 6: «El dret al joc i a l'oci implica temps de lleure exempt de tota obligació relacionada amb l'educació formal, les tasques domèstiques, la realització d'activitats dirigides per altres persones», és a dir, un temps en què el nen pugui dedicar a utilitzar-lo com vulgui. I continua: «La participació obligada en esports, jocs o organitzacions juvenils no forma part d'aquest dret.»

I la segona part de l'article 31, que diu «participar en la vida cultural i les arts vol dir» –i cito l'article, la pàgina número 7– «accés lliure i gratuït a museus, a teatres, a biblioteques, exposicions, instal·lacions esportives», etcètera; no a fer extraescolars.

De fet, a la pàgina 14 de l'observació número 17 diu que un impediment per exercir el dret al joc, que és molt important, és –i ho torno a citar– «la instrucció extra-programàtica», aquí sí que es refereixen a les extraescolars com a impediment, és a dir, que els deures escolars i les extraescolars redueixen el temps que els nens poden dedicar a activitats de la seva elecció.

D'on ve, llavors, tota aquesta confusió entre..., que s'han de garantir activitats extraescolars per a tothom? Bé, la majoria dels experts coincideixen en tres fets..., no solament al nostre país, eh?, a molts altres també ja es donen aquestes confusions,

i, per tant, tant senyors del comú, que gràcies per presentar aquesta moció, com a Esquerra, com a qui sigui, no us ho prengueu a títol personal perquè a mi també em passava, però els experts diuen que tot això ve degut a tres coses.

La primera, confondre lleure educatiu –l'ordre de les paraules és important, eh?–, que seria anar a museus, a fer concerts i tal, amb activitats educatives en temps del lleure. És diferent, eh? Mireu, jugar al xifres i lletres o a l'Scrabble és lleure educatiu, però no és un extraescolar. Veuen la diferència on està?

Bé, la segona és perquè la confusió podia vindre perquè en els dotze punts de Save the Children per lluitar contra la pobresa i vulnerabilitat es diu que s'han de fer activitats educatives extraescolars, però la traducció està malament, i va en aquest sentit d'activitats de lleure educatiu, com jugar, etcètera, etcètera.

I la tercera és perquè hi ha vegades que hi pot haver motivacions electorals i econòmiques per potenciar aquestes activitats, que això no vol dir que des de Junts no donem suport a tots els sectors implicats en el lleure educatiu –endavant, companys– però de vegades les motivacions poden ser fosques.

Per tant, companyes del Comú i Esquerra, perquè sé que heu presentat mocions altres vegades en aquest sentit, llegeixin, per favor, l'observació general número 17. Jo em quedo a la seva disposició i no continuem perseverant en l'error.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, president. Bona tarda, senyors diputats. El lleure educatiu és part essencial del desenvolupament integral dels nens i dels adolescents; s'ha dit ja aquí i és una obvietat. És, ha estat i hauria de continuar sent-ho, evidentment, i especialment en l'actualitat, perquè ha adquirit una dimensió especial en un context..., especialment en un context determinat per la minva de la socialització en l'espai públic i privat, en els carrers, per culpa, en definitiva, de l'era digital, i també en un context en el qual s'ha produït un canvi, una substitució de la relació social personal, natural, presencial, per una socialització artificial a través de les pantalles. D'aquesta manera s'està esvaint el vincle personal comunitari i es provoca, amb aquesta situació, una fusió sintètica, artificial, sense arrelament sòlid.

Avui, per tant, més que mai, l'educació mitjançant el lleure és una eina molt adient per adquirir vincles sòlids. Nens i joves poden així desenvolupar les seves habilitats socials, també poden gaudir d'un aprenentatge no formal; nens i joves també poden desenvolupar experiències de socialització autèntiques, espontànies, personals, per a desenvolupar-se emocionalment, socialment i físicament. El lleure educatiu també és una eina molt adient per als pares, que poden conciliar la seva vida familiar amb mesos en els quals han de continuar treballant i poden deixar els seus fills en un temps lliure ben guiat, amb total seguretat que podran continuar el seu desenvolupament integral com a persones.

No obstant això, la importància del lleure educatiu no es veu reflectida en la realitat del dia a dia a Catalunya. El mes de juliol..., s'han donat aquí unes xifres, però aquesta és molt punyent. Exactament és el mes de juliol el mes més crític per a aquesta qüestió de la conciliació familiar; el vuitanta per cent dels nens i adolescents no participen en activitats de lleure. El percentatge és més alt, evidentment, en les famílies més vulnerables. Entitats del lleure el que fan és denunciar específicament que tenen massa traves i burocràcia excessiva per tal d'aconseguir permisos i poder gaudir d'equipaments. I, per tant, tot això és un entrebanc, dificulta l'organització de les seves activitats.

A més a més, hem d'afegir-hi..., hi afegeixen, les entitats de lleure, traves laborals; traves laborals, perquè hi ha poc personal format adequadament –un 66,4 per

cent del personal educatiu, del lleure educatiu, no disposa d'una titulació pertinent. I aquesta és una situació greu, perquè, és clar, nosaltres, els que podem gaudir com a famílies d'aquest lleure educatiu, deixem el que més preuat tenim, que són els nostres fills, a les seves mans. A més a més, hi hem d'afegir l'estabilitat laboral dels monitors. I tot això provoca que, evidentment, el lleure educatiu perdi i no atregui més professionals.

I un altre problema que sí que es toca aquí a la moció dels Comuns, però crec que s'hi ha d'abundar, és el dels nens i els infants, els adolescents amb situacions educatives especials..., amb necessitats educatives especials. La majoria no compten amb personal de suport especial en les activitats de lleure. Si això ja passa a l'escola... L'altre dia vam estar parlant amb una família, a Mataró, amb un nen de cinc anys –cinc anys–, amb un autisme sever, que ha estat set mesos amb la incertesa de saber si podria comptar a l'escola amb un suport. Ell finalment ho ha aconseguit, després d'una batalla duríssima. Doncs, si això ja passa a l'escola, molt més passa a les activitats de lleure educatiu. El setanta per cent dels ajuntaments no ofereixen ajudes per a la participació dels nens i els infants amb discapacitats a activitats de lleure. I el Govern no ajuda, el Govern del PSC, malgrat que ha dit la diputada que atorguen una quantitat que és minsa i insignificant, són engrunes que no ajuden a tenir suport a les activitats de lleure. Amb la qual cosa, en conclusió, sí que estem a favor, evidentment, del lleure educatiu, que sigui accessible a tothom i també que sigui de qualitat.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí, bon dia. Primer de tot, agrair a la Núria Lozano haver presentat aquesta moció. Crec que és molt oportuna.

Precisament aquest dilluns la síndica ens presentava el seu informe relatiu al dret dels infants i els adolescents a accedir al lleure. I feia una comparativa respecte a l'últim que havia emès deu anys enrere, aquesta avaluació 2014-2024. I deia que, efectivament, sí que s'havia avançat, però no eren suficients els avenços que s'havien fet. Llavors, aquesta moció incideix en alguns dels punts claus i crec que és molt interessant.

També hi ha un tema important, del que ens explicava la síndica, que m'agradaria explicar perquè em sembla important a l'hora de dissenyar les polítiques públiques. Ens explicava aquest percentatge tant alt d'adolescents que no participaven durant l'estiu absolutament en cap activitat de lleure. Un percentatge molt més alt que el vuitanta que ha explicat ara el diputat que em precedia, en global; només amb els adolescents era més. És una etapa difícil, no?, del creixement dels infants. I, clar, també ens trobem amb un creixement dels problemes de salut mental en aquesta època, en aquesta edat, i és important que els hi donem alternatives; alternatives d'oci, alternatives de socialització, més enllà de les xarxes socials. I per això és important també l'escolta d'aquests adolescents. No podem dissenyar polítiques pensades per a ells sense escoltar-los, perquè després fem activitats que en realitat no els hi agraden i es queden a casa jugant amb les pantalles. Per tant, tinguem en compte que, a banda del que aquí puguem implementar i descriure i aprovar i votar, doncs, com és d'important també que els escoltem a l'hora de dissenyar-ho.

Aquesta moció per garantir l'accés universal al lleure recull la majoria de les propostes, de les recomanacions que formulava la síndica en el seu informe, i crec que amb les millores que s'han presentat a través de les esmenes, les acaba de recollir en la seva majoria. Una de les coincidències fonamentals és aquesta consideració del lleure educatiu com un dret universal, especialment per als infants i adolescents entre sis i quinze anys. Això ho recull un dels punts de la proposta, el número 2, i

estableix explícitament aquest dret i fins i tot concreta dues setmanes d'activitats garantides a l'estiu, tal com planteja la síndica. Ideal, que aquest deure no fos només a l'estiu, sinó que el poguéssim extrapolar i fer efectiu durant tot l'any.

La proposta també coincideix pel que fa a la necessitat d'un finançament específic i estable –en parlem als punts 1, 2, 3 i 4–; aquest finançament per a municipis, per a AFAS, per a entitats, no?, que són els elements que participen en aquest lleure educatiu. Cal reclamar un finançament finalista suficient. I aquí sí que cal fer aquesta distinció, aquesta atenció als territoris més vulnerables, aquesta mirada de desplegament territorial, perquè, si no, el dret no seria efectiu.

També, amb les esmenes que fan referència al desplegament dels plans educatius d'entorn i al servei de menjador d'estiu, també es connecta directament amb aquestes alertes sobre la manca de cobertura alimentària durant les vacances i, per tant, molt interessant que s'hagi recollit.

Pel que fa a la inclusió i l'accessibilitat, amb especial atenció als infants amb discapacitat, famílies vulnerables, infants en acolliment, la moció proposa aquest enfocament clarament alineat també amb la diagnosi de la síndica en aquest punt, sobretot al punt 5, en el que s'insisteix en aquesta necessitat de personal format, amb infraestructures accessibles, amb places especialment reservades.

També és important aquest seguiment i avaluació de l'impacte de les polítiques de lleure. Cal comptar amb dades desagregades per territori i per col·lectiu, per poder dissenyar polítiques que siguin realment efectives.

Pel que fa a la dignificació del sector del lleure educatiu, els punts de la moció que s'hi dediquen, els punts 9, 10 i 11, recullen amb detall aquestes necessitats de millores laborals, de reconeixement de professionals, d'estabilització de plantilles, que s'identificaven també com una condició indispensable per a garantir la qualitat de les activitats dintre de l'informe de la sindicatura.

Per últim, bé, en conclusió, la moció constitueix un pas significatiu, ben alineat amb aquestes recomanacions de la síndica de greuges, recull i articula la majoria d'eixos claus –la universalitat, equitat, inclusió, finançament i qualitat–, però clarament l'efectivitat dependrà de la concreció pressupostària. Si tot això que aquí aprovem després no es concreta en uns pressupostos, no es destinen diners que són necessaris, el desplegament territorial i equitatiu d'aquest compromís real per fer un canvi en la mirada cap al lleure educatiu com un dret i no com un servei complementari, doncs no acabarà sent efectiu.

Moltes gràcies, i votarem a favor de la moció.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per acabar, és el torn del Grup Mixt, i té la paraula la diputada Sílvia Orriols i Serra.

Sílvia Orriols Serra

En un món ideal a on els ciutadans fossin responsables, a on contribuïssin de forma justa a la societat, sense astúcies ni frauds, sense vocació de viure de subsidis o d'ajudes públiques, trobaríem lògica la gratuïtat universal dels casalets d'estiu i d'altres activitats de lleure per als infants. Però no som en aquest punt. Hi ha moltes famílies que es declaren vulnerables perquè l'Administració assumeixi el cost de la criança o formació dels seus fills i que, en acabat, tenen prou recursos per anar-se'n dos mesos de vacances al Marroc o a Colòmbia, o per enviar recurrentment transferències als països d'origen. És injust que es permeti que tot aquest gruix de persones s'aprofiti del sistema i que els qui compleixen i contribueixen han d'assumir sempre la factura dels ganduls i tramposos. És per això que Aliança Catalana defensa el cofinançament d'aquestes activitats, per garantir un mínim de compromís de les famílies i per compartir també amb ells cert grau de responsabilitat.

L'experiència ens demostra que les activitats gratuïtes no es valoren com Déu mana i el menyspreu cap a determinats serveis sempre acaba derivant en problemes

de convivència i de cohesió. Una convivència i cohesió que ja es veu prou trasbalsada per l'arribada incessant i massiva de nens estrangers, fruit de la immigració il·legal o dels reagrupaments familiars fraudulents que l'Administració tolera. Garantir plaça als casalets d'estiu de tots els infants residents a Catalunya és probablement impossible, i per això és tan important que tinguin prioritat els fills de les unitats familiars a on treballen ambdós progenitors. Cal donar seguretat, estabilitat i prioritat a qui contribueix al sistema. També han de tenir accés prioritari els infants amb discapacitat, i aquí és important establir una borsa pública de vetlladors que els ajuntaments puguin activar per no haver de denegar el servei a cap nen afectat.

De ben segur hi deu haver famílies que no compleixin cap d'aquests criteris i requisits i que quedin fora dels casalets d'estiu. No passa res, tu. Que el pare o la mare que no treballen els duguin a la font o a la plaça, com s'ha fet tota la vida. Perquè això anava de lleure, oi? O anava d'aparcament la canalla gratis perquè se n'ocupés un altre?

Seny i ordre.

La vicepresidenta primera

I ara, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, vicepresidenta. Siguem realistes i demanem l'impossible, i l'impossible és que no s'excloquin nens i nenes d'activitats de lleure en nom, cadascú, d'alguna de les seves dèries particulars. Moltes gràcies als grups esmenants per les seves aportacions, així com la predisposició. No sempre ha estat possible arribar a acords, però crec que entre totes hem millorat el text de la moció i hem avançat en una qüestió clau per a la igualtat d'oportunitats educatives, com és el dret al lleure i el dret a l'estiu, d'aquí l'ús d'aquest lleure per garantir, de forma lúdica, l'adquisició de competències lingüístiques en els diversos idiomes i també d'hàbits lectors.

El principal obstacle per assegurar que cap infant i adolescent es quedi sense casal d'estiu és el preu, no només per a famílies en situació de pobresa, sinó per a la majoria social del nostre país. És difícil accedir a beques, i totes les famílies treballadores durant les vacances necessiten el casal per a conciliació familiar –important–, però no pot passar pel davant dels drets dels infants. Inscriure un infant al casal té un cost de l'ordre de set-cents euros i la majoria de famílies no poden permetre's aquesta despesa i, per tant, encara més el cas dels col·lectius d'infants i joves en situació de discapacitat, ja que les famílies han de pagar els suports especialitzats.

En aquest sentit, les esmenes inicials del grup que dona suport al Govern tenien un punt decebedor, perquè restringien l'actuació a persones en situació de pobresa i vulnerabilitat, basada en un sistema de beques que estigmatitza i hem de superar d'un cop. Parlem de garantir drets universals, que no gratuïts, perquè es financen en funció de la capacitat econòmica de cadascú a través del sistema tributari. I el redactat definitiu parla de voluntarietat –vaig acabant– i no d'obligatorietat, sí per a l'Administració per garantir aquest dret.

Estem parlant d'uns diners a invertir que pràcticament no arriben als 60 milions d'euros (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i acabo– enfront de 3.200 milions d'euros d'un aeroport o 120 milions d'euros d'una variant. I, per tant, necessitem finançament públic estable i suficient per fer de la infància la prioritat principal, també als pressupostos 2026. L'obligació de l'Administració és superar aquestes barreres per a garantir la igualtat d'accés. Qüestió de prioritats polítiques. Esperem que tothom les tinguem prou clares.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia.

I justament el punt vint-i-dosè de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llibertat educativa. És presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Molt honorable president del Parlament, honorable consellera Niubó, avui des del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya presentem una moció fonamental per a la defensa del nostre sistema educatiu, un sistema que hauria de ser plural, obert, inclusiu i compromès amb la llibertat, però que, malauradament, aquesta pluralitat es veu avui amenaçada per les polítiques d'un govern socialista que pretén laminar la llibertat educativa i arraconar l'escola concertada.

El Partit Socialista, que en temps passats i en campanyes electorals defensava un sistema educatiu que combinava centres públics i concertats dins del marc del Servei d'Educació de Catalunya, doncs, ha cedit a les pressions del seu soci de govern de l'esquerra dogmàtica i ha acabat atacant directament l'escola concertada, deixant de banda milers de famílies que confien, que confiem cada dia en aquest model per educar els nostres fills.

Avui ens plantem amb fermesa i sense complexos per aixecar la bandera de la llibertat educativa i de l'escola concertada, un pilar fonamental del nostre sistema educatiu que l'esquerra catalana, amb la seva visió dogmàtica, vol desmantellar. Nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, diem «prou». Prou a l'atac sistemàtic contra la diversitat educativa; prou a la hipocresia d'una esquerra que parla d'igualtat mentre condemna les famílies a un model educatiu monolític, i prou a la seva arrogància ideològica que menysprea el dret sagrat que tenim els pares i les mares a triar l'educació dels nostres fills. És hora de dir les coses pel seu nom. L'escola concertada no és el problema, sinó que és la solució per a una Catalunya plural, diversa i en llibertat.

L'escola concertada no és subsidiària de la pública. L'escola concertada és pública en el seu servei i és privada en la seva gestió. Per això, avui portem aquesta moció, per posar negre sobre blanc l'escola concertada. I ho diem amb dades, ho diem amb xifres, ho diem amb la realitat sobre la taula i ho diem perquè ens preocupa que un model que ha garantit llibertat, excel·lència i igualtat d'oportunitats estigui sent erosionat des de dins per criteris ideològics i sectaris.

Senyors socialistes, com poden vostès defensar, dir que defensen la igualtat d'oportunitats mentre promouen la marginació d'un model educatiu que escullen, que escollim lliurement 370.000 famílies de Catalunya? (*Alguns aplaudiments.*) Com poden parlar de qualitat educativa mentre infrafinancen sistemàticament l'escola concertada? Com poden parlar de llibertat mentre restringeixen l'oferta educativa i dificulten el dret de les famílies a escollir el projecte que millor s'adequa als nostres valors i conviccions?

Aquesta moció que avui presentem no va només d'escola concertada. Va de llibertat. Va de pluralisme. Va de justícia. I articula disset punts clars, concisos i absolutament necessaris per revertir la tendència de marginació que pateix en aquests moments l'escola concertada a Catalunya. Volem, en primer lloc, una planificació educativa que respongui a la realitat demogràfica i a la demanda social real, no a les imposicions ideològiques. I això vol dir escoltar les famílies, a totes, les que a vostès els hi agraden i les que no també, i no ignorar-les. Vol dir equilibrar l'oferta pública i concertada, no eliminar places de concertada per afavorir només l'ensenyament públic.

Proposem també un pla de sostenibilitat per a les escoles concertades, especialment per a aquelles amb baixa matrícula degut a la disminució de la natalitat. Volem ajuts, volem flexibilització administrativa, inversions estructurals i eines per evitar

el tancament de centres, que són, en molts casos, històrics i essencials per a les comunitats on es troben.

Aquesta moció també demana una zona educativa única per garantir la llibertat de tria de centre i lluitar contra la segregació escolar de veritat, no només amb titulars de premsa. El Partit Socialista ha deixat d'escoltar la societat civil, ha deixat d'escoltar les famílies i ha deixat de defensar realment la llibertat educativa. I s'ha posat al costat d'un model únic i centralitzat. Però no hi ha un únic camí cap a l'excel·lència. L'educació ha de ser plural, i això vol dir pública i concertada, treballant conjuntament, no confrontant-les.

Aquesta moció no pretén dividir. Pretén construir, pretén defensar, pretén garantir que cap família, cap infant i cap centre siguin discriminats per motius ideològics. Per això convidem a tots els grups parlamentaris a deixar de banda els dogmatismes i votar favorablement aquesta moció del Partit Popular.

Moltes gràcies.

El president

Hi ha dos grups que hi han presentat esmenes, i per defensar-les en primer terme i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la molt honorable senyora... No? *(Pausa.)* Ah!, vinga, molt bé. Ens han dit... Molt bé. Té la paraula la... *(Veus de fons.)* Sí, exacte, la diputada Sònia Martínez i Juli.

Sònia Martínez i Juli

Gràcies, president. Consellera, diputats i diputades, avui debatem una moció que, sota l'aparent bandera de llibertat educativa, planteja qüestions fonamentals sobre el model d'escola catalana i el Servei d'Educació de Catalunya. Des de Junts, defensem un sistema educatiu plural i cohesionat, que integra de manera harmoniosa els centres públics i els d'iniciativa social, tal com estableix la LEC; un model que ha demostrat la seva capacitat per garantir el dret a l'educació, la qualitat i el respecte a la pluralitat.

Amb aquesta voluntat constructiva, hem presentat diverses esmenes al text per ajustar-lo a la realitat del nostre sistema educatiu i per posar en valor el paper imprescindible de l'escola concertada a Catalunya. Agraïm sincerament a la diputada Eva García la seva actitud dialogant, que ha permès assolir diversos acords, amb l'acceptació de dues esmenes i la transacció de tres més.

Una de les esmenes incorporades fa referència a la sostenibilitat de l'escola concertada. I quan parlem de sostenibilitat no parlem només d'edificis o de pressupostos, parlem de persones, de mestres vocacionals, de projectes educatius consolidats i de comunitats que fan escola cada dia al servei del nostre país.

També hem aconseguit que s'incorpori una proposta per garantir el manteniment i la redistribució del personal docent afectat per la pèrdua de grups. Catalunya, no podem perdre experiència ni talent docent per manca de planificació o de voluntat política.

Considerem especialment rellevant l'augment dels fons destinats a l'escolarització d'alumnes amb necessitats específiques en centres concertats. Aquesta és una qüestió de justícia, és una qüestió de dignitat. Cap alumne ha de rebre menys recursos o atenció segons el centre on estudii. L'escola inclusiva ha de ser efectiva i real a tots els centres del Servei d'Educació de Catalunya.

Igualment significativa és la incorporació d'indicadors de seguiment i un sistema d'avaluació transparent amb la participació dels centres. Avaluar no és desconfiar, és garantir aquesta eficàcia de les polítiques educatives. I la comunitat educativa té dret a reconèixer, a conèixer com s'apliquen aquestes mesures que l'afecten i també a participar-hi activament.

Lamentem, però, que no s'hagin acceptat altres esmenes que des de Junts considerem imprescindibles; per exemple, la flexibilització de ràtios, però tenint en compte la matrícula viva, una realitat que impacta directament en la planificació educa-

tiva i que no podem continuar ignorant si volem uns centres que estiguin preparats per atendre adequadament tot l'alumnat, perquè hi han centres que han perdut una unitat ara, al juliol, però que han escolaritzat desenes i desenes d'alumnes durant el curs que acabem de tancar.

I pel que fa a la zonificació escolar, des de Junts defensem un model que respecti la diversitat de l'oferta educativa i la realitat de cada territori. La zona única que vos-tès proposeu sí que pot semblar més equitativa sobre el paper, però aplicada sense matisos, doncs, pot acabar generant encara més segregació, especialment en aquells entorns rurals o bé en aquells amb dèficit d'oferta.

També votarem en contra de la proposta sobre conductes disruptives, perquè apostar per aquest enfocament punitivista pensem que és anar en direcció contrària a l'evidència pedagògica. Cal dotar els centres de recursos. Cal dotar-los de protocols que ajudin a reconduir totes aquestes situacions, però des d'una perspectiva educativa i també preventiva.

També rebutgem la proposta de finançar aquelles escoles que segreguen per sexe. Nosaltres respectem la diversitat pedagògica, però defensem fermament que els fons públics han de promoure la coeducació, la igualtat d'oportunitats i la convivència entre nens i nenes des de l'inici de l'escolarització.

Des de Junts per Catalunya, treballem per un sistema educatiu fort, un sistema cohesionat i un sistema plural: el model català d'èxit. Un model català i en català que garanteixi l'equitat, que respecti la llibertat d'elecció de les famílies i que no deixi enrere cap escola, cap docent i, sobretot, cap alumne.

Gràcies.

El president

I per defensar les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Gisela Navarro Fuster.

Gisela Navarro Fuster

Gràcies, president. Bona tarda a tothom. Consellera, diputats i diputades, no sé ni per on començar. Hi han dues maneres d'analitzar el que representa aquesta moció subsegüent..., precisament d'una interpel·lació que preferim oblidar des del nostre grup, pel to de la diputada García i per la inexactitud d'algunes coses que aquell dia va dir.

Com deia, hi han dues maneres d'analitzar aquesta moció. La primera, doncs, és interpretar-la com un seguit d'instruccions, demandes i afirmacions sobre el paper que juga l'escola concertada o d'iniciativa social dins del Servei d'Educació de Catalunya. I aquí hem d'agrair l'esforç de transacció i d'acceptació d'esmenes. El PSC i Units per Avançar hem presentat un total de catorze esmenes i ens n'han acceptat cinc i n'hem transaccionat dues més. Per tant, agraeixo molt a la diputada García, també –li dic lo bo i també lo dolent–, la seva predisposició de trobar-nos.

Aquí, com a PSC, sempre ens hi trobaran, perquè, ja ho avanço –i no és espòiler, perquè ho he dit moltes vegades, però ho torno a dir per si algú encara no ho tenia clar–, els i les socialistes estem a favor del Servei d'Educació de Catalunya, configurat per centres educatius de diferents titularitats. El que demanem i pel que treballem cada dia és per garantir que les dues titularitats, o les diferents titularitats, tinguin les mateixes regles del joc.

Què vull dir? Doncs mirin, primer, garantir la màxima qualitat educativa en totes i cadascuna de les escoles, sense cap elitisme. Segon, garantir la no segregació i la igualtat d'oportunitats a totes les escoles, sense excuses. Tercer, compartir el cinquant per cent de la responsabilitat, els deures i també les obligacions. Perquè, sí, encara hi ha desequilibri; perquè, sí, els nens i les nenes amb més vulnerabilitat social i econòmica no van a la concertada en la mateixa proporció que a la pública; sí, hi ha segregació i, sí, volem compartir les alegries, però també volem compartir els

moments crítics, com ara la davallada de la natalitat, quan tanquem línies a la pública i, sí, també en tanquem a la concertada. Iguals en tot.

Però vull posar també en valor els avenços que s'han fet, en aquest sentit, amb el compromís als centres educatius de qualsevol titularitat –les entitats, les administracions...– en matèria del pacte contra la segregació, perquè, sí, també el pacte contra la segregació està funcionant.

Nosaltres, com deia, hem presentat esmenes en el sentit de millorar el sistema de manera contínua, de ser curosos en la planificació educativa, de tenir en compte el conjunt del sistema educatiu, de tenir els recursos suficients per a l'abordatge de la diversitat i la inclusió –un tema molt important–, és a dir, garantir i ampliar aquells recursos que la LEC ja ens indica.

No recolzarem, evidentment, aquells acords que s'extralimiten de les pròpies competències que té la Generalitat amb relació a les diferents titularitats. Tampoc recolzarem aquelles propostes que pretenen que les escoles concertades tinguin més autonomia que les públiques i que puguin decidir sancions a l'alumnat o que puguin comportar pèrdues inclús de drets de l'educació, ni, evidentment, aquelles que promouen la diferència, en comptes de l'equilibri que els i les socialistes ja els hi he dit que estem buscant.

A l'inici de la meua intervenció, els hi comentava que hi havia dues maneres d'interpretar aquesta moció, aquest redactat. La segona manera és com una declaració política per visualitzar de quina banda s'està, no?, d'establir diferències –perquè sí que s'estableixen diferències. No és cap sorpresa, en aquest sentit, que el Partit Popular ens plantegi aquest redactat per posicionar-nos, com no serà cap sorpresa quan vagi baixant cada portaveu i expliqui quina és la seva postura.

Per al PSC i Units per Avançar no hi han bandes –no hi han bandes–: hi ha un únic sistema, hi ha un únic servei. Hi ha un servei de consens històric i de tradició catalana; el defensem i el volem just, però equilibrat. Un sistema on la qualitat educativa sigui la fita comuna, on l'escola sigui l'ascensor social per a tothom –tothom–; un sistema amb garanties, recursos i il·lusió per seguir transformant aquesta Catalunya que mereix molt més que retrets i marcs mentals de catastrofisme continu.

Moltes gràcies.

El president

I ara és el torn dels grups parlamentaris que no hi han presentat esmenes per tal de fixar llur posició. I per fer-ho en primer terme, i en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Irene Aragonès Gràcia.

Irene Aragonès Gràcia

Bona tarda. Gràcies, president. Bona tarda, consellera. Bé, avui el Partit Popular, sota el paraigua de la suposada llibertat educativa, ens presenta una moció que el que pretén és desmantellar els fonaments del model educatiu català i, a més a més, és un intent de debilitació de l'escola pública. Una moció que amaga, rere un llençatge, aparentment, que pot semblar conciliador, un atac frontal a la cohesió social i a l'equitat educativa.

Des d'Esquerra Republicana defensem, i ho fem amb molta convicció, el Servei d'Educació de Catalunya, que avui inclou tant l'escola pública com els centres educatius sostinguts amb fons públics, però aquesta inclusió no pot significar privilegis per a una part del sistema ni tractes desiguals. El PP defensa una part de la concertada –només una part–, aquella que no aposta pels compromisos col·lectius, que vol funcionar com una privada, però amb calers públics, i, a més a més, aquella que vol separar els nens i les nenes perquè tinguin una educació diferenciada.

Per tant, rebutgem de forma clara i contundent aquesta proposta del PP de lliure tria d'escola com a dret absolut. Aquesta aparent llibertat ha estat un dels grans motors que han provocat la segregació escolar, perquè en un sistema desigual els qui

tenen més recursos sempre tenen més capacitat de triar, i això no és llibertat, això és un privilegi. I nosaltres defensem igualtat d'oportunitats, no defensem privilegis educatius.

També volen, proposen revisar la zonificació escolar i avançar cap a una zona única, però no per lluitar contra la segregació escolar, sinó per afavorir dinàmiques que en la pràctica el que fan és que porten a una escola per a rics i una escola per a pobres. Naltros, en canvi, defensem el pacte contra la segregació escolar, un acord de país avalat per experts, avalat per entitats i tota la comunitat educativa. I el volem desplegar amb valentia i amb compromís i no pas amb discursos populistes. Cal recordar –cal recordar, i aquí vull fer una referència especial– que molts molts centres concertats, especialment els que tenen arrelament social, cooperatiu i compromís amb el territori, han fet passos molt molt importants per sumar-se a aquest pacte: han reduït ràtios, han assumit alumnat vulnerable i han col·laborat molt amb la xarxa pública. Això és el que cal reconèixer i consolidar.

Per això defensem la necessitat urgent d'un nou decret de concerts educatius, que no s'actualitza des de l'any 93; un decret que iguali les condicions i els drets entre pública i concertada, que fixi regles compartides, que garanteixi els compromisos amb l'educació inclusiva, amb la llengua catalana i amb l'equitat –que la majoria de centres educatius amb fons públics, concertats, fa anys, ja, que hi treballen–, i, per tant, que posi fi als privilegis injustificats que tenen d'altres. Però, ho repeteixo, no acceptarem una visió que divideixi, que classifica centres en funció del perfil social i que utilitza el concepte de llibertat per amagar un projecte ideològic i, a més a més, elitista.

Per tot això, i tot i reconèixer, eh?, que probablement en alguns punts aïllats hi podríem estar a favor o podríem compartir-ho, nosaltres fem una esmena a la totalitat en aquesta moció del Partit Popular. Perquè el problema no és només el detall, sinó que és el conjunt del relat, i aquest relat no el compartim ni el podem avalar.

I també volem dir que ens costa d'entendre que alguns grups parlamentaris, en aquest cas Junts i el PSC, hagin entrat al joc de fer esmenes a aquesta moció tan ideològica del Partit Popular. Per Esquerra Republicana hi ha dues línies vermelles que, evidentment, no podem traspasar: la segregació per sexe a les aules –que, per cert, se'ls hi està acabant gràcies a Esquerra Republicana–, i la imposició, tal com proposen, del cinquanta per cent del castellà a les aules de Catalunya.

Per tant, diem «sí» a un únic servei d'educació de Catalunya, sense privilegis, sense tampoc exclusions, i diem «no» a la proposta del Partit Popular, perquè el que pretén camuflar és una defensa del privilegi com si fos una llibertat.

Gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Manuel Jesús Acosta Elías.

Manuel Jesús Acosta Elías

Bé; moltes gràcies, president. Senyora consellera, senyors diputats, molt bona tarda. A pesar de que Esquerra Republicana, els Comuns, la CUP i también el Partido Socialista no quieren destinar recursos a la escuela concertada, debo recordarles que la LEC, *la llei d'educació de Catalunya*, establece que el Servicio de Educación de Cataluña está conformado por la educación pública, privada y la concertada. Así pues, todas las escuelas, independientemente de su titularidad, sea pública o privada, deberían tener los mismos derechos. Pero es que, más allá de la ley, son los padres que, en virtud de la patria potestad –es decir, el conjunto de atribuciones, derechos y obligaciones inherentes al hecho de ser padres–, son los que tienen la responsabilidad de educar a sus hijos, por mucho que repitan compulsivamente los socialistas, junto con los otros que acabo de enunciar, aquello que compulsivamente decía aquella ministra del Partido Socialista Obrero Español en el Congreso: «Los hijos no son

de los padres, son del Estado.» Pues no, (*aplaudiments*) los hijos son de los padres. Y los padres, en virtud de la patria potestad, tienen que educar responsablemente a sus hijos. Y, por eso, tienen en su mano la herramienta del principio de subsidiariedad, es decir, pueden elegir el modelo, o deben elegir el modelo educativo que consideren más oportuno para sus hijos entre todos los que contempla el ordenamiento jurídico actual nuestro y, evidentemente, refrenda la ley natural, a saber: el modelo público, el privado, el mixto, el concertado, el laico, el religioso y también el diferenciado, por mucho que no le guste a la diputada de Junts, a Junts, que ha demonizado absolutamente la escuela diferenciada, utilizando además un calificativo peyorativo, tan peyorativo como «segregador». No, es una escuela diferenciada.

Que, por cierto, quiero aprovechar para felicitar a Raquel, a Blanca y a Berta por ser las tres alumnas que han obtenido la mejor calificación en las PAU (*aplaudiments*), en las pruebas de selectividad. Por cierto, dos de ellas, que provienen de esas escuelas que ustedes, los señores de Junts, pero también el Partido Socialista, Esquerra Republicana, els Comuns y la CUP, tanto desprecian, pues han obtenido las mejores calificaciones en las PAU, dos de ellas, y otra más, de la escuela pública. Por lo tanto, nosotros estamos a favor de todos los sistemas educativos que contempla el ordenamiento jurídico y que contempla el sentido común también. (*Aplaudiments*.)

Pero cualquier sociedad libre salvaguarda este sagrado derecho de los padres de elegir el modelo educativo que quieran para sus hijos; eso es evidente. Y nos encontramos con que el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya vulnera sistemáticamente este derecho fundamental, desprecia cualquier modelo que no sea el público, mixto y laico y monolingüe en catalán, evidentemente, y estrangula a la concertada de diversos modos, sobre todo a través de la infrafinanciación. Recordemos que el coste por plaza en la ESO está estipulado en 5.229 euros por plaza, mientras que la escuela concertada solamente recibe 3.394 por plaza.

Otro modelo, otra manera de estrangular a la concertada es a través de la zonificación. Y, por lo tanto, cada año nos encontramos que en el proceso de preinscripción existe una imposibilidad real de elegir libremente el colegio, porque hay una incertidumbre enorme de los padres que tienen que estar sometidos a una lista de espera por culpa, vuelvo a repetir, de la zonificación, de la falta de ayudas, del pago impuntual de las subvenciones, de la falta de becas comedor, transporte, personal SIEI, y especialmente en las escuelas concertadas.

Por lo tanto, la libertad de enseñanza no se asegura diciendo que en Cataluña existe una doble red educativa con la coexistencia de una doble red de centros públicos y privados, no se asegura diciendo solo eso, sino que se garantiza con la posibilidad real de elección entre una pluralidad de proyectos educativos y en igualdad de condiciones. Por eso, VOX propone –y cuando gobernemos lo implementaremos– el cheque escolar –el cheque escolar–, es decir, elaborar un cálculo objetivo del coste de la plaza escolar para que todos los centros reciban el mismo apoyo financiero, con independencia de si es una escuela pública, privada, concertada, mixta o diferenciada.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia Sánchez.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, president. Consellera, diputats, diputades, Aquí suposo que una representant de l'esquerra dogmàtica; una representant de l'esquerra dogmàtica que –ja ho he dit alguna vegada– va estudiar en una escola concertada religiosa tota l'EGB perquè era l'única escola que hi havia al meu barri en aquell moment, als anys setanta. Una escola a la qual també hi va anar la meva mare quan va arribar amb la seva família des de Solsona, que no va acabar l'educació perquè la van treure als onze anys per posar-se a treballar amb la família. Una escola a la que van anar els meus

germans. Una escola on el meu pare va entrenar durant deu anys els equips de futbol infantils. Una escola on la meua mare va entrar a treballar després a l'equip de neteja de l'escola. No es pot ser gaire dogmàtica amb l'escola concertada i religiosa quan la teua família ha viscut bona part de la seva vida relacionada amb una escola religiosa concertada de la Congregació de Jesús i Maria. Això no treu que jo no pugui tenir el criteri suficient per voler que a Catalunya s'aposti, sobretot, per un model d'escola pública, universal i de qualitat per a tothom. Perquè es pot demanar això havent anat a una escola concertada i religiosa.

I sí, els pares i les mares tenen el dret d'apuntar els seus fills i portar-los a l'escola que vulguin, el model pedagògic que vulguin. El que no tenen és el dret que els hi pagui l'Estat, que els hi paguin amb els impostos de tothom. A això no tenen el dret; no, no el tenen –no el tenen. Tenen el dret a portar els seus fills on vulguin, però l'obligació que té el Govern és garantir que tothom té el dret de portar el seu fill a una escola que li garanteixi aquesta educació pública i de qualitat i universal per a tothom. I això a Catalunya ara mateix no està garantit –no està garantit–, ni tan sols el model d'educació pública. Per tant, fins que no aconseguim això, portar els fills a una escola concertada perquè vols, no t'ho ha de pagar l'Estat –no t'ho ha de pagar l'Estat.

Tenim un sistema, un servei català d'educació, que els socialistes diuen que hi estan d'acord i que nosaltres entenem d'on prové, però no vol dir que hagi de ser el sistema que prioritzi el Govern de la Generalitat de Catalunya. Perquè tenim unes escoles concertades i una xarxa d'escoles concertades que van jugar un paper en un determinat moment, que el segueixen jugant ara, que hi han escoles molt compromeses a zones vulnerables de Catalunya que estan fent una gran feina; però no és el mateix i no estan en les mateixes condicions l'Aula que l'Institut Milà i Fontanals del barri del Raval de Barcelona –no estan en les mateixes condicions. Per tant, no es pot demanar que es destinin més diners a l'Aula quan l'Institut Milà i Fontanals encara no té els recursos per garantir als seus estudiants els mateixos drets i condicions que els estudiants que van a l'Aula.

Per tant, no és un tema de dogmatisme, és un tema de prioritats. Per què apostem? Quin és el model que defensem? I nosaltres defensem el model d'educació pública, gratuïta i de qualitat, i sí, catalana, a Catalunya, per a tothom.

Per tant, nosaltres votarem en contra d'aquesta moció, de tots els punts d'aquesta moció, perquè per molt que de tant en tant posin algun punt per defensar i demostrar que és que també hi han estudiants NESE a les escoles concertades –que sí–; que s'ha de dotar els recursos dels estudiants amb necessitats especials a les escoles concertades –que sí, que també–, però és que això ho fan per disfressar que vostès el que volen és més recursos per a les escoles concertades d'elit. I això és el que aquesta moció està defensant bàsicament. Llavors, no és un tema de dogmatisme, és un tema de model.

Mentre les escoles concertades tinguin una sisena hora, no hi haurà una equiparació de drets dels estudiants de les escoles públiques –no n'hi haurà. Mentre les escoles concertades puguin garantir hores extres i de reforç als seus estudiants en anglès, en matemàtiques, pagant alguns pares i algunes famílies fins a vuit-cents euros al mes, no hi haurà una igualtat de condicions –no, no n'hi haurà. Mentre no es pugui desplegar bé el decret d'educació inclusiva a tot arreu no hi haurà tampoc una igualtat de condicions. Mentre no estiguin ben atesos tots els nens amb necessitats educatives especials de totes les escoles i instituts públics de Catalunya, doncs tampoc hi haurà una igualtat de condicions.

Per això nosaltres el que defensem per a les escoles concertades és que totes aquelles que puguin i vulguin..., es pugui fer un pas a l'escola pública. I n'hi ha moltes que ho estan demanant i que el volen fer. I tenim l'Institut Escola Sant Felip Neri de Barcelona, i tenim l'Acadèmia Cultura de l'Hospitalet, que ja ho ha fet, i ara és un institut públic, Maria Miret.

Per tant, no és ni negar el paper que ha jugat l'escola concertada, ni dogmatisme contra l'escola concertada, és un tema de prioritització, i nosaltres prioritzem l'escola pública, gratuïta, universal i catalana per a tothom.

Gràcies.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Bé; gràcies, president. Consellera... Doncs avui el Partit Popular ens porta una moció impregnada d'ideologia i no passa res. Els hi dic perquè vostès ens ho diuen sovint: «Ens porten mocions impregnades d'ideologia.» Sí, clar, evidentment, de la nostra ideologia; igual que vostès porten mocions impregnades de la seva ideologia. No passa res, assumim-ho, no ens ho critiqueu. Però lògicament tenim posicionaments absolutament antagònics quan parlem de model educatiu.

Vostès tenen una ideologia supremacista, espanyolista, sexista, religiosa, catòlica, apostòlica i, per tant, ens porten la defensa d'aquest model d'escola concertada, religiosa, catòlica, segregadora..., parlen normalment de bilingüisme, però en realitat del que parlen és del supremacisme de la llengua espanyola, i això es veu en molts punts de la moció, però sobretot es veu amb el títol de la moció, que no és casualitat. Aviam, a ningú se li escapa que el Partit Popular al País Valencià ha impulsat la llei Rovira, la llei de llibertat educativa, que clarament és un atac al valencià, que clarament aposta per eliminar les zones escolars i, per tant, aposta per un districte únic segregador, que, a més a més, retalla a la pública per afavorir la concertada, i que es carrega tot el que té a veure amb l'ensenyament de valors ètics. Això és lo que és la seva llei de llibertat educativa i, en definitiva, això és lo que traspua aquesta moció malgrat que no quedi recollit en tots els punts i, fins i tot, és veritat, en alguns dels punts hi podríem haver donat suport; per exemple, amb relació al transport escolar.

Al País Valencià la llibertat educativa consistia en la llibertat per no estudiar en valencià –en català–, i aquí la llibertat educativa ve a dir que les famílies puguin dur la seva canalla a escoles elitistes, ultrareligioses, que segreguen per sexe i que ho paguem naltros, ho paguem totes i tots amb diners públics. M'agradaria recordar també que la consulta Rovira, justament una consulta que va ser totalment trampa, innecessària, que vostès el que pretenien amb aquesta consulta era arraconar totalment el valencià –el català–, doncs, els hi va sortir..., els hi va acabar donant un resultat en contra. I nosaltres vam celebrar, precisament, la victòria del valencià, tot i que va ser per la mínima. I curiosament qui els hi va salvar els mobles va ser l'escola concertada. Fixem-nos en els resultats de la consulta Rovira. A primària, a l'escola concertada, el trenta-sis per cent de les famílies van triar valencià, però en canvi a la pública va ser el seixanta-dos per cent de les famílies que van triar estudiar en valencià. I a secundària, a l'escola concertada només el vint-i-vuit per cent per cent de les famílies van triar el valencià, mentre que a la pública van ser el seixanta per cent. Tot això és el que hem d'entendre, en definitiva: aquesta aposta per aquest model que arracona el català, aquest model segregador, aquest model que vostès anomenen de llibertat educativa i que, a més a més, connecta amb el que estan fent a les Illes de la mà de VOX, d'intentar introduir el castellà com a llengua vehicular.

Per cert, els hi recordo que tenim pendent el debat sobre la Llei 8/2022 i a veure què passa amb aquesta llei, a veure si per culpa d'una cosa que es va aprovar en aquest Parlament s'acaba introduint la vehicularitat del castellà, com pretén fer el Partit Popular de la mà de VOX a les Illes.

Tornant a la moció, mirin, això és el que tenim aquí: ideologia conservadora, espanyolista, ultrareligiosa. I és una autèntica contradicció que Junts per Catalunya li doni cert suport i entri a esmenar, igual que el PSC, francament. I ho fan simplement perquè tenen en comú la vocació de salvar la concertada. És així. Vostès compartei-

xen amb el Partit Popular aquesta dèria d'intentar salvar els mobles de la concertada com si els hi deguessin alguna cosa, quan no és cert.

Nosaltres el que necessitem és mirar quina és la previsió d'alumnes que tindrem els propers anys tenint en compte la davallada de natalitat; quins són els recursos que nosaltres tenim que siguin públics, tota la infraestructura pública, incloent-hi tot el que s'ha anat tancant els darrers anys; què és el que necessitem concertar de forma real, què és el que realment no tenim i necessitem concertar; concertar amb aquelles escoles d'iniciativa social –perquè sí que existeixen algunes d'elles– i, a més a més, entre elles, intentar absorbir-ne tantes com siguin necessàries. I la resta, allò que no s'hagi de concertar, que s'espavilin. Només faltaria que amb diners públics haguem de salvar els mobles als seus «xiringuitos». Venen aquí a dir-nos que nosaltres, que tota la població catalana paguem als seus fills les seves escoles amb unes infraestructures *del copón*, quan tenim escoles públiques que encara estan en barracons. Va, home, va!

El president

I, finalment, per fixar la posició del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Sembla que els diputats d'Esquerra i els de la CUP estan molt amoïnats per la segregació per sexe dins les aules. Quan hagin acabat, poden començar també per eradicar la segregació per sexe dins les mesquites. I no em diguin que no és el mateix perquè no és un equipament públic, perquè els hi puc ensenyar fotografies de diferents municipis del Principat de Catalunya a on s'han cedit espais públics a comunitats islàmiques perquè preguessin al carrer i s'ha produït segregació per sexe. On és la seva coherència? On és la seva indignació?

Nens del país que trien com a primera opció l'escola pública i són obligats pel Departament d'Ensenyament a anar a la concertada i assumir els costos que aquesta modalitat comporta. Tot perquè s'han de reservar places per als immigrants il·legals que arriben en un degoteig constant durant el curs i que accedeixen a l'escolarització gratuïta i pública empadronant-se fraudulentament als nostres ajuntaments. És normal, això? Aquesta discriminació que pateixen els nostres fills per part de les institucions catalanes és justa? És acceptable?

Posem un exemple pràctic, eh?, canviem «plaça pública» per «entrepà». El nostre fill té gana i ens el demana, i ens trobem un desconegut que també el vol. Estic convençuda que tots els presents a ulls clucs el donaríem al nostre fill. És una actitud... (*Veus de fons.*) Una plaça pública no es pot partir. (*Veus de fons.*) Una plaça pública no es pot partir.

El president

Si us plau... Si us plau, no entri en conversa.

Sílvia Orriols Serra

I he dit que substituïa el concepte «plaça pública» per «entrepà».

És una actitud extremadament humana, aquesta de protegir i vetllar pels teus. Vostès parlen tothora d'humanitat, però es dediquen a aplicar discriminacions positives que van en contra dels propis i en benefici dels estrangers. Això no és humanitarisme com ens volen fer creure; de fet, és una actitud profundament antihumana.

Les famílies del país han de tenir preferència a l'hora d'escollir centre i l'única reserva de places que cal fer és per als infants amb discapacitat. La immigració il·legal que es poleix els nostres recursos sense contribuir al sistema no només no ha de tenir preferència d'accés als serveis públics i socials, sinó que ha de ser retornada immediatament al seu país d'origen. Catalunya és un país, no una ONG.

Compartim els punts d'aquesta moció que pretenen preservar el model d'escola concertada i dotar de diferents opcions educatives les famílies del país. Sense l'exis-

tència d'aquests centres, les ràtios de la pública serien encara més inassumibles i els resultats acadèmics se'n veurien encara més perjudicats. Per això considerem important no continuar criminalitzant la concertada i dotar-la dels recursos pertinents perquè pugui alleugerir la sobredimensió de la pública. Cal cercar un equilibri que permeti millorar els resultats dels nostres infants.

Votarem favorablement a molts punts de la seva moció, però no perdem de vista que allà on governen PP i VOX la llengua catalana és arraconada, i per nosaltres aquest és un punt innegociable. L'escola en català, ara i sempre.

El president

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, senyor president. Senyors consellers... Volem agrair, en primer lloc, les aportacions en forma d'esmenes fetes tant pel Grup Socialistes, a través de la diputada Gisela Navarro, com també del Grup de Junts, a través de la diputada Sònia Martínez, i també, doncs, el tarannà que han tingut vostès per negociar i per acordar i per arribar a consensos com ho hem fet. I, per tant, des d'aquí els hi vull agrair.

Del Grup de Junts hem acceptat dues esmenes que parlen d'incloure indicadors de seguiment i un sistema d'avaluació transparent amb la participació dels centres educatius del Servei d'Educació de Catalunya, en el pla que el Partit Popular demanem en aquesta moció de presentar abans de sis mesos.

Amb el Grup Socialistes hem acceptat cinc esmenes i també n'hem transaccionat dues que fan referència precisament a, com deia la senyora Navarro, equiparar progressivament les condicions d'escolarització dels centres del Servei d'Educació finançats amb fons públics per millorar, entre d'altres, l'infrafinançament de l'escola concertada, i garantir també que els centres concertats disposin de la capacitat i dels recursos per assegurar una inclusió real i efectiva sense comprometre la qualitat de l'educació.

També advertir al Partit Socialista que farem un seguiment detallat del compliment d'aquests acords a què avui hem arribat. Perquè vostès estan acostumats a aprovar moltes coses, però a executar-ne ben poquetes, eh?, senyora Navarro.

Però permetin-me que els hi digui..., doncs, perquè està molt bé que facin el discurs de que vostès aposten també per la concertada, però aquesta és la realitat: més de set-cents alumnes en llista d'espera per accedir a escoles cristianes; notícia d'avui. I el Govern, que jo sàpiga, precisament no l'ha negat.

Set-cents trenta-sis alumnes es troben encara en llista d'espera per accedir a una plaça d'infantil I3 i de primer d'ESO en escoles cristianes, mentre es mantenen sense ocupar 507 places a I3 i 436 de primer d'ESO. Per tant, aquesta és la realitat: nens, infants catalans que han d'esperar probablement al mes de setembre per saber exactament si tindran una plaça o no a una escola concertada, a una escola cristiana, en aquest cas.

Aquesta és la realitat, no el discurs que fa el Partit Socialista. Per tant, augmenta la demanda d'escoles concertades...

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Eva García Rodríguez

Sí, acabo, senyor president. Augmenta la demanda d'escoles concertades i vostès disminueixen l'oferta d'escoles concertades.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, els faig avinent que procedirem a la votació de les mocions substanciades aquesta tarda, que són els punts 21 i 22 de l'ordre del dia.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Iniciem ara les votacions de les mocions debatudes aquesta tarda.

Com bé saben, els textos de les mocions que sotmetem a votació incorporen les esmenes i les esmenes transaccionals admeses a tràmit.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret al lleure i a les oportunitats educatives a l'estiu (continuació)

302-00131/15

Comencem votant la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el dret al lleure i a les oportunitats educatives a l'estiu.

Iniciarem la votació amb els punts 1, 3, 4 i 5 d'aquesta moció.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 122 vots a favor, 11 vots en contra i 2 abstencions.

Votem el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 80 vots a favor, cap vot en contra i 55 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 133 vots a favor, cap vot en contra i 2 abstencions.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap abstenció.

De manera conjunta votarem els punts 8, 10 i 11.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per unanimitat.

Votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 124 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Votem el punt número 12.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 93 vots a favor, cap vot en contra i 42 abstencions.

I finalment votarem el punt número 13.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 122 vots a favor, cap vot en contra i 13 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llibertat educativa (continuació)

302-00134/15

Votem ara la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la llibertat educativa.

Votarem en primera instància el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 63 vots a favor, 30 vots en contra i 42 abstencions.

De manera conjunta votarem els punts 2, 5 i 14.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 106 vots en contra, 27 vots a favor, cap abstenció i un diputat o diputada no ha votat.

Passem al punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 61 vots a favor i 2 abstencions.

Votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 94 vots a favor, 30 vots en contra i 11 abstencions.

Conjuntament votarem els punts 4 bis, 6, la capçalera del punt 11, 15 i 17.

Comença la votació.

Aquests punts han estat rebutjats per 72 vots en contra, 63 vots a favor i cap abstenció.

Votem el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 106 vots en contra, 27 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 72 vots en contra, 28 vots a favor i 35 abstencions.

També de manera conjunta votarem els punts 9, 10, 11.a, 11.b, 12 i 13.

Comença la votació.

Aquests punts han estat aprovats per 105 vots a favor, 30 vots en contra i cap abstenció.

I finalment votarem el punt número 16.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

A continuació procedirem a la lectura de diverses declaracions.

Declaració del Parlament de Catalunya sobre els incendis i els aiguats a Catalunya

401-00030/15

En primer lloc, la declaració del Parlament de Catalunya sobre els incendis i els aiguats a Catalunya.

Té la paraula la senyora Judit Alcalá González, diputada secretària quarta de la Mesa del Parlament per fer-ne la lectura.

La secretària quarta

«El Parlament de Catalunya expressa la seva màxima consternació i preocupació pels grans incendis que han patit les comarques de Ponent i les Terres de l'Ebre, i també pels aiguats de l'Alt Penedès i del Garraf, tant per llurs efectes sobre els conreus com per sobre els boscos i la biodiversitat.

»El més important, i especialment dolorós, és la pèrdua irreparable de les vides humanes. Per aquest motiu, el Parlament de Catalunya vol fer arribar el seu condol a les famílies i als municipis de les víctimes.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya expressa la seva solidaritat amb les persones que han perdut els conreus, les propietats i els béns materials i que han vist com desapareixia llur mitjà de vida i es dificultaven enormement llurs perspectives de futur.

»El Parlament de Catalunya lamenta l'afectació que aquests fenòmens meteorològics han tingut sobre el Parc Natural dels Ports, un espai valuós per a l'ecosistema natural de Catalunya, i sobre els entorns del llit del riu Foix. A més, cal posar en relleu la importància per al conjunt de Catalunya de la vida dels entorns rurals i el valor de mantenir al territori un sector pagès amb perspectives de futur.

»El Parlament de Catalunya també lamenta profundament les greus conseqüències derivades dels forts aiguats que van caure el cap de setmana passat arreu del territori català, i molt especialment a les comarques del Bages, l'Anoia, el Baix Penedès i l'Alt Penedès, i també en diversos punts de les Terres de l'Ebre, on les tempestes van ésser particularment torrencials i es van mantenir durant molta estona.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya vol subratllar i agrair expressament la feina dels servidors públics i els voluntaris, i també la de tots els qui han participat i col·laborat en les tasques d'extinció dels incendis i les operacions dutes a terme durant els aiguats, que han impedit que s'hagin de lamentar pèrdues més importants. També vol agrair la feina de tots els representants institucionals que han ajudat, han coordinat totes les accions i han vetllat perquè la informació arribi a tots els ciutadans, amb l'activació del sistema d'alertes de protecció civil durant els aiguats, que ha permès d'informar la ciutadania a temps i donar indicacions en temps real per a minimitzar els riscos i evitar conseqüències més greus.

»Finalment, el Parlament de Catalunya expressa el seu compromís amb la recuperació del medi natural i del territori. Cal emprendre les accions necessàries per a mitigar els efectes immediats dels incendis i els aiguats sobre la vida de les persones i engegar actuacions per a restaurar els espais naturals destruïts. Així mateix, cal promoure decididament la gestió forestal i les polítiques de prevenció davant la realitat de nous tipus d'incendis, més virulents, que s'estan produint.

»Palau del Parlament, 17 de juliol de 2025.»

El president

La següent declaració és de condemna a l'atac de Piera.

Declaració del Parlament de Catalunya de condemna a l'atac de Piera

401-00031/15

Abans de fer-ne la lectura, vull donar la benvinguda, en nom de la cambra, a l'alcalde de Piera, la il·lustríssima senyora Carme González Anjaumà.

Té la paraula per fer-ne la lectura el diputat secretari segon de la Mesa, l'honorable senyor Juli Fernández Olivares.

El secretari segon

«La matinada del 12 de juliol passat, el Centre Islàmic de Piera va ésser objecte d'un atac que va provocar un incendi devastador que va destruir completament l'edifici poc abans de la seva inauguració oficial. Aquest acte pretenia posar en perill la convivència i la cohesió social, i trencar l'esperit d'entesa i diàleg que ha definit històricament la societat catalana.

»Catalunya ha estat històricament un país compromès amb els valors de l'acollida, el respecte i la solidaritat, i ha de continuar essent un referent en aquest sentit. Aquests valors han estat fonamentals per a construir una convivència basada en el respecte a la diversitat i en el rebuig a qualsevol forma de discriminació.

»En els darrers temps, el Parlament de Catalunya observa amb una preocupació creixent la proliferació de discursos d'odi, cada cop més freqüents i agressius, que sovint tenen com a objectiu d'atac la comunitat musulmana i les persones migrants. La manca de condemna i reacció i la indiferència col·lectiva davant aquests discursos han contribuït a llur normalització, i legitimen actituds, insults i agressions que posen en perill la bona convivència i la cohesió social a moltes ciutats, pobles i barris.

»A Catalunya, la població musulmana representa el 6,8 per cent de la ciutadania i compta amb més de 319 centres de culte arreu del territori. Aquests espais no només tenen una funció religiosa, sinó que també són espais de socialització i participació per a molts veïns. El Parlament de Catalunya no pot permetre que es converteixin en objecte d'atacs violents que posin en risc la vida i la seguretat de les persones.

»Per aquest motiu, el Parlament de Catalunya condemna rotundament l'atac contra el Centre Islàmic de Piera del 12 de juliol i fa arribar tota la solidaritat i suport a la comunitat musulmana afectada, i també a la població de Piera.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya manifesta que aquest acte és un fet greu que atempta contra la convivència i la cohesió social, contrari als valors de diversitat, acollida i pluralitat que defineixen Catalunya. El Parlament de Catalunya no pot tolerar cap expressió d'odi, discriminació o violència que busqui imposar la por i la divisió entre la ciutadania.

»Catalunya és una societat avançada i democràtica que ha de vetllar per ésser un país d'acollida, solidari i que garanteixi la igualtat de drets i oportunitats de tothom que hi vulgui desenvolupar el seu projecte de vida, i per defensar la llibertat religiosa i el dret de practicar la pròpia fe amb respecte, seguretat i dignitat.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya es compromet a continuar impulsant polítiques per assolir la igualtat de tracte i la no-discriminació, a combatre qualsevol tipus de racisme i xenofòbia, a reforçar els programes educatius per a la convivència i a lluitar pel projecte de societat basat en el respecte.

»Finalment, el Parlament de Catalunya manifesta el suport a la comunitat afectada i es compromet a col·laborar per restablir la normalitat i la convivència que sempre han definit aquest municipi, i insta les administracions i els cossos de seguretat responsables a actuar amb contundència per evitar que es repeteixin actes similars.

»Palau del Parlament, 17 de juliol de 2025.»

(Aplaudiments.)

El president

La darrera declaració del Parlament és sobre la defensa del valencià com a llengua pròpia d'Alacant.

Declaració del Parlament de Catalunya de defensa del valencià com a llengua pròpia d'Alacant

401-00032/15

Per fer-ne la lectura, té la paraula la senyora Glòria Freixa i Vilardell, diputada i secretària primera de la Mesa del Parlament.

La secretària primera

«Declaració del Parlament de Catalunya de defensa del valencià com a llengua pròpia d'Alacant.

»El dijous 26 de juny l'Ajuntament d'Alacant va decidir eliminar el valencià com a llengua pròpia de la ciutat, una agressió política que naix no tan sols de l'odi contra la llengua i que atempta contra la llei d'ús i ensenyament del valencià, sinó també contra la memòria, la cultura i la dignitat de tot un poble.

»Declarar Alacant com a ciutat exclusivament castellanoparlant és una falsificació històrica, una humiliació a milers de ciutadans i una mostra de menyspreu cap a les arrels d'un territori que ha estat històricament valencià de manera ininterrompuda des del segle XIII.

»Aquesta decisió no és neutra ni tècnica. És un atac planificat contra la llengua, una maniobra per a esborrar-la de l'espai públic, institucional i educatiu. És una ofensiva per a convertir la llengua pròpia en un residu, en lloc de reconèixer-la com el que és: un dret, un patrimoni i un vincle de cohesió.

»Per aquest motiu, el Parlament de Catalunya mostra la seva profunda preocupació per la declaració de l'Ajuntament d'Alacant que elimina com a llengua pròpia de la ciutat el valencià.

»D'altra banda, el Parlament de Catalunya considera que l'intent de marginació i minorització de la llengua en qualsevol punt del seu domini lingüístic és una agressió intolerable contra tots els seus parlants i reitera la unitat de la llengua.

»Així mateix, el Parlament de Catalunya proposa que, davant l'ofensiva contra la llengua per part dels actuals governants del País Valencià, el Govern de Catalunya assisteixi materialment i jurídicament les entitats valencianes en defensa de la llengua i el compliment de la llei d'ús i ensenyament del valencià.

»Per tot això, el Parlament de Catalunya enviarà aquests acords a l'Ajuntament i a la Diputació d'Alacant, i també a les Corts Valencianes i als grups parlamentaris que hi són representats.

»Palau del Parlament, 17 de juliol de 2025.»

(*Aplaudiments.*)

El president

Reprenem el punt número 2 de l'ordre del dia, el punt segon de l'ordre del dia, que és el debat sobre la situació i la gestió de les infraestructures.

Debat sobre la situació i la gestió de les infraestructures (continuació)

255-00006/15

A continuació, procedirem a la presentació i al posicionament sobre les propostes de resolució subsegüents al debat sobre la situació i la gestió de les infraestructures.

Per a la defensa de les propostes de resolució presentades pels grups parlamentaris i per expressar el posicionament sobre la resta de propostes, seguirem l'ordre de presentació al registre, tal com va acordar la Mesa. El torn d'intervenció serà per un temps màxim de set minuts per a cada grup parlamentari. I, en primer terme, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, el diputat senyor Andrés Bello Sanz. (*Remor de veus.*) Silenci, si us plau. Diputat, pot començar.

Andrés Bello Sanz

Muchas gracias, presidente. Señores *consellers*, señores diputados, buenas tardes a todos. Bien, tal como comentamos en el debate del pasado martes, desde VOX hemos presentado un conjunto de propuestas que, basadas en el sentido común, mejorarían la calidad de vida de los ciudadanos y facilitarían la competitividad de las empresas.

Las infraestructuras de transporte deben estar siempre al servicio de los ciudadanos y de las empresas. Para ello, nada mejor que potenciar la colaboración entre todas las administraciones públicas. Esta colaboración debe provocar una planificación conjunta promoviendo la lealtad –bonita palabra, ¿eh?, «lealtad»– institucional y el respeto a las competencias de cada una de ellas.

En esta línea, nos oponemos una vez más al traspaso de las cercanías ferroviarias a la Generalitat, porque, como ha quedado patente en este debate, el único motivo es la cesión al chantaje que los separatistas hacen a diario al señor Pedro Sánchez a cambio de sus desgraciados siete votos. (*Alguns aplaudiments.*)

También proponemos mejorar la seguridad de las infraestructuras de transporte. Los ciudadanos no merecemos la inseguridad de los trenes de cercanías o del metro de Barcelona, donde el incivismo y la comisión de delitos hacen del viaje una desagradable, por decirlo de una manera suave, aventura; situación creada por quienes todos sabemos, aunque a la progresía no le gusta que lo digamos. Pero, aunque no nos dejen hablar de ello, todo el mundo sabe lo que está ocurriendo y quiénes son los culpables. Desde VOX proponemos un amplio despliegue policial con el apoyo de la seguridad privada y más medios técnicos para atajar este grave problema que afecta a los usuarios del transporte público.

También creemos que hay que combatir la siniestralidad en nuestras carreteras. Hay que mantener permanentemente actualizado el mapa de puntos negros y preparar un plan de acciones para que las cifras de siniestralidad disminuyan cada año. Hay medidas sencillas pero efectivas, como, por ejemplo, la construcción de rotondas, que tienen un efecto inmediato en la disminución de la velocidad, el encamina-

miento ordenado de los vehículos y, como consecuencia, la drástica disminución de los accidentes.

Por supuesto, y como ya manifestamos el pasado martes, desde VOX volvemos a pedir a nuestros gobernantes que autoricen por fin, de una vez, la ampliación del aeropuerto de Barcelona, y que lo hagan cuanto antes para que Cataluña no se detenga. Lo mismo podemos decir de la construcción del Cuarto Cinturón, que debía estar finalizado hace años, o del impulso al Corredor Mediterráneo, cuyas obras habría que acelerar.

Creemos también desde VOX en la importancia del transporte ferroviario y, sobre todo, del de proximidad, el que utilizamos a diario para acudir a trabajar o a estudiar. Hay que recuperar el tiempo perdido y la falta de inversión durante años en la ampliación del metro, sobre todo en la finalización de las líneas 9 y 10, o en la red de cercanías, de la que tanto hemos hablado últimamente.

Respecto al uso del vehículo privado, desde VOX pensamos que las administraciones públicas deben retirar las actuales trabas para impedir o limitar su uso. La traba más importante es el establecimiento de las zonas de bajas emisiones, por la que muchos vehículos ya no pueden circular libremente y que desde VOX queremos eliminar cuanto antes. (*Alguns aplaudiments.*)

Algo parecido ocurre con los peajes que todavía existen en Cataluña; hay que recordar: todos ellos dependientes de la Generalitat. Desde VOX proponemos que, conforme a los contratos que rigen cada concesión, se hagan los cálculos económicos para rescatarlas lo antes posible y que los ciudadanos puedan circular libremente por ellas.

También, y en la línea de potenciar la intermodalidad, proponemos la construcción de aparcamientos disuasorios junto a estaciones para que los ciudadanos puedan compaginar el uso de su vehículo privado con medios de transporte colectivo.

Como resumen, VOX quiere que se invierta más y que se invierta bien, con sentido común, y siempre pensando en las necesidades de los ciudadanos y de las empresas, y que estas inversiones abarquen todas las infraestructuras de transporte y de todos los tamaños, desde las infraestructuras estratégicas de importancia nacional, como la ampliación del aeropuerto de Barcelona o el Corredor Mediterráneo, hasta la modesta rotonda que ordena el tráfico en la entrada de un pequeño municipio rural.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies. Per part del Grup Mixt, té la paraula ara la diputada Rosa Maria Soberana i Bonet.

Rosa Maria Soberana i Bonet

Hem presentat cinc propostes de resolució pel que fa al conjunt de la realitat que estem patint a Catalunya sobre la mobilitat. Presentem aquest conjunt de propostes amb la realitat de que a molts catalans del sud se'ns condemna amb dèficit d'infraestructures tant a les Terres de l'Ebre com al Camp de Tarragona.

A la proposta de resolució número 1 proposem un pla de mobilitat logístic i de transport per a les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona, territori oblidat, amb línies ferroviàries obsoletes i autovies inacabades. Proposem reclamar al Ministeri de Transport un calendari urgent per a les obres de l'AP-7 entre l'Hospitalet de l'Infant i Amposta, la construcció del tercer carril de l'AP-7 fins a Ulldecona, incloure un pla director del polígon de Catalunya Sud, una estació ferroviària intermodal connectada amb el Corredor Mediterrani i la posada en marxa de la terminal de la Boella del port de Tarragona, modernitzar urgentment les línies R15 i R16, recuperar els serveis suprimits i obrir l'estació de l'Aldea com a nus estratègic.

A la proposta de resolució número 2 parlem d'un pla integral d'infraestructures per a Ponent. Afirmem que aquest país no estarà cohesionat mentre hi hagi comarques sense vies ràpides, sense ferrocarril digne, sense accés en igualtat de condi-

cions als serveis bàsics. Lleida és Catalunya, però per al Govern sovint no som terra de ningú, i alguns ens adjunten a la Franja. Instem el Govern a millorar el sistema ferroviari amb més freqüència de les línies R13 Lleida-Manresa, aturades obligades del tren de gran velocitat a Lleida, reforç dels Avants cap a Barcelona amb tarifes accessibles per connectar Lleida amb la resta del territori amb tren; desplegar una xarxa viària d'alta capacitat acabant l'A-27; desdoblant la C-13, la C-53, la C-12, la C-14 i la nacional 230 i millorar els accessos de l'L-512 i la C-412b; connectar l'aeroport d'Alguaire amb els aeroports de Barcelona, Girona i Reus mitjançant línies d'alta velocitat, configurant una xarxa aeroportuària interconnectada, i, en paral·lel, exigir el traspàs de les competències en gestió dels aeroports, actualment sota el control d'AENA, a Aeroports de Catalunya, com ho és el d'Alguaire. Catalunya no pot créixer si només ho fa cap a un costat.

Amb la proposta de resolució número 3 volem millorar la mobilitat i les infraestructures de les comarques centrals. La Catalunya Central és el cor geogràfic del país, però fa dècades que no s'hi fan les inversions que calen. Aquí els proposem el desdoblament urgent de la línia R3, Ripoll - Vic - Vallès Oriental; millorar el transport interurbà amb més freqüències, sobretot els caps de setmana i en horari nocturn; execució immediata de la ronda sud de Vic, variants de Santa Eugènia de Berga i Roda de Ter; desdoblament complet de la C-55; reforma de la C-17, i posar fi als radars recaptatoris, però «sí» a la millora de les infraestructures.

En la proposta de resolució número 4 parlem d'un pla integral de mobilitat i logística per a l'àrea metropolitana de Barcelona. El col·lapse etern de la mobilitat a l'àrea metropolitana és un símptoma clar de la manca de planificació. Tenim unes de les àrees més dinàmiques d'Europa i no ens podem permetre que la nostra principal àrea productiva quedi embussada cada dia. Els proposem la finalització immediata de tots els trams de la B-40, pàrquings dissuasius gratuïts a menys de tres-cents metres de les principals estacions, millora de les línies d'autobús als polígons industrials augmentant la freqüència en les hores punta, connexió dels Ferrocarrils Catalans de la Generalitat amb el Parc Tecnològic del Vallès, un pla logístic metropolità amb la millora de l'AP-7, ample europeu per a mercaderies amb connexió directa al port, aparcaments amb àrees per a camions amb serveis bàsics i gestió digital.

I a la darrera proposta els hi proposem una estratègia de mobilitat nacional. No podem construir un estat independent amb infraestructures obsoletes. El sistema de mobilitat català, especialment el ferroviari, pateix un desgavell estructural provocat pel centralisme espanyol. Proposem connexió viària amb la Catalunya Nord; coordinació amb Occitània i l'Estat francès per fer de l'R11 un eix vertebrador de l'Alt Empordà fins a Perpinyà; modernització de la línia R3 de Puigcerdà fins a la Tor de Querol; rebuig frontal del model ferroviari radial espanyol; denúncia del dèficit inversor de l'Estat; compensació econòmica pels incompliments; traspàs immediat de rodalies amb el control total d'infraestructures, material mòbil, personal, pressupost; uns Ferrocarrils Catalans de la Generalitat amb un operador únic, sense empreses mixtes ni ingerències; posar fi als peatges gestionats per la Generalitat; finalitzar anticipadament les concessions d'Autema, Aucat i els túnels, i la gratuïtat immediata dels trams C-32 Sud Garraf - Baix Penedès, la C-16 Vallvidrera - Manresa - Túnel del Cadí, perquè els peatges són una doble imposició per als catalans, que ja han pagat aquestes vies amb els seus impostos.

Si volem ser un país lliure, cal controlar les vies per on es mou la nostra gent, per on ens movem tots. Aliança Catalana els demanem el vot favorable a les propostes que hem presentat i els demanem que siguin valents, que pensin en els interessos del país per davant dels del partit.

Aliança Catalana no volem acords amb l'Estat espanyol. Volem sobirania ferroviària, viària i fiscal; volem sobirania total.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. Per presentar les resolucions i fixar posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. I, de nou, bona tarda a totes. Quan parlem d'infraestructures a Catalunya, el que realment posem o volem posar al centre és la xarxa profunda de connexions humanes i territorials que, en definitiva, és el que sosté la vida, sosté l'esperança i sosté el futur d'aquest país. Les infraestructures no són o no s'han de concebre només com a obres materials, sinó que han de ser la condició perquè la igualtat sigui una realitat i perquè cada persona, visqui on visqui, pugui desplegar el seu projecte vital amb dignitat i sense renúncies.

Això és el que vol dir, en última instància, parlar d'oportunitats. Vol dir pensar en aquella estudiant de Tremp que pot decidir estudiar a Lleida sense veure's forçada a deixar la seva terra; vol dir que una persona gran a Aiguamúrcia pugui ser atesa a temps i amb qualitat sense esgotar-se en llargs trajectes; vol dir que una petita empresa de Bot pugui innovar i exportar connectada al món per la fibra òptica pública; vol dir que una jove enginyera de Vic pugui treballar en projectes de futur des de la seva ciutat formant part de la revolució verda que el país necessita.

Els Comuns no volem una Catalunya de dues velocitats, amb territoris de primera i de segona; volem una Catalunya que doni oportunitats a tothom i que faci de la proximitat i la diversitat un valor estratègic. Per això defensem un nou model d'infraestructures que superi definitivament la vella política dels titulars fàcils, de la foto oportunista, dels projectes sobredimensionats i de les promeses a curt termini. El litoral del Maresme trinxat pel formigó, la pressió de l'aeroport sobre el delta del Llobregat, la pèrdua de connectivitat ecològica a les grans ciutats, tot això són exemples del cost social i ambiental d'una visió obsoleta i extractiva.

Però la Catalunya que volem construir es fonamenta en una nova cultura de la planificació, de l'escolta i de la responsabilitat col·lectiva. Ja ho hem vist amb l'expansió del tramvia de Barcelona, que ha reconegut el dret a la mobilitat digna a barris històricament segregats. Ho veiem a Vilanova i la Geltrú, on la renaturalització d'espais públics recupera la relació entre ciutat i natura. Ho veiem en les comunitats energètiques del Prat, de Santa Perpètua, del Pinell de Brai, que democratitzen l'accés a l'energia, o en la xarxa de refugis climàtics de Barcelona, que posen la vida i la salut per davant de qualsevol altra prioritat.

La mobilitat és, sens dubte, la clau de volta d'aquesta nova etapa. Apostem decididament per unes xarxes ferroviàries orbitals i transversals; per la integració del tren tram a Girona, Camp de Tarragona, Bages i Ebre; per una mobilitat de proximitat que doni vida als territoris i als seus pobles. Això també vol dir abandonar la lògica de la gran obra viària com a sinònim de progrés. Cal paralitzar definitivament projectes viaris sobredimensionats i ambientalment inviables, com el Quart Cinturó, i reorientar els recursos cap al transport públic, la mobilitat sostenible i una ordenació territorial racional i responsable. No podem repetir errors del passat ni hipotecar el futur ambiental i econòmic del país. Cal també pacificar carreteres com la nacional 2 i la C-31, integrant-les com a avingudes a les ciutats que travessen.

La millora i la integració del transport públic requereix un impuls decidit. Reclamem reforçar l'empresa pública Rodalies Catalunya dotant-la d'autonomia i recursos per liderar la modernització de la xarxa ferroviària, garantint la qualitat del servei, i avançar cap a un model integrat de mobilitat. A més, cal garantir que el concurs de concessions del bus interurbà del 2028 suposi una millora real del servei —és una oportunitat—, amb un mapa concessional que integri les xarxes ferroviàries, coordini serveis i horaris i estableixi nodes de connexió a les principals estacions de tren.

I els reptes de l'aigua i de l'energia són igualment essencials. En matèria d'aigua, és urgent instar l'ACA a finalitzar, en el termini més breu possible, els estudis de

revisió de totes les concessions de les centrals hidroelèctriques de les conques internes, amb l'objectiu d'iniciar, si escau, els expedients de reversió o extinció de les concessions i garantir la futura gestió pública d'aquestes instal·lacions a través de L'Energètica de Catalunya.

En l'àmbit energètic, la planificació de la transició nuclear, el desmantellament de centrals tèrmiques com la de Cercs i la promoció de comunitats energètiques i d'autoconsum han de ser protagonistes del nostre model. Proposem crear una xarxa nacional de refugis climàtics, desplegar un pla de connectivitat ecològica i fer realitat una estratègia de restauració de la natura, inspirant-nos en ciutats que ja han fet de la sostenibilitat un eix central de la seva política urbana, com la ciutat de Barcelona i les superilles.

Quan mirem la logística, els ports i els aeroports, exigim sentit comú, justícia territorial i, sobretot, rigor ambiental. Diguem «no» a l'ampliació de l'aeroport del Prat per protegir el delta, però també per construir un model de turisme que no depengui del *low cost* ni de l'especulació immobiliària. Proposem reforçar el ferrocarril per a mercaderies, millorar la connexió directa dels ports i adaptar cada decisió a la lògica del país, i no pas als mercats.

Totes aquestes propostes només tindran sentit si les decidim de forma radicalment democràtica i transparent. Les infraestructures han de ser planificades i executades amb la participació real de la ciutadania, dels municipis, dels col·lectius socials i veïnals. Avançar cap a una nova política d'infraestructures implica també compromís i rigor en les decisions estratègiques.

Per això, des dels Comuns defensem la necessitat d'un acord nacional sobre infraestructures estratègiques 2040. Aquest acord ha de ser fruit d'un gran consens social i polític, amb mirada llarga i participació real, capaç de definir les prioritats del país més enllà dels cicles electorals i interessos a curt termini.

Des dels Comuns fem una crida, doncs, a l'ambició i a la responsabilitat compartida. Aquest Parlament ha de ser l'espai d'un gran consens nacional per les infraestructures. No és una qüestió de cicles, de qui va governar abans o de qui governa ara; és qüestió de compromís amb la gent, amb el territori i amb aquells que encara han de venir.

Fem possible el compromís, no només per nosaltres, sinó sobretot pel benestar de les generacions futures, a qui devem un país més connectat, més verd, més igual i més lliure en un planeta viu.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorables consellers, consellera Paneque... Des del Partit Popular defensem amb determinació un conjunt de propostes de resolució per fer realitat allò que és inajornable: un pla de xoc i futur per millorar les infraestructures i la mobilitat a tot el territori català.

Ens trobem davant d'un moment clau. Catalunya no pot continuar ni un dia més encallada en debats estèrils mentre les infraestructures clau estan bloquejades, ajornades o simplement oblidades. No pot ser que les grans decisions en matèria d'infraestructures es prenguin tard i malament, no pot ser que les comarques catalanes avancin a dues velocitats i, el que és més greu, no podem acceptar que infraestructures estratègiques per al progrés econòmic i la cohesió territorial quedin segrestades per l'enfrontament partidista.

Per això presentem cinc propostes de resolució concretes, serioses i territorialment equilibrades que aborden la mobilitat i les infraestructures des d'una mirada integral i no fragmentada, amb un objectiu clar: recosir Catalunya, reforçar la com-

petitivitat, impulsar el desenvolupament econòmic i garantir la igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans, visquin on visquin.

La primera proposta de resolució que presentem, doncs, és un gran pacte català per les infraestructures. Volem començar amb una proposta de gran calat i molt rellevant, un pacte català per les infraestructures, un acord que vagi més enllà de les sigles i de les ideologies. Volem impulsar un marc estable que impliqui la Generalitat, el Govern d'Espanya, els ajuntaments, els agents socials i les empreses. Aquest pacte ha de servir per prioritzar projectes estratègics, per fixar calendaris reals, per establir sistemes de seguiment públicoprivat i consolidar també una governança responsable.

I, sobretot, cal acabar amb la cultura de l'oblit de moltes i de determinades comarques catalanes. Parlem del Corredor Mediterrani, de les connexions amb ports i polígons, de la modernització de línies ferroviàries, de terminals logístiques com la de Vilamallà, la Llagosta o la Boella. I –tema fonamental– l'ampliació de les connexions internacionals de l'aeroport del Prat - Barcelona, que ha de connectar Catalunya amb els principals centres estratègics del món, especialment l'oest dels Estats Units i també l'Àsia.

I per aquest motiu instem el Govern català a exigir al Govern espanyol accelerar els terminis d'execució de les obres i de la seva ampliació de l'aeroport anunciades, exigint garanties en l'elaboració i l'execució del projecte d'ampliació, posant en marxa la construcció de la nova terminal satèl·lit connectada amb la T1, per incrementar la capacitat de passatgers. Connectar també l'aeroport de Barcelona amb l'aeroport de Girona - Costa Brava i també amb l'aeroport de Reus, donat que tots dos tenen un paper estratègic dins del sistema aeroportuari.

La segona proposta de resolució que presentem és amb relació a les comarques de Barcelona. La regió metropolitana de Barcelona genera riquesa, atrau talent i és un pol industrial essencial, però la seva mobilitat es troba al límit. Calen inversions urgents i una planificació rigorosa. Per això exigim la finalització de l'autopista orbital B-40 entre Terrassa, Sabadell i Granollers, paralitzada en aquests moments pel Govern de Catalunya. El túnel d'Horta, també, una connexió estratègica entre Barcelona i el Vallès pensada per al transport viari i ferroviari que permetria alleugerir la pressió sobre la C-58 i millorar la connectivitat. Un pla d'inversions en carreteres per al 2026 amb projectes concrets com el desdoblament de la C-55, la C-15, la B-224 o la construcció de variants essencials com les de Roda de Ter, Sant Feliu de Codines o Vilanova i la Geltrú. Aquest pla no és una carta als Reis, és una agenda de deures pendents que la ciutadania reclama.

La tercera proposta de resolució és amb relació a les comarques de Girona, comarques que són un motor econòmic i turístic de Catalunya però que necessiten en aquests moments millors connexions viàries i ferroviàries per continuar creixent. Exigim el túnel de la collada de Toses per millorar la comunicació entre el Ripollès i la Cerdanya, el desdoblament de l'N-2 a l'Alt Empordà i millores a la C-31 i a la C-66 per facilitar la mobilitat. Apostar també pel tren tram Girona-Banyoles-Olot com a alternativa sostenible al cotxe privat. I reclamem que el port de Palamós esdevingui una escala de referència per a creuers i que el port de Roses es modernitzi per al turisme nàutic. Girona ha de tenir una infraestructura a l'alçada del seu potencial estratègic.

La quarta proposta de resolució és amb relació a les comarques de Lleida. Lleida, el Pirineu i les Terres de Ponent no poden seguir sent les grans oblidades. Catalunya no s'entén sense la seva agricultura, la seva indústria, el seu turisme i la seva aportació ambiental i paisatgística. Per tant, apostem per modernitzar completament l'N-260 i l'eix de l'Ebre i completar l'autovia A-14 fins a França. Millorar el pas de Comiols i el port de Bòixols no és una opció, és una obligació. Volem una estratègia ferroviària a Ponent i al Pirineu amb la creació d'un gran node intermodal a l'aeroport d'Alguaire, connexió ferroviària amb Torreblanca, Quatre Pilans i nous serveis regionals d'alta velocitat.

Amb relació a les comarques de Tarragona. Tarragona és un punt logístic i energètic també de primer nivell, però li calen millors infraestructures per ser competitiva i sostenible. Volem la finalització de l'A-27, el desdoblament de la C-14 i la millora de la T-11 i la T-314. Demanem la culminació de l'ampliació del port de Tarragona i l'accés ferroviari en ample internacional, integrant-lo, com no pot ser d'una altra manera, en el Corredor Mediterrani.

Aquestes propostes no són cap brindis al sol, senyora consellera, no són un programa electoral; són fruit de l'escolta activa al territori, de parlar amb alcaldes, amb empresaris, amb transportistes, amb treballadors i, sobretot, amb ciutadans.

Catalunya no es pot permetre més retards, més improvisació, més oblit. Cal passar dels anuncis a l'acció, i això només ho farem si hi ha un govern a Catalunya, un govern valent. El Partit Popular apostem per un objectiu clar: defensar un model d'infraestructures al servei del creixement econòmic, de la competitivitat empresarial i del benestar col·lectiu. I ho fem des de la convicció que Catalunya fa anys que perd oportunitats no per manca de recursos, sinó per manca de direcció, de prioritització i de valentia política.

Si Catalunya vol liderar, ha de connectar-ser millor. Si volem crear feina i atraure indústria, necessitem infraestructures logístiques de primer nivell. I si volem créixer, cal fer-ho amb visió europea i amb voluntat política. Un model que doni confiança a la inversió i a la indústria. Les grans empreses, les pimes, els polígons industrials i *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* el sector exportador –acabo, senyor president– reclamen seguretat jurídica, estabilitat fiscal i bones infraestructures.

El Partit Popular defensem una política d'infraestructures amb visió de futur i amb una sola prioritat: millorar la vida dels catalans i fer de Catalunya una comunitat líder a Europa.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats i diputades... Mirin, tal com vam exposar al debat, aquest poble el que necessita és ser sobirà, i el que necessita és poder decidir sobre totes les seves infraestructures i sobre el seu finançament. I, sobretot, en els moments que ens trobem en l'actualitat, el que necessita és que tots els debats es facin en aquest Parlament, i no pas a Madrid.

No entenem què li fa por al president. Potser que en aquest Ple els seus socis de govern no li donin suport, si parlem de l'ampliació de l'aeroport? Potser li fa por que, si parlem sobre l'ampliació de l'aeroport, els seus socis seran uns altres, seran Junts el PP, VOX o Aliança Catalana? En definitiva, què li fa por? Portar el debat aquí perquè pot trontollar encara més el seu Govern en minoria?

Mirin, estan en minoria i actuen com si no, tirant pel dret fins que es veuen obligats a recollir cable, com va passar ahir quan van preferir retirar el decret abans de ser derrotats. Per això avui esperem que votin a favor de les propostes que presentem, que totes les ampliacions o noves infraestructures a Catalunya que tinguin un impacte econòmic, ambiental o social molt rellevant es portin a debat i votació en aquest Ple, màxim òrgan de representació del poble de Catalunya.

I quan això passi nosaltres votarem que sí, que sí a millorar els trens, els trens tram, els autocars..., per a tota la gent que viu i treballa a Catalunya. I no, no votarem l'ampliació de l'aeroport o la nova estació de l'AVE a l'aeroport de Girona o el Quart Cinturó, que només demanen Foment i el sector turístic per engreixar encara més les seves butxaques i acabar de destruir el país a tots nivells –mediambiental, laboral– i agreujant la desnacionalització de Catalunya.

Votarem que sí a invertir els 3.200 milions d'euros que vostès volen gastar pels turistes..., a gastar-los per desdoblar l'R3, quadruplicar les vies del tren entre el Prat de Llobregat i Castelldefels, a la línia orbital ferroviària, als intercanviadors de l'R8, a una nova línia R80 de mitjana distància entre Reus i Girona sense passar per Barcelona, a construir trens tram als Pirineus, a les Terres de l'Ebre, al Bages o a les comarques gironines.

Avui proposem fer estudis en termes de rendibilitat econòmica i aplicar a totes les ampliacions o noves carreteres que vulguin construir, tal com obliguen a la infraestructura ferroviària..., proposem que s'exigeixin també a totes aquestes infraestructures ferroviàries.

També proposem exigir al Govern espanyol el traspàs de l'AP-7 i l'AP-2 per estudiar la possibilitat d'implementar un sistema de pagament per la seva utilització per a les grans empreses contaminants i el turisme, per destinar la recaptació a la seva conservació, però també per invertir en millores a la xarxa ferroviària.

També els proposem no implementar el tercer fil a cap més línia ferroviària, planificar l'ampliació de capacitat en les línies que actualment compten amb el tercer fil i preveure la disponibilitat de material mòbil en ample estàndard per als serveis de passatgers que transcorrin per les línies a les que se'ls canviï l'ample de via.

També donar suport a la construcció de la base de manteniment de trens al recinte ferroviari de l'estació de Ripoll i exigir a Renfe garantir mesures per mitigar el possible impacte acústic i visual que pugui ocasionar aquesta instal·lació.

També proposem, entre altres, augmentar l'oferta d'autobús interurbà a tota la xarxa viària bàsica de Catalunya per connectar totes les comarques veïnes entre si, amb mínim vuit expedicions diàries per sentir per prevenir la necessitat d'ampliar la capacitat d'infraestructures viàries.

És a dir, tot un seguit de propostes –i aquí n'hem explicat unes quantes, però en portem moltes–, totes destinades a millorar la mobilitat dels ciutadans i les ciutadanes que viuen i treballen a Catalunya.

Perquè aquesta ha de ser l'única prioritat del Govern de Catalunya i de tots els partits aquí presents a l'hemicicle, respondre a les necessitats dels treballadors i les treballadores de Catalunya, que ens diuen dia rere dia que necessiten un transport públic col·lectiu que doni resposta a les seves necessitats: per anar a treballar, per anar a fer visites, per al lleure, per al que vulguin, i actualment saben que això no passa. Per això totes les nostres propostes van per defensar una mobilitat pública, per afavorir els treballadors i les treballadores.

I, per acabar, consellera, vostè l'altre dia també ens va parlar d'un altre tipus d'infraestructures del país que no tenien massa relació amb el transport, però... Per tant, deixi'm que li preguntï per un problema que ens fan arribar vint-i-set alcaldies de Ponent sobre infraestructures també –no sobre transport però sí infraestructures. I ens diuen..., vint-i-set alcaldies de Ponent reclamen, demanen la no aprovació de la macrofactoria de biogàs a la Sentiu de Sió. Vostè ho sap. I han sol·licitat una reunió urgent amb visita sobre el terreny amb vostè, consellera, abans que el pla especial arribi a la comissió d'urbanisme de Catalunya aquest proper 22 de juliol. I això, com ja sap, és la setmana entrant.

Les vint-i-set alcaldies denuncien que el projecte no té relació amb les necessitats del territori i que és insostenible i lesiu per al lloc on viuen. Com pot ser que el Departament d'Agricultura hagi concedit una subvenció de 4 milions i mig d'euros públics a un fons d'inversió danès per construir aquesta central que no respecta, entre d'altres, ni la mínima distància de cinc-cents metres de la granja ramadera que té allà al costat, incomplint la normativa? Com pot ser que rebí una subvenció davant incomplir la llei?

Consellera, s'hi pensa reunir i respectar així els milers de ciutadans que representen aquestes alcaldies i el territori? Esperem que sí.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Montse Ortiz i Martí.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. Bona tarda, consellers, conselleres, diputats i diputades. El president Illa fa dos dies va manifestar en aquest mateix hemicicle que el seu Govern està connectant Catalunya al món i vertebrant el país per terra, mar i aire. Doncs permetin-me que els hi digui que la realitat és tossuda: tenim la pitjor crisi de rodalies; les carreteres, més saturades que mai, i els aeroports i ports sense capacitat.

Catalunya està col·lapsada per terra, mar i aire. I els responsables d'aquest col·lapse són els titulars d'aquestes infraestructures: ports, aeroports, regionals, rodalies i l'AP-7, totes responsabilitat del Govern espanyol. Per tant, la culpa del col·lapse és del PSOE, del PP i Sumar, que porten anys governant les institucions espanyoles.

Patim una desinversió crònica i premeditada. Cal assumir responsabilitats. Per això demanem la reprovació dels ministres del PP i del PSOE dels últims catorze anys. Lamentablement, els partits d'estricta obediència espanyola, Comuns, PSC i el PP, segueixen negant l'evidència i salvaran el Govern espanyol, un govern que ofega Catalunya.

Però la mala gestió del Govern espanyol també ha contagiats l'actual Govern de Catalunya. Un govern que té com a màxima prioritat no incomodar el president Sánchez; un govern que és incapaç de reclamar el compliment de les inversions a Catalunya i, per tant, és còmplice d'aquest col·lapse. Per això demanem reprovar el Govern de la Generalitat. Esperem que tots els partits d'aquest hemicicle siguin conseqüents amb les seves crítiques i actuïn amb coherència.

Tenir en mans socialistes totes les administracions és un mal negoci per a Catalunya. Prou submissió a Madrid. Defensin d'una vegada els interessos dels catalans. (*Alguns aplaudiments.*) Quan liderem i gestionem des de Catalunya, la mobilitat funciona; es demostra cada dia amb els Ferrocarrils de la Generalitat. Quan ho fa Espanya, es converteix en desgavell i col·lapse.

Per això demanem el traspàs integral, immediat i amb els recursos de totes les infraestructures de transport i mobilitat que són titularitat de l'Estat. Volem que les infraestructures es governin des de Catalunya. Per això proposem un pla d'infraestructures de transport de Catalunya 2026-2050. Celebrem que el Partit Socialistes, a remolc, s'hi hagi sumat.

Volem governança cent per cent catalana; un país en xarxa, no la Barcelona dels 5 milions que oblida la resta del territori; integrar tot el sistema d'aeroports i ports catalans; fer-ho sota criteris d'accessibilitat, sostenibilitat i innovació, i finançat amb les inversions no executades pels governs espanyols; si es pressuposten cent es paguen cent, no vint-i-cinc –ni 250, com fan a Madrid.

Cal donar resposta a les necessitats dels ciutadans que pateixen a diari els problemes de mobilitat, i per això proposem aquests quatre eixos. Primer, potenciar la xarxa de ports catalans com a pol d'activitat econòmica i social. Per això demanem el traspàs del Consorci de la Zona Franca, i amb gestió integrada amb el port de Barcelona, i la connexió ferroviària pel port de Tarragona.

Segon, millorar amb urgència la xarxa de carreteres de l'Estat i impulsar la xarxa de punts públics de recàrrega elèctrica de vehicles. I si parlem d'una via col·lapsada, aquesta és l'AP-7. A proposta de Junts vam aprovar en aquest mateix Parlament cinquanta mesures. El Govern no ha fet res. Consellera, ja veiem que no té cap interès en complir els mandats d'aquest Parlament; de ser així..., ja hauria dimitit.

Tercer, potenciar un servei català de ferrocarril fiable i que connecti tot el país i amb Europa. Defensem que el Corredor Mediterrani de mercaderies ha de ser una línia nova, exclusiva i fora dels nuclis urbans. Per contra, el Govern ens aboca a un nou col·lapse. Segueixen amb la idea que passin per la mateixa via passatgers i mer-

caderies. Recorden què va passar aquest mateix dimarts a Torredembarra? Consellera, va ser un avís i tenen temps de rectificar.

Avançar-los que votarem en contra de les propostes del Partit Socialistes que fan referència a rodalies. Ni confiança ni credibilitat. Però celebrem que se sumin a la proposta presentada el dia 3 de juliol en aquest mateix Parlament per Junts per Catalunya per equiparar les tarifes de rodalies a tot el territori. De nou van tard i, si de veritat ho volen aplicar, aprovin aquesta mesura la pròxima setmana al Consell Executiu.

Quart, apostar per un sistema propi i integrat d'aeroports catalans. L'aeroport del Prat no va néixer petit, l'han fet petit. Havia de competir en igualtat de condicions amb Barajas, però de nou Madrid ha perjudicat Catalunya. El Govern i AENA han convertit el Prat en la cinquena pista de Barajas. L'ampliació que ens cal és el traspàs integral de tots els aeroports catalans.

I, sobre l'aeroport del Prat, també cal augmentar ràpidament la seva capacitat i poder acollir vols intercontinentals. Per això proposem un canvi en l'operativa de pistes i, si no és suficient, treballar el projecte d'allargament de la tercera pista, una proposta que ja va presentar el conseller Rull, una mesura respectuosa i que es pot fer en dos anys i mig o tres. Consellera, no volem esperar vuit anys, i, sobretot, no volem estar supeditats ni a Barajas ni a AENA. L'aeroport ha de ser una porta d'entrada de talent al nostre país i enfortir l'economia productiva amb valor afegit.

Constatem de nou el menysteniment del Govern amb aquest Parlament. No ha presentat el seu projecte d'ampliació en aquest monogràfic. En canvi, els seus socis d'investidura han estat clars: no comparteixen el seu projecte. Una vegada més, en aquest Parlament es demostra la feblesa del Govern del president Illa.

I, davant la constant mostra de debilitat del Govern, Junts som l'alternativa que Catalunya necessita. Volem un país en xarxa, connectat al món i amb les millors infraestructures. Necessitem la governança de totes les infraestructures de Catalunya i un lideratge amb visió de país i amb mentalitat d'estat, un lideratge que treballi per assolir la plenitud nacional d'aquest país. Només així avançarem i només així serem un país competitiu.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor José Ignacio Aparicio Ciria.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades... Després de massa temps d'endarreriments, avui podem dir que Catalunya ha posat la mobilitat en marxa. De fet –tot s'ha de dir–, ja va començar a caminar la passada legislatura.

Diputada de Junts, hem deixat enrere la resignació i ens hem posat a construir, perquè moure'ns millor no és un luxe, és una condició per progressar com a país. No neguem les mancances, però tampoc amagarem els avenços. S'estan desbloquejant projectes anhelats durant molts anys. S'estan fent inversions reals i, sobretot, hi ha un nou compromís ferm amb la mobilitat com a dret i com a motor de país.

Vivim un moment clau per al futur de Catalunya en un món cada vegada més interconnectat, més exigent i més competitiu. Catalunya no es pot permetre quedar enrere. Ens cal pensar en gran, planificar amb ambició i actuar amb responsabilitat.

I per això tinc grans esperances de que d'aquest Parlament sortiran avui iniciatives per continuar millorant les nostres infraestructures, iniciatives amb una concepció útil, amb una visió sostenible i amb una profunda mirada, almenys fins al 2050.

I, en conseqüència, volem defensar el relat d'una Catalunya global dins el món; una Catalunya ben connectada on el desenvolupament econòmic, la sostenibilitat i la cohesió territorial vagin de la mà. Volem, en definitiva, una Catalunya que lideri.

Perquè Catalunya i Barcelona com a capital ocupen una posició estratègica a Europa. Estem situats al cor del Mediterrani occidental. Som porta d'entrada del sud

d'Europa i punt d'encreuament de grans fluxos econòmics, logístics, culturals i científics. Aquesta posició privilegiada ens obliga a pensar en clau global, a actuar amb visió de futur i a teixir una xarxa d'infraestructures que ens projectin al món, però que també connectin millor el nostre propi territori.

Una Barcelona global ha de ser una ciutat que no renuncia a ser capital europea del coneixement, del talent, del turisme responsable, de la recerca i dels grans esdeveniments internacionals, però aquestes pretensions només són possibles si disposem de bones connexions internes i externes.

Per poder continuar exercint aquest lideratge global, cal que Catalunya també lideri i estigui ben vertebrada, magníficament cohesionada i millor connectada. I això ens porta a parlar inevitablement de les nostres infraestructures, però no com un fi en si mateix, sinó com a eina de progrés, d'equitat i de servei a la ciutadania. Volem una Catalunya que es mogui, que es projecti i que no deixi ningú enrere.

En aquest sentit, i tenint en compte totes les propostes de resolució, voldria destacar tres eixos de millora que considerem fonamentals.

Primer, un sistema de transport intern, fort i just. Per tenir una Catalunya cohesionada ens cal una xarxa de transport públic eficient, moderna i amb mirada territorial; millorar les rodalies, evidentment; connectar millor les capitals de comarca amb les àrees metropolitanes, ampliar les connexions amb tren, amb tram i amb bus a municipis mitjans i petits.

Tot això no només millora la qualitat de vida de les persones, sinó que contribueix a l'equilibri territorial i a la lluita contra el despoblament. També vol dir apostar per la intermodalitat, fer més fàcil la combinació tren-bus i fer del transport públic una alternativa real i competitiva al vehicle privat. Però també hem de millorar els vials perquè siguin més segurs, més fluids i més sostenibles. Aquest és un compromís amb el medi ambient, però també amb la justícia social. Tenim el rumb, tenim les eines; ara és l'hora de continuar endavant.

Segon, un tractament intel·ligent i sostenible de les grans infraestructures portuàries i aeroportuàries. Sabem que aquest és un debat complex, però Catalunya necessita un aeroport amb capacitat de connexió intercontinental. Necessitem competir amb els grans aeroports internacionals d'Europa. No podem perdre vols ni inversions ni congressos ni oportunitats de negoci ni llocs de treball.

Ara bé, aquest creixement ha de ser compatible amb la preservació del delta del Llobregat, amb la protecció dels espais naturals i amb el desenvolupament agrícola del parc agrari. Això vol dir que cal una ampliació amb criteris ambientals i amb compensacions clares. No fer res, però, és condemnar-nos a la pèrdua de competitivitat, i això avui en dia no ens ho podem permetre. Alhora, cal integrar millor la resta d'aeroports del país, reforçar els ports i convertir-nos en una porta i en una finestra oberta a moltes oportunitats.

I tercer, el desplegament definitiu del Corredor Mediterrani. Desbloquejar infraestructures és desbloquejar oportunitats. El Corredor Mediterrani és una infraestructura clau per al futur de l'economia catalana. És la connexió ferroviària que ha de permetre exportar millor, transportar més per tren, reduir emissions i ser més competitiu a Europa.

No entraré en detalls sobre les cent vint propostes que s'han treballat. Bones propostes; no en totes estem d'acord tots els grups parlamentaris, però sí en moltes. I es tracta d'avançar. Fa pocs dies llegia com un periodista recordava Carles Capdevila quan, com a director del diari *Ara*, feia la divisòria entre emprenedors i emprenyadors. Doncs, senyors i senyores diputats, hem de fugir de les actituds emprenyadores, de les propostes eternament queferoses, amb aquelles feines sempre pendants de fer. Hem de poder desterrar aquest pessimisme que alguns s'entesten en regalimar cada dia amb queixes i clams que no porten enlloc. I hem d'abraçar l'esforç, el treball, les il·lusions i les propostes emprenedores que faran que Catalunya, la Catalunya de tothom, cada dia estigui millor connectada a tots els nivells.

El nostre model és clar: una Catalunya oberta al món però amb arrels fortes al territori. Una Catalunya amb lideratge internacional però amb una forta mirada local. Perquè defensar la connectivitat i la competitivitat no ha d'estar renyit amb la sostenibilitat ni amb la qualitat de vida. Al contrari, el veritable progrés és aquell que fa compatibles el creixement econòmic amb la cohesió social i territorial.

Després d'aquesta pluja de propostes que votarem a continuació, hem de continuar millorant i perseverant, posant al centre les necessitats de les persones i treballant les solucions de la forma més ràpida, més neta i més coordinada possible. Això ja està passant, amb un govern tenaç, laboriós, feiner, actiu –és més, proactiu–, exigent, enèrgic, trafegós, aplicat, diligent, dinàmic, d'alta volada.

President, companys i companyes, no serà fàcil. No sempre serà ràpid. Patirem les obres abans de gaudir les millores, però serà real. Ens juguem la cohesió, l'equitat i la capacitat de mirar endavant. I aquest Govern ha decidit fer de la mobilitat un eix central per transformar i millorar Catalunya. Perquè ara Catalunya es mou, i aquest Govern ha decidit que es mogui amb força, amb rumb clar i sense deixar ningú enrere. Perquè moure'ns millor no és només una qüestió de quilòmetres, sinó de drets, d'oportunitats i de futur.

Moltes gràcies.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

José Ignacio, has crescut, em sembla, aquests dies, eh?, perquè això estava molt alt, eh? (*Rialles.*) Bé, gràcies, president. Consellers i conselleres, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bona tarda a tothom, o bon dia, perquè a Catalunya és de dia tot el dia. Bé, ja acabem. Per tant, ja ens queda només una única intervenció, però, en qualsevol cas, els hi volia fer una reflexió, perquè mentre estava a l'escó pensava: «Estaria bé començar per una reflexió general.»

Amb la quantitat d'inversions que acabem d'abocar tots plegats avui i que continuarem abocant –i ara explicarem les d'Esquerra Republicana–, intentant també acontentar tot el territori del país, necessitaríem uns quants pressupostos. I això també és bo que ens ho puguem aplicar: que tenim molt bones intencions, però també és veritat que aquestes intencions s'han de traduir en execució, i que, per tant, acabin aterrant. Perquè, si no aterren, tot el que diem avui acaba generant descontentament entre la població. I si tenim descontentament entre la població ja sabem qui guanya, i no volem pas que guanyi, perquè nosaltres estem aquí per confrontar l'extrema dreta del país.

Així que, quan parlem d'infraestructures, ho hem de fer també pensant en tot el país, perquè hem de pensar en la Catalunya sencera. Hem de pensar en que el desplegament d'aquestes infraestructures ha de respondre als grans reptes socials, econòmics i ambientals. I ho hem de fer tenint en compte sempre el territori. És imprescindible, perquè precisament la demanda de les infraestructures ens arriba del territori. I aquesta és la mirada que hem d'implementar en tota la política d'infraestructures del país.

I també hem de pensar que en les infraestructures és on tenim el gran forat negre de la corrupció. Els únics que hem presentat una proposta referent a la corrupció hem estat Esquerra Republicana. A les infraestructures, el que volem... (*Veus de fons.*) Diuen els Comuns que també. Rectifico, els Comuns també. En matèria de corrupció, a les infraestructures és on tenim el gran forat. Necessitem menys llares, més trens. I, per tant, també necessitem que les inversions en infraestructura vagin al benestar de la ciutadania, i no pas a les butxaques dels corruptes i els corruptors.

Per això mateix també hem de denunciar de forma reiterada el dèficit que l'Estat espanyol ha tingut en infraestructures amb Catalunya. Un dèficit que està calculat i que és clar: des del 2015 al 2022, 5.029 milions d'euros que estaven pressupostats i mai s'han executat en les infraestructures del nostre país. Per això reclamem que hi hagi un observatori de les inversions de l'Estat a Catalunya i que hi hagi un consorci entre l'Estat i Catalunya per gestionar i executar les infraestructures del país, que hi hagi un control exhaustiu. I en això hi hauríem d'estar tots d'acord, perquè són els diners que ens corresponen a tots i totes nosaltres, perquè són els diners que ens correspon als catalans.

Aeroport, aquest és el gran *hit* del moment. Consellera, té al seu costat la consellera Pané, però és que a més té al seu costat la consellera Niubó, que és de Castelldefels. (*La consellera de Salut intervé sense fer ús del micròfon.*) Són dues conselleres... També la Pané és de Castelldefels. Són dues conselleres que saben el que és un impacte de l'aeroport sobre la població, què és l'impacte de l'aeroport sobre el territori. La consellera Pané ho va explicar l'altre dia, a pregunta d'Esquerra Republicana de la meua companya Mar Besses. Consellera Pané, nosaltres l'animem a que tot el Govern es replantegi l'ampliació. Nosaltres l'ajudarem. L'ajudarem a que convenci la resta del seu Govern, perquè és el seu Govern, perquè impulsi una proposta que no sigui ampliació de l'aeroport del Prat.

Però no només això. L'aeroport del Prat va contra la salut pública del país. L'ampliació de l'aeroport del Prat va en contra de la salut pública del país. Però no només va en contra de la salut pública del país i del territori afectat, també va en contra del que ens deia avui, per exemple, el BBVA, que, diguem-ne, no seria sospitós de ser una organització d'esquerres. El BBVA avui ha dit que hi ha una sobresaturació turística sobre la ciutat de Barcelona i que per això no venen més turistes. No és un problema de l'aeroport del Prat, és un problema de que el nostre sistema no pot donar la resposta necessària. Però és que tampoc cal que doni una resposta necessària perquè hi hagi més turistes, sinó que el turisme ha de ser un turisme sostenible. I el turisme no pot ser el gran motor econòmic de Catalunya, el que ha de ser el gran motor econòmic de Catalunya és la indústria.

Per això demanem que hi hagi un posicionament clar per part d'aquest Parlament en contra de l'ampliació de l'aeroport del Prat. Perquè hem de pensar en la globalitat, hem de pensar en la globalitat de la xarxa aeroportuària de Catalunya. No podem pensar en petit, pensar només que l'aeroport del Prat és el gran motor de progrés econòmic, que si no hi ha ampliació no hi ha progrés econòmic en aquest país.

Pensem en Reus, pensem en Girona, pensem en Alguair, pensem en tota la xarxa aeroportuària; pensem en el desplegament de la xarxa ferroviària, aconseguim la interconnexió dels ports, aconseguim que hi hagi una nova governança a la xarxa aeroportuària d'aquest país i que hi hagi l'autoritat aeroportuària de Catalunya per tal de que no sigui la solució l'ampliació d'un únic aeroport, sinó que sigui la solució el progrés econòmic i en xarxa de tot el país, de la Catalunya sencera. Perquè sí, perquè no tot acaba ni comença a Barcelona, Catalunya és molt gran i diversa.

Passem a un altre dels grans *hits*, els trens. Ja us ho he dit abans: menys lladres, més trens. Doncs sí, xarxa ferroviària. I aquí també..., és un dels elements claus, el desplegament d'una xarxa ferroviària que doni resposta a les necessitats de la població. Una xarxa ferroviària que —és molt fàcil— funcioni. No es demana més: que funcioni. Per això Esquerra Republicana ha liderat el traspàs de rodalies. Per això Esquerra Republicana ha posat damunt de la taula una solució clara i concreta que es farà efectiva. Per això Esquerra Republicana demana i exigeix també començar a concretar el traspàs de l'R4 i l'R16.

I també en aquest país, sí, hi ha carreteres, i sí, també hi ha municipis rurals. Per tant, eixos viaris. En el marc de la xarxa viària, potenciar també totes aquelles inversions que actualment no tenen sortida i que continuen estant bloquejades, entre elles l'eix Pirinenc i també l'eix de Comiols, del meu estimat Pepe.

I, ja per acabar, l'Ebre. L'Ebre és el nostre gran oblidat. Demanem, incorporem una petició clara: ampliació de l'AP-7 amb el tercer carril. Que s'executi d'una vegada allò que ja està pressupostat en el projecte del 2023 i que no s'ha executat d'ampliació del tercer carril a l'Hospitalet de l'Infant, a Amposta, i que es liciti el tram que va d'Amposta a Ulldecona.

I, finalment, sobre les nuclears. Companys i companyes dels Comuns, votarem a favor de la seva proposta, però ens hagués agradat que la proposta també hagués incorporat la mirada territorial, perquè aquesta planificació, necessàriament i de forma indispensable, ha d'incorporar també l'impacte socioeconòmic sobre el territori i ha d'incorporar, necessàriament i de forma indispensable, l'impacte sobre el mercat laboral, treballadors i treballadores que necessiten una feina, llocs de treball que hem de crear a l'Ebre. Per tant, l'Ebre sí, sempre al nostre cor, com el Baix Llobregat.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació de les propostes de resolució segons l'ordre d'entrada al registre, d'acord amb l'article 155.2 del Reglament.

Com bé saben, les votacions s'han agrupat per grups parlamentaris seguint les peticions de votació separada que s'han anat recollint. Si hi ha cap grup parlamentari que vulgui sol·licitar alguna votació separada i que no ho hagi indicat prèviament, si us plau, que ho faci ara. *(Pausa.)* Sí, ja... La vicepresidenta primera ja ens ha advertit que hi ha una votació separada d'Esquerra Republicana. Els adverteixo que la votació serà llarga, calculem una mitja hora de votacions. Per tant, preparin-se psicològicament. *(Rialles.)* La diputada Mònica Sales i De la Cruz...

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies, president. Abans de començar les votacions, voldríem demanar-li, si fos possible, la lectura dels punts 1.1 i 1.2 de les nostres propostes de resolució.

El president

Molt bé.

Mònica Sales de la Cruz

Gràcies.

El president

1.1 i 1.2 de les propostes de Junts. *(Veus de fons.)* A qui li correspon? *(Veus de fons.)* Molt bé.

Doncs comencem amb les propostes de resolució subsegüents presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Començarem votant les propostes de resolució 1.1 i 1.3.

Comença la votació.

Aquestes propostes han estat rebutjades per 109 vots en contra, 26 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, votarem la proposta de resolució 3.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 107 vots en contra, 24 vots a favor, 2 abstencions, i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votarem ara la proposta número..., la resta de propostes de resolució de VOX.

Comença la votació.

Aquestes propostes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

A continuació, votarem les propostes de resolució subsegüents presentades pel Grup Parlamentari Mixt. La primera votació..., en la primera votació votarem conjuntament les propostes 1.1, 1.2, 1.3, 2.2, 3.1, 3.2, 3.3, 4.1 i 4.2.

Comença la votació.

Aquestes propostes han estat rebutjades per 107 vots en contra, 28 vots a favor i cap abstenció.

A continuació, votarem la proposta de resolució 2.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 118 vots en contra, 2 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara les propostes 2.3, 5.1 i 5.2.

Comença la votació.

Aquestes propostes han estat rebutjades per 133 vots en contra, 2 vots a favor i cap abstenció.

Votem ara la proposta 4.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 118 vots en contra, 17 vots a favor i cap abstenció.

I, finalment, votarem la proposta 5.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 122 vots en contra, 13 vots a favor i cap abstenció.

Passem ara a votar les propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari Comuns.

Comencem votant la proposta de resolució 1.1.

S'inicia la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 71 vots a favor, 64 vots en contra i cap abstenció.

Votem la proposta 1.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 134 vots a favor i 1 vot en contra.

Votem la proposta de resolució... (*Rialles.*) No desvelarem el nom a efectes del diari de sessions. (*El president riu.*) Votem la proposta de resolució 1.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 74 vots a favor, 26 vots en contra i 35 abstencions.

Votem la proposta 2.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 87 vots a favor, cap vot en contra i 48 abstencions.

Votem ara la proposta 2.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 45 vots a favor, 11 vots en contra i 79 abstencions.

Votem la proposta 2.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 105 vots en contra, 10 vots a favor i 20 abstencions.

Votem la proposta 3.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 109 vots a favor, cap vot en contra i 26 abstencions.

Votem la proposta 3.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 72 vots a favor, 28 vots en contra i 35 abstencions.

Votem la proposta 3.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 107 vots a favor, 28 en contra i cap abstenció.

Procedim a votar la proposta 4.2.

Comença la votació.

Perdonin. Aturem la votació. (*Pausa.*) Votem –disculpin– la 4.1, la proposta 4.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 61 vots en contra, 30 vots a favor i 44 abstencions.

Ara sí, votarem la proposta 4.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 30 vots a favor, 11 vots en contra i 94 abstencions.

Votem la proposta 4.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 102 vots en contra, 30 vots a favor, 2 abstencions, i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Votem la proposta 5.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 17 vots en contra, 10 vots a favor i 108 abstencions.

Votem la proposta 5.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 83 vots a favor, 11 vots en contra i 41 abstencions.

I, finalment, votarem la proposta 5.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 83 vots a favor, cap vot en contra i 52 abstencions.

Passem ara a votar les propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Iniciem la votació amb la proposta de resolució 1.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 68 vots a favor, 65 en contra i 2 abstencions.

De manera conjunta votarem les propostes de resolució 1.2 i 2.1.

Comença la votació.

Aquestes propostes han estat rebutjades per 65 vots en contra, 26 vots a favor i 44 abstencions.

Votem la proposta de resolució 1.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 65 vots en contra, 25 vots a favor i 44 abstencions.

Votem ara la proposta 2.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 123 vots a favor, 4 vots en contra i 8 abstencions.

Votem la proposta 2.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 72 vots en contra, 26 vots a favor i 37 abstencions.

Votem la proposta 3.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 68 vots a favor, 10 vots en contra i 57 abstencions.

Votem la proposta 3.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 123 vots a favor, cap vot en contra i 12 abstencions.

Votem la proposta 3.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 61 vots a favor, 32 vots en contra i 42 abstencions.

Votem ara la proposta 4.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 76 vots a favor, 4 vots en contra i 55 abstencions.

Votem la proposta 4.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 70 vots a favor, cap vot en contra i 65 abstencions.

Votem la proposta 4.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 60 vots a favor, 4 vots en contra, 70 abstencions, i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

La següent proposta de resolució és la 5.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 28 vots a favor, 10 vots en contra i 97 abstencions.

Votem la proposta 5.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 105 vots a favor, 10 vots en contra i 20 abstencions.

I, finalment, votarem la proposta 5.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 88 vots a favor, 2 vots en contra i 45 abstencions.

Passem tot seguit a votar les propostes de resolució subsegüents del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Iniciem la votació amb la proposta de resolució 1.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 88 vots en contra, 12 vots a favor i 35 abstencions.

De manera conjunta votarem les propostes 1.2, 1.3 i 4.3.

Comença la votació.

Aquestes propostes han estat rebutjades per 103 vots en contra, 30 vots a favor i 2 abstencions.

També de manera conjunta votarem les propostes 2.1 i 2.2.

Comença la votació.

Aquestes propostes han estat rebutjades per 61 vots en contra, 30 vots a favor i 44 abstencions.

Votem la proposta 2.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 30 vots a favor, 26 vots en contra i 79 abstencions.

Votem la proposta 3.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 44 vots en contra, 12 vots a favor i 79 abstencions.

Votem la proposta 3.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 57 vots en contra, 45 vots a favor i 33 abstencions.

Votem la proposta 3.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 102 vots a favor, 2 vots en contra i 31 abstencions.

Votem la proposta 4.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 53 vots en contra, 27 vots a favor i 55 abstencions.

Votem la proposta 4.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 27 vots a favor, cap vot en contra i 108 abstencions.

Votem la proposta 5.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat rebutjada per 94 vots en contra, 41 vots a favor i cap abstenció.

Votem la proposta 5.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per unanimitat.

I, finalment, votarem la proposta 5.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 125 vots en contra, 4 vots a favor i 6 abstencions.

Passem tot seguit a votar les propostes de resolució subsegüents presentades pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. I, responent a la petició del mateix grup parlamentari, demano a la diputada secretària primera, a la senyora Glòria Freixa i Vilardell, que procedeixi a llegir les propostes 1.1 i 1.2.

La secretària primera

Proposta de resolució 1: «Per unes infraestructures de transport cent per cent catalanes que siguin gestionades i planificades amb eficiència i modernitat per part del Govern de la Generalitat, el Parlament de Catalunya:

»U. Denuncia el col·lapse generalitzat de les principals infraestructures de transport i mobilitat catalanes, que són de titularitat estatal, i constata que això és fruit del dèficit històric d'inversions de l'Estat a Catalunya i d'un manteniment insuficient d'aquestes.

»En conseqüència, reprova el Govern espanyol per la mala gestió i la manca de planificació i inversió en aquesta qüestió, especialment des del 2011, durant els mandats dels ministres espanyols de Transports Ana María Pastor, Íñigo de la Serna, José Luis Ábalos, Raquel Sánchez i Óscar Puente, i insta el Govern a negociar i obtenir el traspàs integral, immediat i amb els recursos i mitjans corresponents per a la seva adequada i plena gestió de totes les infraestructures de transport i mobilitat en territori català que són titularitat de l'Estat, inclosos ports, aeroports, ferrocarrils i carreteres.

»Així mateix, constata que només amb la independència Catalunya podrà disposar de totes les eines i recursos per tenir i gestionar les infraestructures que ens mereixem i que ens fan falta per al progrés econòmic i social dels nostres ciutadans».

»Dos...?»

El president

No, votem ara aquesta i després llegirem l'altra.

Procedim a votar la proposta de resolució 1.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 74 vots en contra, 61 vots a favor i cap abstenció.

Demano tot seguit al diputat secretari segon de la Mesa, l'honorable senyor Juli Fernández Olivares, que llegeixi la proposta de resolució 1.2 de Junts.

El secretari segon

«No havent observat cap canvi d'actitud del Govern de la Generalitat, fruit dels acords i resolucions aprovades per aquesta cambra en el darrer debat monogràfic de rodalies, el reprova per la mala gestió general de les infraestructures de transport i mobilitat catalanes i per la seva manca d'ambició, fermesa i lideratge en la reclamació al Govern de l'Estat de les inversions pendents i del manteniment necessari en aquelles que són titularitat estatal, com l'AP-7 o la xarxa ferroviària d'Adif i Renfe, entre d'altres.»

El president

Votem, doncs, aquesta proposta de resolució 1.2.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat aprovat per 67 vots a favor, 42 vots en contra i 26 abstencions.

Votem la proposta de resolució 1.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 114 vots a favor, 11 vots en contra i 10 abstencions.

Votem ara la proposta 2.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 68 vots en contra, 57 vots a favor i 10 abstencions.

Votem la proposta 2.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 131 vots a favor, cap vot en contra i 4 abstencions.

Votem la proposta 2.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 120 vots a favor, 11 vots en contra i 4 abstencions.

Votem la proposta 3.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 98 vots en contra, 35 vots a favor i 2 abstencions.

Votem ara la proposta 3.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 57 vots a favor, 30 vots en contra i 48 abstencions.

Votem la proposta 3.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 94 vots a favor, 10 vots en contra i 31 abstencions.

Votem la proposta 4.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 52 vots a favor, 41 vots en contra i 42 abstencions.

Votem la proposta 4.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 105 vots a favor, 10 vots en contra i 20 abstencions.

Votem la proposta 4.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per unanimitat.

Votem la proposta 5.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abstencions.

Votem la proposta de resolució 5.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 94 vots en contra, 37 vots a favor i 4 abstencions.

I, finalment, votarem la proposta 5.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 63 vots a favor, 26 vots en contra i 46 abstencions.

Votem les propostes de resolució presentades pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar.

I començarem la votació votant de manera conjunta les propostes 1.1 i 3.1 –1.1 i 3.1.

S'inicia la votació.

Aquestes propostes han estat aprovades per unanimitat.

Votem la proposta 1.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 74 vots a favor, 61 vots en contra i cap abstenció.

Votem la proposta 2.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 80 vots en contra, 44 vots a favor i 11 abstencions.

Votem la proposta de resolució 2.2.

Comença la votació.

S'ha produït un empat: 45 vots a favor, 45 vots en contra i 45 abstencions. (*Remor de veus.*)

Cridem a votació.

Repetim la votació. Tornem a votar. La proposta era..., 2.3, eh? 2.2, disculpin, ja ho havia fet bé. Doncs tornem a votar la 2.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 45 vots en contra, 44 vots a favor i 46 abstencions.

Ara sí, votem la proposta de resolució 2.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta de resolució ha estat aprovada per 64 vots a favor, 46 vots en contra i 26 abstencions.

Votem la proposta 3.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 100 vots a favor, cap vot en contra i 35 abstencions.

Votem la proposta 3.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 80 vots a favor, cap vot en contra i 55 abstencions.

Votem la proposta de resolució 4.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 116 vots a favor, cap vot en contra i 19 abs-
tencions.

Votem la proposta 4.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 115 vots a favor, 11 vots en contra i 8 abs-
tencions.

Votem la proposta 4.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 131 vots a favor, 4 vots en contra i cap
abstenció.

Votem ara la proposta de resolució 5.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 68 vots a favor, 67 vots en contra i cap
abstenció.

Votem la proposta 5.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 70 vots a favor, 61 vots en contra i 4 abs-
tencions.

I, finalment, votarem la proposta 5.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 124 vots a favor, 11 vots en contra i cap
abstenció.

I, en darrer terme, procedim a votar les propostes de resolució subsegüents pre-
sentades pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Iniciarem la votació amb la proposta de resolució 1.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 109 vots a favor, 26 vots en contra i cap
abstenció.

Votem la proposta 1.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 61 vots en contra, 26 vots a favor i 48 abs-
tencions.

Votem la proposta 1.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 45 vots a favor, cap vot en contra i 90 abs-
tencions.

Votem la proposta 2.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 102 vots en contra, 30 vots a favor, 2 abs-
tencions, i hi ha hagut un diputat o diputada que no ha votat.

Passem a votar de manera conjunta les propostes 2.2, 4.1 i 5.2.

Comença la votació.

Aquestes propostes de resolució han estat aprovades per 124 vots a favor, cap vot
en contra i 11 abstencions.

Votem ara la proposta 2.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 109 vots a favor, 15 vots en contra i 11
abstencions.

Votarem tot seguit la proposta 3.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat rebutjada per 61 vots en contra, 28 vots a favor i 46 abs-
tencions.

Votem la proposta 3.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 68 vots a favor, 65 vots en contra i 2 abs-
tencions.

Votarem a continuació la proposta 3.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 67 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abs-
tencions.

Votem la proposta 4.2.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 100 vots a favor, cap vot en contra i 35 abs-
tencions.

Votem la proposta 4.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 89 vots a favor, cap vot en contra i 46 abs-
tencions.

Votem ara la proposta 5.1.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 120 vots a favor, 11 vots en contra i 4 abs-
tencions.

I, finalment, votarem la proposta 5.3.

Comença la votació.

Aquesta proposta ha estat aprovada per 127 vots a favor, 4 vots en contra i 4 abs-
tencions.

Atès que no queda cap altre punt de l'ordre del dia pendent de ser substanciat,
s'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i quatre minuts.